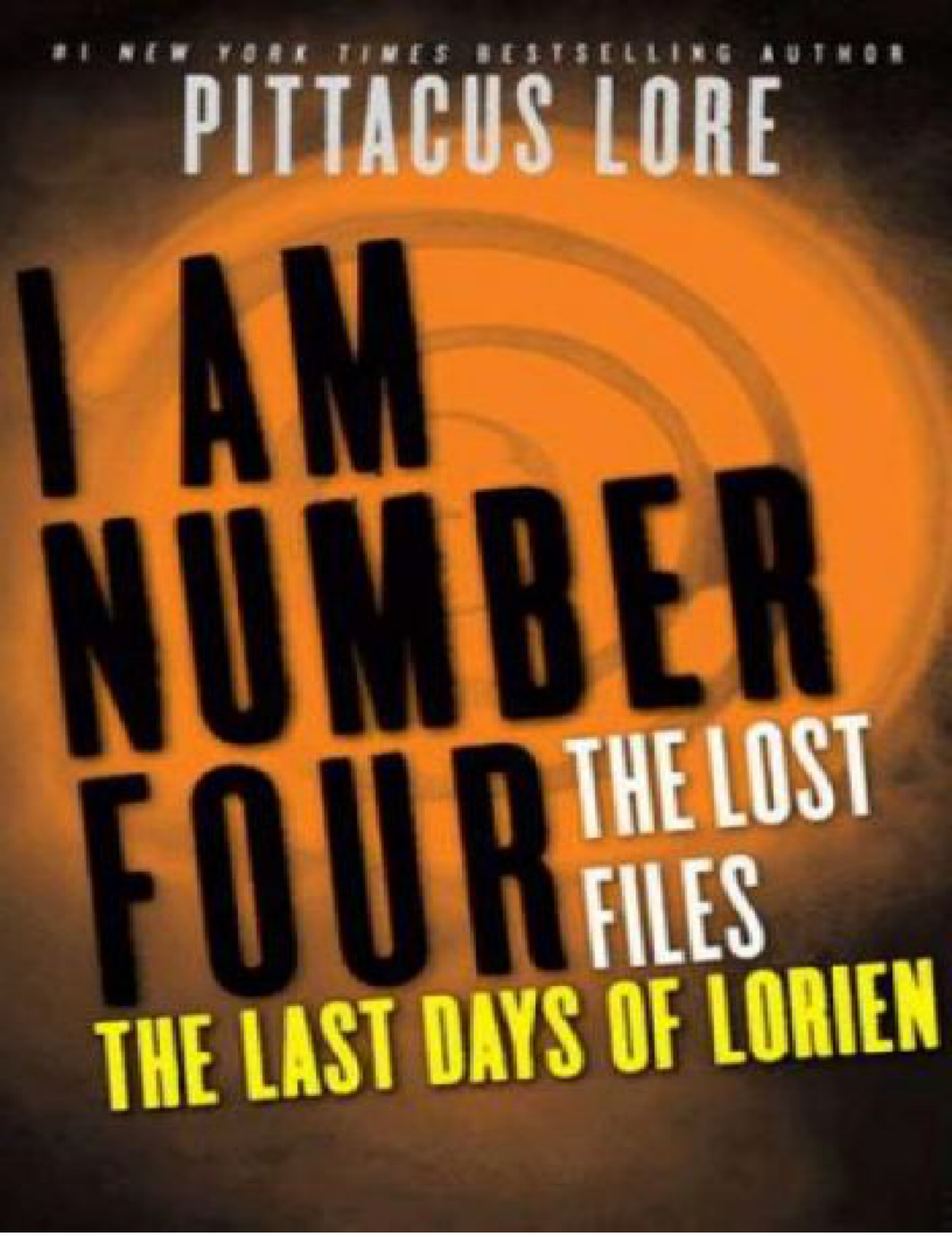
#1 NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR
PITTACUS LORE
I AM NUMBER FOUR
THE LOST FILES
THE LAST DAYS OF LORIEN

Những Ngày Cuối của Lorien

V of *Hồ Sơ Thất Lạc*

Pittacus Lore

www.dtv-ebook.com (2017)

Mục lục

Lời Giới Thiệu
Chương 1
Chương 2
Chương 3
Chương 4
Chương 5
Chương 6
Chương 7
Chương 8
Chương 9
Chương 10
Chương 11
Chương 12
Chương 13
Chương 14
Chương 15
Chương 16

Pittacus Lore
Dịch giả: Green-Octopus - www.dtv-ebook.com

Lời Giới Thiệu

*Những điều cơ bản cần biết:

+ Ngoại trừ bản dịch không chính thống này ra thì không gì thuộc về mình cả. Quyển này cùng bất cứ quyển nào khác mà mình dịch của bộ Lorien Legacies đều thuộc về Pittacus Lore.

+ Trình độ dịch của mình có hạn nên có gì sai sót hay đọc ngang ngang mọi người bỏ qua dùm.

+ Mình dịch cho vui nên có thể sẽ không đăng đều được, mọi người tiếp tục thông cảm dùm ^^

*Bộ Hồ sơ thất lạc gồm 15 cuốnđược coi như nhánh phụ của mạch truyện chính (Tôi là Số Bốn, Sức mạnh của Sáu ...) cho chúng ta cái nhìn tổng quát về những gì đã/đang xảy ra theo mạch truyện chính. Nó có thể là những câu truyện quá khứ hay xảy ra song song với các sự kiện trong mạch truyện chính từ góc nhìn của một trong các Garde, một tên Mog hay là một con người nào đó. Có tất cả 15 cuốn được gộp vào và chia ra 5 quyển phần với nội dung khác nhau:

1. Di sản

#1 - Di sản của Số Sáu

#2 - Di sản của Số Chín

#3 - Những di sản đã mất

2. Những bí mật lịch sử

#4 - Hành trình tìm kiếm Sam

#5 - Những ngày cuối của Lories

#6 - Những kẻ bị lãng quên

3. Kẻ thù giấu mặt

#7 - Di sản của Số Năm

#8 - Trở lại Paradise

#9 - Sự phản bội của Số Năm

4. Đồng minh phe nổi loạn

#10 - Kẻ chạy trốn

#11 - Người điều hướng

#12 - Người bảo vệ

5. Giờ G

#13 - Các biệt năng tái sinh

#14 - Chốt chặn cuối cùng

#15 - Cuộc săn lùng các Garde

*Không nói nhiều nữa, sau đây sẽ là nội dung của cuốn sách.

Hi vọng mọi người thích nó!

Pittacus Lore
Dịch giả: Green-Octopus - www.dtv-ebook.com

Chương 1

Đây là Lorien. Mọi thứ đều "hoàn hảo" ở đây. Hoặc ít nhất đó là điều họ nói.

Có lẽ họ đúng. Đã qua nhiều năm trời, Văn phòng Thám hiểm Liên hành tinh của Lorien đã gửi những đội thăm dò tới hầu như mọi hành tinh có thể sinh sống ngoài kia, và tất cả chúng đều có vẻ thật kinh khủng.

Lấy ví dụ nói mà được gọi là Trái đất này đi: nó ô nhiễm, quá đông đúc, quá nóng và ngày càng nóng hơn. Từ cái kiểu mà các trinh sát viên nói về nó, mọi người ở đó đều thật đáng thương. Đám người đó dành khá nhiều thời gian cố giết lẫn nhau chả vì cái gì cả; và họ dành số thời gian còn lại để cố không bị giết.

Dò theo một trong những quyển sách lịch sử của họ - chúng tôi có cả đống trong Đại Tàng thư của Lorien - và bạn sẽ thấy nó chỉ là những cuộc chiến tranh vô nghĩa nối tiếp nhau. Nó như thể, đám người Trái đất, lũ ngu kia, sống có tổ chức đi!

Vấn đề là, ngoài Lorien, Trái đất có lẽ là nơi tốt nhất ngoài đó. Tôi sẽ chẳng thèm bận tâm mà nhắc tới Mogadore. Nói về nó là nói về một đống rác rưởi.

Ở đây trên Lorien chẳng hề có chiến tranh. Bao giờ cả. Thời tiết luôn hoàn hảo, và có đủ những sự đa dạng trong hệ sinh thái để bạn có thể tìm được cho mình một nơi mà bạn cho đó là hoàn hảo. Phần lớn mọi nơi vẫn là rừng nguyên sinh, các bãi biển hoàn hảo, những ngọn núi với khung cảnh mà bạn sẽ không thể nào tin được. Ngay cả ở một vài thành phố mà chúng tôi có, có cả tá nơi để đi lại và chẳng hề có tệ nạn nào.

Mọi người còn chả tranh cãi gì nhiều luôn.

Và có gì để mà tranh cãi cơ chứ? Nơi này hoàn hảo, vậy nên ai cũng vui rồi. Như thể, luôn là vậy. Bạn đi trên phố ở Thủ đô và bạn

sẽ thấy mọi người mỉm cười như một đám xác sống vui vẻ vậy.

Nhưng chẳng có gì trên đời là hoàn hảo cả, phải không nào? Và ngay cả khi là nó có tồn tại, vậy tôi phải nói rằng: "hoàn hảo" thật là nhàm chán.

Tôi ghét sự nhàm chán. Tôi luôn cố hết mình để tìm sự không hoàn hảo. Đó là nơi vui thú thường ở đó.

Dù vậy, khi nghĩ về nó, trong lo ngại của phần lớn mọi người - bao gồm cả cha mẹ tôi - tôi là sự không hoàn hảo lớn nhất.

Tôi hoàn toàn là một sự phi Loric

Quán Chimæra đã chật cứng người vào buổi tối và tôi hoàn toàn hòa mình vào trong đó. Âm nhạc ầm ĩ, bầu không khí đầy mùi mồ hôi, và - ngạc nhiên chưa! - ai cũng vui vẻ và cười đùa trong lúc nhún nhảy và xoay vòng và va vào nhau.

Tối nay, tôi cũng thấy vui. Tôi đã nhảy hàng tiếng trời, phần lớn là một mình, nhưng thi thoảng tôi va vào một cô gái nào đó và chúng tôi nhảy cùng nhau vài phút, cả hai chúng tôi đều cười đùa nhưng không hề thân mật quá cho tới khi một người hòa theo nhịp nhạc và nhảy đi chỗ khác. Chả có gì to tát cả.

Ổn thôi, nó sẽ là một đêm tuyệt vời lắm đây.

Trời đã gần sáng trước khi tôi thở không ra hơi nữa và sẵn sàng nghỉ một chút, và sau hàng tiếng hoạt động không ngừng nghỉ tôi cũng cho phép mình ra dựa vào một cái cột ở rìa sàn nhảy. Khi tôi nhìn lên, tôi thấy mình đang đứng cạnh Paxton và Teev. Tôi không biết nhiều về họ lắm, nhưng họ là những người thường xuyên đến quán Chimæra này, và tôi đã đến đây đủ nhiều để nói chuyện với họ được vài lần.

"Chào", tôi nói và gật đầu, không chắc là họ có nhớ mình không.

"Sandor, anh bạn của tôi", Paxton nói, vỗ lên vai tôi. "Chẳng phải là quá giờ đi ngủ của cậu rồi sao?"

Tôi lẽ ra nên khó chịu khi bị anh ta trêu đùa như vậy nhưng thay

vào đó tôi lại thấy vui vì được nhận ra. Paxton luôn nghĩ việc đó là hài hước khi tôi luôn tìm được cách vào được nơi mà lẽ ra không được thế bởi về lí thuyết tôi vẫn còn được coi là quá trẻ.

Tôi chả hề thấy việc gì to tát khi chưa đến tuổi thành niên - quán Chimæra chỉ là nơi nhảy múa và nghe nhạc. Nhưng trên Lorien, luật là luật.

Paxton chỉ hơn tôi vài tuổi và đang là sinh viên tại Đại học Lorien. Bạn gái anh ta, Teev, làm việc tại một cửa hàng thời trang tại Đông Crescent. Từ những gì tôi biết, họ có kiểu cuộc sống mà tôi cũng muốn một ngày nào đó. Dạo chơi ở các quán cà phê vào ban ngày, nhảy múa ở những nơi như quán Chimæra cả đêm, và không ai la rầy họ nhiều về việc đó.

Tôi cũng còn chả phải đợi lâu nữa. Nhưng nó như thể tôi đã đợi cả đời rồi. Tôi đã mệt mỏi khi cứ phải là một đứa thiếu niên, mệt mỏi khi phải đến trường và vâng lời các giáo viên và chấp hành các luật của cha mẹ tôi. Sớm thôi tôi sẽ không còn phải giả vờ là một người trưởng thành nữa. Tôi sẽ là một người trưởng thành và có thể sống cuộc sống mà tôi muốn.

Giờ thì, quán Chimæra là nơi mà tôi có thể là chính mình. Mọi người ở đây thực ra đều có hơi giống tôi. Họ mặc những bộ quần áo điên rồ, những kiểu tóc lạ lùng; họ làm việc riêng của họ. Ngay cả ở trên một hành tinh như Lorien, vẫn có những người không thực sự hoàn toàn hòa nhập. Những người đó sẽ đến đây.

Đôi khi - không thường xuyên, nhưng đôi khi - bạn có thể bắt gặp ai đó nhíu mày. Không phải là vì họ không vui hoặc gì đó. Chỉ là cho vui thôi. Chỉ để thử xem nó cảm giác như thế nào, tôi đoán thế.

Teev đang nhìn tôi với với biểu cảm thích thú, và Paxton chỉ vào vòng định danh trên cổ tay tôi. "Chẳng phải những thứ đó lẽ ra không thể làm giả được?" anh ta hỏi với một cái nhếch mép. "Mỗi lần tôi thấy cậu, cậu lại tìm được một cách khác để qua cửa chính".

Những cánh cửa ở quán Chimæra quét tất cả mọi người khi tiến vào, phần lớn là để ngăn những thiếu niên Lorien như tôi lẻn vào. Trong quá khứ, tôi đôi khi lẻn vào từ cửa sau hoặc chen vào cùng

đám đông mà không bị phát hiện. Tối nay thì, tôi đã tiến một bước xa hơn, tinh chỉnh lại đọ tuổi trên vòng định danh của mình để đánh lừa đám máy móc là tôi già hơn tuổi thật của mình. Tôi thực ra khá là tự hào về bản thân, nhưng tôi sẽ không để lộ tất cả bí mật của mình đâu. Tôi chỉ nhún vai đầy tinh nghịch với Paxton.

"Là em đó. Sandor, Phù thủy Công nghệ và Người đàn ông Bí ẩn".

"Quên về vụ quét của mấy cánh cửa đi, Paxton", Teev nói. "Còn về hệ thống Ghi danh Trốn học ở trường cậu ta thì sao? Cậu vẫn còn đi học đúng không? Cậu nên nhanh lên không sẽ bị bắt đó. Muộn rồi".

"Ý chị là sớm", tôi chỉnh lại chị ta. Mặt trời sẽ ló rạng sớm thôi. Nhưng chị ta nói đúng. Hoặc là sẽ đúng.

Teev có một nốt ruồi trên môi và một vết bớt tím trên má, nhòa vào cùng với đường chẻ trên tóc chị ta. Một hình xăm mảnh vẽ quanh nốt ruồi và cong lại thành hình mũi tên, chỉ vào vết bớt. Chị ta khá lùn và cũng khá đáng yêu và có gì đó khác thường về chị ta. Chị ta là chị ta, và chị ta không hề tìm cách che giấu nó. Tôi ngưỡng mộ chị ta về điều đó.

Tôi đã bị lú đến độ định nói cho chị ta làm cách nào mà tôi lách luật được ở hệ thống Ghi danh Trốn học. Nó thực ra là thứ dễ làm hơn vụ máy quét ở cửa - hoặc có lẽ là tôi thực sự giỏi. Tất cả những gì tôi làm là mượn vòng định danh của anh bạn Rax của tôi và chèn vào một bản sao chép vi sinh học số hóa của tôi vào trong đó. Giờ bất kể khi nào tôi bỏ học, máy quét ghi danh của lớp học đều quét thấy tôi "hiện diện" chừng nào Rax còn ở đó.

Tôi đã nghĩ ra trò đó sau khi tôi vướng vào rắc rối vài tháng trước và buộc phải làm vài việc vặt ở văn phòng trường. Ở đó, tôi đã phát hiện ra ke hở trong hệ thống Ghi danh Trốn học: nó không để ý tới việc bị thừa. Vậy nên khi tôi và Rax cùng có mặt, chẳng có báo động gì cả. Thật hoàn hảo.

"Không thể nói toàn bộ bí mật của em được", tôi nói, khẽ nhếch mép cười.

"Ấn tượng đấy", Paxton nói, sự ngưỡng mộ của anh ta hơi có

chút khinh thường. Tôi đỏ mặt.

"Cám ơn", tôi nói, cố gắng ra vẻ tôi chẳng hề bận tâm. Nhưng trước khi tôi có thể kịp nghĩ gì đó khác để nói, tôi cứng người lại. Ở lối vào câu lạc bộ, tôi nhìn thấy một người tôi quen. Và đó không phải là người tôi muốn biết.

Đó là thầy Endym, giáo sư văn hóa liên hành tinh ở Học viện Lorien của tôi.

Được rồi, Endym thực ra là một người khá tuyệt, có lẽ là giáo viên duy nhất mà tôi thực sự thích. Nhưng tuyệt hay không, nếu thầy ấy mà thấy tôi ở câu lạc bộ này, chưa đủ tuổi và không có cơ hội nào để kịp đến trường, thầy ấy sẽ không có lựa chọn nào khác ngoài báo cáo tôi.

Tôi mỉm cười với cặp đôi mà tôi đang nói chuyện cùng. "Teev, Paxton, thật vui khi nói chuyện với hai người", tôi nói, né dần ra khỏi tầm nhìn của thầy Endym vào đám đông đang nhảy múa cùng một cái vẫy tay tạm biệt nửa vời. Với sự che chắn của đám đông, tôi len ngược ra lối vào và thấy thầy Endym vừa bị tiếp cận bởi một người bán hàng trong câu lạc bộ. Thầy ấy lấy một ống thuốc được mời chào và đổ vào mồm, đôi mắt thầy ấy thì nhìn quanh câu lạc bộ, và rồi thầy ấy bước tới, hướng lên sàn nhảy. Tôi khá chắc là thầy ấy chưa trông thấy tôi - ít nhất là tới giờ - nhưng thầy ấy đang hướng thẳng tới chỗ tôi.

Đệch. Tôi cúi người trốn sau một cột chống để thoát khỏi tầm nhìn của thầy ấy.

Quán Chimæra là một nơi rộng lớn, nhưng không lớn tới mức ấy. Nếu tôi cứ ở yên tại chỗ tôi đang đứng, tôi sẽ phải dành toàn bộ thời gian cố gắng lẩn tránh thầy ấy - và kể cả thế, tôi cũng không thích cái tỉ lệ thầy ấy không thể trông thấy tôi.

Tôi phải chuồn đi, và tôi phải nắm lấy cơ hội đó ngay bây giờ, khi thầy Endym đang bị phân tâm. Thầy vừa bắt chuyện với một phụ nữ ở giữa sàn nhảy và tán tỉnh cô ta không biết ngượng khi cô ta nhảy. Tôi trợn mắt khó chịu. Cái thực tế là thầy giáo tôi đang ở Chimæra bất chợt làm tôi thấy chỗ này ít hấp dẫn hơn trước.

Cách thoát ra duy nhất là đi sâu vào hơn. Tôi chưa bao giờ vào phòng thay đồ phía dưới sân khấu, nhưng những người biểu diễn phải ra từ đâu đó. Vấn đề duy nhất là thầy Endym đã bằng cách nào đó lại ở đúng chỗ tệ hại nhất cho hành động của tôi: tôi phải đi qua thầy ấy để có thể ra cửa trước, và thầy ấy cũng có một góc nhìn chính diện về phía cầu thang phía sau. Tôi nhìn vòng quanh, cố gắng không thu hút sự chú ý bởi sự hoảng loạn của mình, hi vọng có thể tìm thấy một giải pháp cho tình thế tiến thoái lưỡng nan của mình. Rồi tôi nhận ra nó khi tôi thấy họ, vẫn đứng đó cách tôi vài bước: Teev và Paxton. Họ có thể giúp tôi. Ít nhất thì, tôi hi vọng là họ sẽ làm thế.

"Mọi người nói sao", tôi nói, nhích dần về phía họ với nụ cười bí hiểm trên mặt tôi, "nếu em nói rằng cái người đằng kia là thầy giáo của em?"

Cặp đôi liếc nhìn về phía thầy Endym, rồi quay lại nhìn tôi.

"Em nghĩ là mình phải nói là chỗ này đã mất giá trị đi đáng kể rồi đấy", Teev nói. "Họ giờ còn cho cả giáo viên vào nữa?"

"Đen rồi đó, anh bạn", Paxton cười. "Bao khó khăn vào được đây và giờ thì sắp bị bắt quả tang".

"Thôi nào ông anh. Đừng cười. Giúp em một chút thì sao nhỉ?" Khi họ chỉ nhìn nhau một cách ngờ vực, tôi liền nhún vai ngượng ngùng. "Đi mà?"

Teev hất tóc và chớp mắt nhã nhặn. 'Được rồi. Em sẽ có nó, anh bạn nhỏ", chị ta nói, vỗ vỗ vào mặt tôi. Nó khá là đáng xấu hổ, nhưng tôi còn có thể làm được gì nữa nào? "Bọn chị sẽ lo vụ đó cho em", chị ta hứa. "Lết cái mông của nhóc ra khỏi đây đi".

Tôi nhìn theo một chút trong khi Teev và Paxton tiếp cận thầy Endym và người phụ nữ thầy ấy đang nhảy cùng và chen vào giữa họ. Teev nhảy với thầy Endym; Paxton thì nhảy với bạn nhảy của thầy Endym.

Khi tôi chắc họ đã làm thầy Endym phân tâm, tôi nắm lấy cơ hội của mình. Tôi trượt len qua đám đông, cúi thấp đầu để tránh bị nhìn

thấy.

Tôi đã gần thoát đi được khi ai đó hét với tới tôi. "Này?" Tôi quay lại, giật mình khi thấy một khuôn mặt giận dữ và một gã đang xô đẩy tiến tới chỗ tôi. Tôi đã chẳng may làm rơi ống thuốc của gã ta xuống sàn nhảy trong khi chen qua gã, và hẳn là gã không thấy việc đó vui vẻ gì.

Điều cuối cùng tôi cần bây giờ là bị bắt gặp trong một cuộc ẩu đả trên sàn nhảy. Tôi tăng tốc và chạy tới mép sân khấu, chỗ tôi quờ quạng trong bóng tôi và tìm thấy một cánh cửa nhỏ.

Và dĩ nhiên là nó bị khóa rồi.

"Này! Mày đó!" gã kia hét lên. Hắn ngày càng đến gần. "Mày sẽ phải đền cho cái đó!".

Tôi rung lắc cái tay cầm một cách giận dữ. Khi nó không nhúc nhích, tôi từ bỏ việc tỏ ra trông có vẻ phong cách và lao mình vào cánh cửa, hi vọng rằng với đủ lực - và một chút may mắn - nó sẽ mở ra.

Gã kia thì vẫn ngày càng lại gần hơn, vẫn hét lên. Thật là một gã khốn - tạo ra sự hỗn độn này chỉ vì một ống thuốc? Khắp cả phòng đang quay đầu về phía tôi. Tôi có thể sẽ bị bắt bất cứ lúc nào.

Thử một lần cuối. Với tất cả sức lực của mình tôi lao vào cánh cửa nhỏ kia.

Lần này thì, nó đã bật ra.

Pittacus Lore
Dịch giả: Green-Octopus - www.dtv-ebook.com

Chương 2

Sức nặng của cơ thể tôi khiến tôi ngã nháo nhào vào căn phòng phía bên kia cánh cửa. Tôi lăn vòng trên sàn nhà, lao qua hàng lớp vải treo. Khi tôi ngừng lại được cũng là lúc đầu tôi đập bịch một phát xuống sàn nhà.

Rồi tôi nghe thấy một giọng nói. Một giọng con gái. "Giờ cái đó mới buồn cười".

Khi tôi nằm đó, tôi nhận ra thứ tôi va vào trước đó là giá treo quần áo. Quần áo phụ nữ. Giờ tôi đang nằm trên một đống quần áo trên sàn nhà. Trông như thể tôi là nạn nhân từ một vụ nổ thạch anh và đĩa trang trí.

Đứng phía trên tôi, một gã trong chiếc quần kim loại màu đen và áo phông không cổ đang cố gắng khóa cánh cửa mà tôi vừa lao qua lại.

"Ừ, vui đấy", hắn ta nói mỉa mai. "Tôi thích nhất là khi một thằng nhóc mảnh khảnh còn chưa tới tuổi vị thành niên lao vào phòng thay đồ thế này".

Tôi đứng dậy ngượng ngùng và cố gắng gom đống quần áo tôi làm rớt xuống lại. Đây hoàn toàn không phải điều mà tôi đã nghĩ về tối nay.

"Thật. Quá. Buồn cười". Tôi quay lại và thấy cô gái với mái tóc trắng bồng bềnh ngồi trên một ghế đẩu thấp trong góc phòng. Cô ấy đang mặc một cái quần đùi ngắn và đang ở tư thế ngồi. Cô ấy đang tự trang điểm với một cái bút trang điểm, tạo những khuôn mẫu kĩ lưỡng đường cong và còng xoáy trên đùi mình.

"Không", tôi nói.

Tôi có lẽ là nên xin lỗi. Hay ít nhất là cũng giải thích gì đó. Nhưng tôi quá choáng váng. Tất cả những gì tôi có thể nói là không.

"Ồ, có chứ", cô ấy nói, vẫn vẽ trên đùi. Cô ấy rướn người tới trước gần một hình vẽ loằng ngoằng, mím môi lại và thổi quanh đùi, đẩy nhanh tốc độ khô của mực.

Nó không thể thế được. Nhưng nó lại là thế.

Đó là Devektra.

Phần lớn mọi người trên Lorien có lẽ chẳng biết cô ấy là ai. Nhưng tôi không thuộc loại phần lớn mọi người đó, và tôi đã nghe nhạc của Devektra hàng tháng trời. Với những người hiểu biết thì cô ấy là ca sĩ nổi nhất trên Lorien. Với vẻ đẹp điên đảo của mình, những lời ca thông thái trước tuổi của mình - bởi vì cô ấy cơ bản vẫn là một đứa trẻ, chỉ lớn hơn tôi một chút - và khả năng khác thường từ Biệt năng của Garde về tạo ra những luồng sáng chói lòa, mê hoặc trong khi cô ấy biểu diễn, rất rõ ràng là cô ấy sẽ trở thành một ngôi sao lớn sớm thôi. Cô ấy đã có thời gian khởi đầu tuyệt vời rồi.

"Sao nào, cậu chưa bao giờ thấy một cô gái trang điểm trên chân bao giờ à?" cô ấy nói với một cái nháy mắt.

Tôi cố gắng lấy lại sự bình tĩnh. "Cậu hẳn là ca sĩ bí ẩn nhất", tôi cuối cùng cũng có thể nói, lắp bắp ở gần như mọi từ nói ra. "Tớ, ừm, một fan lớn của cậu đó". Tôi rúm người lại khi nói thế. Tôi nghe như là một kẻ thất bại toàn tập.

Devektra soi xét chân mình, rồi đứng lên và nhìn tôi như thể cô ấy chưa biết nên tức giận hay buồn cười nữa. Cuối cùng, cô ấy chọn cách trung lập. "Cám ơn", cô ấy nói. "Nhưng cậu biết đó, họ khóa cánh cửa đó vì một lí do - để giữ những fan cuồng ở ngoài".

Tiến tới trước, cô ấy vung tay như diễn quanh vai tôi và kéo tôi lại để tai tôi sát miệng cô ấy. "Cậu sẽ nói cho tôi biết cậu đang làm gì trong phòng thay đồ của tôi chứ?" cô ấy thì thầm. "Tôi không cần phải gọi bảo vệ đâu nhỉ?"

"Ừm", tôi lắp bắp. "Ờ, thì, nó thế này ..." tôi vắt óc nghĩ một lời giải thích nhưng chả thể nghĩ được gì. Tôi đoán là tôi giỏi xâm nhập các phần mềm hơn là nói chuyện với những cô gái. Đặc biệt là những cô gái nổi tiếng, nóng bỏng.

Devektra lùi lại và nhìn tôi từ đầu đến chân và ngược lại với một cái nháy mắt tinh nghịch. "Anh biết tôi nghĩ gì chứ, Mirkl?" cô ấy hỏi.

"Sao cơ?" anh chàng mà tôi gần như đã quên béng mất hỏi ngược lại trong một giọng buồn chán. Thực lòng mà nói, anh ta nghe có vẻ đã chán ngấy việc ở cạnh Devektra.

"Tôi nghĩ", cô ấy nói chậm rãi, "anh bạn bé nhỏ ở đây còn quá nhỏ để được ở đây. Với tôi có vẻ như cậu ta chuẩn bị bị tống ra ngoài vì chưa đủ tuổi và lẻn vào đây để trốn. Chúng ta có một kẻ phá luật ở đây này. Và anh biết tôi nghĩ thế nào về những kẻ phá luật rồi đó ..."

Tôi nhìn xuống sàn nhà. Giờ thì tôi chắc chắn đã bị bắt quả tang. Đây không phải lần đầu tiên tôi vướng vào rắc rối kiểu này. Hoặc là lần thứ hai. Lần này, dù sao thì hậu quả cũng sẽ nghiêm trọng lắm đây.

Nhưng Devektra lại khiến tôi bất ngờ.

Một nụ cười lộ ra trên mặt cô ấy và cô ấy bắt đầu cười khúc khích. Cô gái này có vẻ điên rồ, tôi bắt đầu nghi ngờ vậy. "Tôi thích thế!", cô ấy nói. Cô ấy nheo mắt và vung vẩy một ngón tay về phía tôi. Móng tay cô ấy lấp lánh đủ màu sắc của cầu vồng. "Thật là một Cêpan nhỏ hư đốn".

Lần thứ hai chỉ trong vài giây, cô ấy khiến tôi bất ngờ. "Làm sao cậu biết tớ là một Cêpan?" Tôi hỏi.

Như phần lớn những người của công chúng trên Lorien - vận động viên, ca sĩ, binh lính - Devektra là một Garde. Tôi là một Cêpan. Một nhóm Cêpan được bầu chọn trở thành những Cêpan Hướng dẫn, chịu trách nhiệm dạy dỗ các Garde, nhưng phần lớn chúng tôi chỉ là quan chức, giáo viên, doanh nhân, người bán buôn, nông dân. Tôi chả chắc tôi sẽ trở thành kiểu người nào sau khi ra trường, nhưng tôi không nghĩ lựa chọn nào của tôi là tốt cả. Tại sao tôi không thể sinh ra đã là một Garde và có thể làm gì đó thực sự vui với thời gian rảnh của mình?

Devektra mỉm cười. "Biệt năng thứ ba của tôi. Cái nhảm nhí mà

tôi chả muốn nhắc tới. Tôi luôn có thể nhận ra sự khác biệt giữa một Garde và Cêpan".

Như tất cả các Garde khác, Devektra có sức mạnh Telekinesis. Cô ấy cũng có khả năng bẻ cong và thao túng ánh sáng và các làn sóng âm thanh, những kĩ năng mà cô ấy dùng trong các màn trình diễn và là thứ góp phần làm cô ấy như một ngôi sao đang nổi như bây giờ. Đó đã là một Biệt năng hiếm, nhưng Biệt năng thứ ba mà cô ấy nhắc tới, thứ có thể cảm nhận sự khác nhau giữa một Garde và Cêpan, là thứ mà tôi chưa nghe tới bao giờ.

Vì một lí do nào đó, tôi cảm thấy bồn chồn mất tự nhiên. Tôi không thực sự biết là tại sao - chả có gì sai khi là một Cêpan cả, và dù tôi thường nghĩ là một Cêpan thì vui hơn nhiều là một Garde, tôi chưa bao giờ cảm thấy bất an về việc tôi là ai trước đây.

Bởi vì, tôi không thường là một người cảm thấy bất an. Vì một lẽ khác, đó không phải là cách mọi thứ xảy ra quanh đây. Dù các Garde được tôn trọng như một nhóm nổi bật - một "món quà quí giá" từ hành tinh của chúng tôi - vẫn có một lòng tin phổ biến, được chia sẻ bởi cả Garde và Cêpan, rằng các khả năng kì diệu của các Garde không chỉ thuộc về họ, mà là cho tất cả chúng tôi.

Nhưng giờ đứng đây, đối mặt với cô gái xinh đẹp nhất tôi từng thấy, một cô gái chuẩn bị lên sân khấu và biểu diễn khả năng kì diệu của cô ấy cho mọi người tại Chimæra, tôi bất chợt cảm thấy thật bình thường. Và cô ấy lại thấy điều đó. Cô ấy là Devektra, là Devektra, và tôi chỉ là một thằng Cêpan ngớ ngẩn, chưa đủ tuổi nào đó và chẳng có gì nổi bật. Tôi còn chả biết tại sao cô ấy lại buồn nói chuyện với tôi nữa.

Tôi quay người bước đi. Thật là vô ích. Nhưng Devektra nắm lấy khuỷu tay tôi.

"Ồ, vui lên nào", cô ấy nói. "Tôi chẳng bận tâm nếu cậu là một Cêpan đâu. Dù sao thì, tôi chỉ đùa thôi, nhờ ơn các Elder. Thật là một Biệt năng nhàm chán nếu nó có tồn tại. Biệt năng thứ ba thật sự của tôi thú vị hơn nhiều".

"Đó là gì vậy?" Tôi hỏi nghi ngờ. Tôi cảm giác như là Devektra

đang đùa nghịch với bộ não của tôi vậy.

Đôi mắt cô ấy sáng lên. "Chẳng phải rõ quá sao? Tôi khiến những người đàn ông khác phải lòng tôi".

Lần này, tôi biết cô ấy đang lừa tôi. Tôi đỏ mặt, bất chợt nhận ra sự thật. "Cậu đọc được ý nghĩ", tôi nói.

Devektra mỉm cười, có vẻ ấn tượng, quay lại nhìn Mirkl, người có vẻ không ấn tượng lắm. "Mirkl", cô ấy nói. "Tôi nghĩ cậu ta bắt đầu hiểu rồi đấy".

Nửa giờ sau, tôi đứng ở trên ban công tầng hai nhìn ra phía sân khấu, theo dõi Devektra biểu diễn. Cô ấy giỏi hơn những gì tôi đã nghĩ. Nó khiến tôi như ngừng thở.

Cô ấy hát đầy cảm xúc, luyến láy, và dù Devektra đã được biết đến với những lời hát của mình, tôi gần như không thể nghe thấy cô ấy hát gì. Cô ấy cũng đang nhảy múa, và nhảy giỏi là khác, nhưng đó cũng không phải là sự thu hút chính. Và dù cô ấy là cô gái đẹp nhất tôi từng để mắt tới, cái đó cũng không phải.

Tất cả những thứ đó chỉ mờ nhạt so với thứ cô ấy đang làm với những Biệt năng của mình.

Cô ấy vẫy tay, điều tiết âm giọng của mình, trầm bổng khác thường. Cô ấy có thể vặn nhẹ cổ tay và tăng cao âm giọng một cách đáng kể; cô ấy có thể nhắm tới và điều chỉnh âm lượng đến độ các khán giả ở phía cuối câu lạc bộ có thể nghe thấy rõ ràng trong khi những người ngồi ở phía trước không hề thấy quá to. Với tay còn lại của mình, cô ấy điều chỉnh hệ thống chiếu sáng vốn đã tinh vi của câu lạc bộ chiếu những chùm sáng đủ màu sắc một cách điệu nghệ, rực rỡ hòa với âm thanh phát ra từ miệng cô ấy.

Tôi chỉ còn biết sững sờ. Tôi đã nghe về những màn trình diễn của cô ấy, nhưng không gì có thể miêu tả được những gì cô ấy đang làm. Có những thứ mà bạn cần phải nhìn thấy tận mắt.

Giờ là lúc mọi thứ sắp kết thúc. Tôi đã quá chăm chú theo dõi Devektra từ chỗ ngồi độc quyền trên ban công VIP khiến nửa tiếng

qua chỉ mới như vài phút, và khi tiếng nhạc bắt đầu chậm lại, kết thúc với một nốt trầm, ánh sáng chuyển từ sắc màu hồng cam nhấp nháy sang những làn sóng xanh và tím, tôi biết nó đã sắp kết thúc.

Cô ấy ngân những nốt cuối trong một cường độ âm thanh tinh tế. Tay trái cô ấy xoay lại nhẹ nhàng, như vuốt ve không khí và truyền âm thanh tới đám đông.

Rồi giọng cô ấy tăng vọt như một tiếng gầm. Âm thanh đó như dội vào ngực tôi, mạnh tới độ tôi cảm tưởng nó có thể thổi bay những gì bên trong tôi. Rồi, bất chợt, cô ấy đấm hai tay vào nhau và ánh sáng trong câu lạc bộ lóe lên chói lòa đúng lúc âm thanh ngừng lại, như thể nó đã bị hút sạch khỏi căn phòng.

Tôi lảo đảo ở lan can, mù dở.

Khi tôi dần dần có thể nhìn lại, tôi có thể thấy khán giả phía dưới tôi lảo đảo trên đôi chân mình. Cũng như toi, họ cũng choáng váng nhưng thỏa mãn.

"Thật là tuyệt vời", tôi nói, cuối cùng cũng thốt ra được. Nhưng khi tôi quay người lại, Mirkl, người đã theo dõi màn trình diễn với tôi, đã biến mất mà không nói lời nào.

Quay trở lại chỗ sân khấu và sàn nhảy, tôi thấy Devektra đã đi được nửa đường tới cửa chính, với Mirkl và phần còn lại của đoàn tùy tùng lặng lẽ đi sau. Họ đang rời đi.

Cô ấy đã nói là sẽ tới một câu lạc bộ khác tên là Kora cho một bữa tiệc sau buổi diễn. Khi cô ấy nói thế nó có vẻ như là một lời mời đi cùng, nhưng có vẻ Devektra đang rời đi mà còn chả thèm nhớ gì tới tôi.

Tôi lao xuống dưới tầng, xuống sảnh, xuyên qua đám đông, cố gắng không mất dấu cô ấy. Tôi len lỏi, ép mình qua mọi người. Tôi nghe thấy vài người cất tiếng khó chịu khi tôi va phải họ, nhưng giờ tôi chả quan tâm tới gì khác ngoài việc tìm thấy Devektra.

Tôi cuối cũng cũng thấy cô ấy khi tới lối vào. Cô ấy đang đứng ngoài quán Chimæra với đoàn tùy tùng của mình, và cô ấy bỗng quay

lại về phía câu lạc bộ và thấy tôi, ném cho tôi một nụ cười bí ẩn. Tôi không biết nó có nghĩa là gì, nhưng tôi biết mình phải tìm hiểu xem nó có nghĩa là gì.

"Xin lỗi", tôi nói, chen qua một cặp đôi, vật cản cuối cùng trước khi tôi ra khỏi cửa.

"Sandor?" Tim tôi ngừng đập khi tôi thấy ai đó nắm lấy tay mình. Tôi biết giọng nói đó. Chả có ích gì để mà bỏ chạy nữa cả. Đó là thầy Endym.

"Tôi đã nghĩ là mình đã thấy cậu lúc trước", thầy ấy nói.

"Một buổi diễn tuyệt vời thầy nhỉ?" tôi nói, cầu mong Endym sẽ bỏ qua vụ này. Sau cùng thì, thầy ấy cũng ở đây - và thầy ấy nghe có vẻ đã hơi quá chén kể từ lần cuối tôi thấy thầy ấy.

"Thật đáng kinh ngạc", thầy Endym nói. "Màn trình diễn tuyệt nhất thầy từng thấy của cô ấy".

"Vậy", tôi nói, đầy hi vọng. "Có khi nào chúng ta có thể quên đi là thầy đã thấy em ở đây hôm nay?"

Thầy Endym mỉm cười lại với tôi. "Không có chuyện đó đâu".

Pittacus Lore
Dịch giả: Green-Octopus - www.dtv-ebook.com

Chương 3

"Nếu cô không cảm thấy quá thất vọng, cô có lẽ sẽ thấy ấn tượng đấy". Hiệu trưởng Osaria đang lật giở những trang giấy trên bàn làm việc của mình đánh dấu những tội lỗi của tôi, đọc những lời cáo buộc trong khi làm thế. "Cáo buộc: Làm giả thông tin với hệ thống Ghi danh Trốn học. Hình phạt đề nghị: đuổi học. Cáo buộc: nghỉ hơn mười buổi mỗi học kỳ. Hình phạt đề nghị: đuổi học".

Cô ngẩng lên nhìn tôi: "Và mười ở đây chỉ là con số tượng trưng thôi. Chúng tôi vẫn chưa tra hết được các bản ghi dữ liệu của hệ thống Ghi danh để có một con số chính xác về số lượng buổi học cậu bé bỏ".

"Mười là đúng rồi đây", tôi thừa nhận.

"Cái đó tốt nhất không phải là một lời mỉa mai đấy", cha tôi nói trong một giọng mệt mỏi từ màn hình trên tường của văn phòng cô Osaria, với khuôn mặt nhòe đi bởi đường truyền yếu. Mẹ tôi ngồi im lặng bên cạnh ông. Họ đang ở ngôi nhà nghỉ mát bên bãi biển của Deloon và cũng không buồn bỏ ra hai tiếng đi xe về thủ đô để tận mắt chứng kiến việc tôi bị đuổi học.

"Việc này chính xác có nghĩa là sao?" mẹ tôi hỏi. Như thể bà không biết gì vậy. Tôi đã từng bị cảnh cáo trước đây. Trốn học và lẻn vào quán Chimæra là một chuyện - nhưng việc này còn lớn hơn thế.

Cô Osaria quay ghế hướng về phía màn hình. "Nó có nghĩa là tôi không thể làm gì được cả. Nếu chỉ có một trong những tội trên, tôi còn có thể có quyền tùy ý quyết định hình phạt". Cô nhíu mày mạnh. "Nhưng ngoài việc cậu bé phá luật ở trường, cậu ấy còn làm giả thông tin với máy quét nhân dạng ở quán Chimæra. Tôi không còn lựa chọn nào khác cả".

"Ôi không", mẹ tôi nói. Bà trông như sắp bật khóc đến nơi.

"Việc này còn làm bà bất ngờ sao?!" Cha tôi tức đỏ mặt, gần như

phát điên lên với mẹ tôi như đang phát điên lên với tôi. "Nó đã luôn như thế còn gì".

Cái đó thì đúng. Tôi đã luôn là một kẻ phá luật, tôi luôn có thể khiến mình dính vào rắc rối. Tôi không xấu hổ về việc đó; tôi thích bản thân mình ở điểm đó. Nhưng nó thường có khuynh hướng làm mọi người quanh tôi choáng váng. Lorien là một hành tinh vui vẻ, thịnh vượng và tuân thủ luật pháp. Việc tôi thực tế luôn dính vào rắc rối khiến tôi có thể coi như là một sự quái dị của tự nhiên.

Hiệu trưởng Osaria cựa mình một cách không thoải mái trên ghế của mình, bực mình với màn cãi vã của cha mẹ tôi, và nhanh chóng chen vào trước khi họ có thể tiếp tục làm vậy. "Tôi buộc phải nói là tôi sẽ rất tiếc khi mất đi Sandor". Cô ấy quay về phía tôi. "Gạt vấn đề trốn học sang một bên, em ấy là một trong những học sinh xuất sắc nhất của chúng tôi - và tôi phải thú nhận là màn làm giả thông tin với hệ thống bảo an, dù rất không hợp pháp và nguy hiểm, thể hiện một phần phẩm chất của" - cô dừng lại một chút - "sự thông minh. Giờ thì, theo như tôi thấy, có hai lựa chọn cho em ấy. Nếu em ấy muốn được ở lại thủ đô -"

"Vâng" tôi nói. "Em sẽ không rời thành phố đâu".

"- vậy thì chúng tôi có thể thu xếp một chỗ cho em ấy như là một thực tập sinh với những Munis".

Tim tôi như ngừng đập. Những Munis? Các Munis là những nhân lực chính của đôi ngũ làm việc trong thành phố. Phụ trách công việc bảo dưỡng. Phần lớn các công dân của thủ đô đều từng đầu quân làm việc cho Munis thông qua đánh xổ số, theo nhiệm kì một năm không quá hai lần trong đời họ. Chả có gì phải xấu hổ khi bị nhìn thấy đang làm việc bảo dưỡng của các Munis trong văn hóa của Lorien, nhưng đó còn lâu mới là ý tưởng của tôi về một quãng thời gian vui vẻ. Và tham gia vào Munis như một thực tập sinh có thể coi như là đăng kí đi dọn rác trong phần đời còn lại của tôi. Với tôi, đó là một số phận còn tệ hơn là cái chết.

Tôi cảm thấy mình dần trở nên hoảng loạn. "Hẳn là vẫn còn có việc gì đó trong thành phố. Em không thể có một công việc tại Kora, hay là Chimæra?" Tôi biết thế là liều mạng để đòi hỏi một công việc

ngay tại nơi tôi vừa gặp rắc rối khi lẻn vào xong, nhưng tôi đang chấp nhận bất cứ công việc nào ở đó, không cần biết nó hèn hạ thế nào. Tôi sẽ cọ sàn nhà nếu cần thiết phải làm vậy.

"Đúng vậy. hẳn là phải có lựa chọn nào đó tốt hơn chứ?" mẹ tôi cất tiếng. Tôi thấy bất ngờ khi bà lại vẫn đang bảo vệ tôi.

Cô Osaria lắc đầu buồn bã. "Không may là, mọi công việc trong khu đô thị ngoài thực tập sinh đều dành cho người trưởng thành. Chỉ có thể là Munis, hoặc là tái định cư ở Karabak".

Tôi đã nghĩ tim mình đã chạm đáy trong lồng ngực tôi rồi, nhưng giờ tôi thấy nó như vẫn còn có thể lún sâu hơn được nữa, xuống ngay dạ dày tôi. Là một Karabak á? Làm việc ngoài thành phố ở một trong những cộng đồng Karabak của Lorien là một phần quan trọng trong văn hóa Lorien, đó là chưa kể sự cần thiết cho việc giữ cho hành tinh vận hành một cách tốt nhất. nhưng đó hoàn toàn không phải là một trải nghiệm hào nhoáng gì: khai thác Loralite, chăn nuôi Chimæra, trồng trọt. Tất cả những thứ đó xa cách hoàn toàn thành phố, cách hàng dặm từ bất cứ sự phấn khích nào. Trừ khi nhổ cỏ và đào đất cả ngày là định nghĩa cho sự vui vẻ của bạn.

Tôi có một cảm giác tệ hại về việc này. Trên màn hình, cha tôi đang gật đầu, trông gần như là thỏa mãn, và tôi biết số phận tôi coi như đã được định đoạt. Có thời gian làm việc tại một Karabak được coi như là một chứng chỉ cao quí, và là một điều kiện tiên quyết cho một công việc trong chính quyền hay Hội đồng Phòng thủ Lorien (Lorien Defence Council - LDC), giúp bảo vệ người dân Lorien khỏi bất cứ cuộc tấn công nào từ một trong những kẻ thù không tồn tại của chúng tôi.

Giữa một loạt những lựa chọn tệ hại như nhau, Karabak trông có vẻ như đã có được sự đồng thuận của cha mẹ tôi.

"Cô Osaria, tôi nghĩ là vài năm ở một Karabak chính là những gì mà con trai chúng tôi cần". Cha tôi đang mỉm cười trong lúc ông nói thế, thực sự hài lòng với kết quả cuộc nói chuyện này. Tôi nhìn lên màn hình, nhưng ông né tránh ánh mắt tôi - ông hẳn phải biết nó nghe thật kinh khủng với tôi như thế nào.

Ngay cả mẹ tôi cũng không tìm cách cứu tôi lần này. "Tôi đồng ý", bà nói, liếc nhìn tôi trộm thay cho lời xin lỗi. "Đó là lựa chọn tốt nhất".

"Vậy thì mọi thứ coi như quyết định thế", cô Osaria nói.

Ngay lúc đó, tôi lại ước rằng tôi được sinh là là một Garde - một người với Biệt năng quay ngược thời gian và sửa chữa mọi sai lầm của tôi vào đêm hôm trước.

Dĩ nhiên, nếu tôi bỏ đi những gì tôi làm tối qua, nó cũng có nghĩa tôi sẽ không bao giờ gặp Devektra. Thứ làm cho tôi cảm thấy gần như đáng để bị như thế này. Thật ra thì, chỉ gần như thôi.

Tôi rời khỏi học viện, bắt đầu chuyến đi bộ dài về căn hộ trống không của cha mẹ tôi. Chuyến bay từ trường tới trung tâm thành phố còn hàng tiếng nữa mới chạy, vậy nên tôi phải tự đi bộ trên những con đường hoang vắng. Cha mẹ tôi phải vài tuần nữa mới trở về từ Deloon, và họ còn không đả động gì tới việc quay lại thành phố tiễn tôi đi. Có vẻ như tôi sẽ dành những ngày cuối cùng của mình trong thành phố một mình trong căn hộ, chờ đợi chi tiết nhiệm vụ và phương tiện chuyên chở đi Karabak của mình. Thông tin phương tiện có lẽ sẽ đến trước, và hứa hẹn sẽ cho tôi biết chút thông tin về số phận của mình: nếu họ sắp xếp một phương tiện trên cạn, nó có nghĩa là tôi được điều tới một thuộc địa Karabak gần đây, có thể là Malka. Nếu họ cho tôi đi bằng tàu bay. nó có nghĩa là tôi sẽ được đưa đi xa, rất xa, tới một Karabak ở Những vùng lãnh thổ Ngoại biên, phía bên kia của hành tinh.

Mà nó cũng chả có gì khác nhau lắm. Lưu đày là lưu đày. Và sau khi tôi xong việc ở đó, tương lai của tôi cũng sẽ bị thay đổi mãi mãi. Trong khi tôi luôn mơ mộng mình có một công việc dễ dàng và đơn giản, như là của Teev và Paxton, hoặc là cũng có thể làm việc ở một nơi như Chimæra, phần lớn những người từ Karabak cuối cùng đều có một vị trí trong chính quyền Lorien.

Tôi rùng mình trước ý nghĩ dành phần đời còn lại của mình làm việc bàn giấy như là một quan chức tại một văn phòng nhàm chán như ở Hội đồng Phòng thủ Lorien, phung phí cuộc đời tôi cố gắng ngăn chặn một cuộc xâm lăng từ một cuộc tấn công ngoài hành tinh

mà ai cũng biết là sẽ chẳng bao giờ xảy ra trong khi tôi tự an ủi mình bằng cách giả vờ là mình thực sự đang làm một việc gì đó quan trọng.

Thật là vô vọng. Giờ thì, tất cả những gì tôi có thể làm là cố không nghĩ về nó. Và tiếp tục bước đi.

Trường của tôi biến mất phía sau tôi trong khi Spires of Elkin dần dần hiện ra, mời chào tôi hướng về phía trung tâm thành phố.

Tôi đang cân nhắc việc dừng lại, đợi một chuyến tàu. Nó có thể sẽ cho tôi một cơ hội chào tạm biệt các bạn mình khi họ tan lớp. Nhưng ý nghĩ đó làm tôi thấy suy sụp quá mức tới nỗi không buồn nghĩ đến nó nữa. Tôi không thể chịu được ý nghĩ họ sẽ biết được cuộc đời tôi đã trở nên tồi tệ như thế nào.

Dù sao thì, tôi cũng thích Adar và Rax và một vài đứa trẻ khác ở học viện, nhưng tôi không thực sự coi họ như bạn mình. Tôi luôn khác biệt, ngay cả với họ. Những người khác trên Lorien có vẻ hài lòng với chính xác những gì họ có. Họ vui vì được sống trên một hành tinh bé nhỏ hoàn hảo trong toàn bộ cái vũ trụ chết tiệt này. Tại sao tôi lại không trở nên như thế chứ?

Tôi vẫn còn đang chìm đắm trong sự tự thương hại không hề giống người Loric tí nào của mình khi tôi nghe thấy ai đó gọi tên mình.

"Sandor?" Tôi dừng bước và quay lại để thấy một người hoàn toàn xa lạ, già hơn tôi vài tuổi đang đứng bên cạnh một phương tiện bay lơ lửng Munis cách tôi vài bước. "Cậu là Sandor đúng không?"

Anh ta mặc một bộ áo dài thắt ngang lưng màu xanh không lẫn đi đâu được của một Cêpan Hướng dẫn, tầng lớp Cêpan đặc biệt làm việc cho LDC và được giao nhiệm vụ huấn luyện các Garde và theo dõi sự phát triển các Biệt năng của họ. Tôi không biết làm sao mà anh ta lại biết tên tôi, và tôi cũng chả thực sự muốn biết. Tôi đã có đủ rắc rối cho ngày hôm nay rồi, và với tất cả những gì tôi biết được, anh chàng này lại sắp nói là tôi đã phạm phải một tội lỗi nào đó mà tôi còn chả biết.

"Ừ", tôi nói, "đó là tên tôi được chưa". Không đợi phản hồi, tôi quay người bước đi tiếp.

Không cần sự đồng ý của tôi, anh ta bước đi theo tôi.

"Cho tôi xin lỗi. Tôi lẽ ra phải gặp cậu lúc cậu đang nói chuyện với cô Osaria nhưng tôi đến đó quá muộn".

Tôi vẫn im lặng.

"Tôi là Brandon. Tôi là một Cêpan Hướng dẫn tại Học viện Phòng thủ Lorien (Lorien Defense Academy - LDA) -"

"Xin lỗi anh bạn", tôi nói. "Tôi không phải là một Garde. Chỉ là kiểu Cêpan tiêu biểu, buồn chán như anh - không cần thiết có người hướng dẫn. Và tôi đã trượt bài kiểm tra năng khiếu LDA nhiều năm trước rồi".

"Ờ", Brandon nói. "Tôi đã xem điểm số của cậu". Anh ta nhướn nhướn lông mày của mình một cách đầy gợi ý, như thể anh ta biết tôi đã cố tình thi trượt bài kiểm tra để tránh bị gửi tới cái học viện đầy uy tín kia.

Dĩ nhiên vào thời điểm này, so với Kabarak thì làm người hướng dẫn huấn luyện nghe có vẻ khá hay. Nếu tôi mà biết điều gì đang chờ đợi tôi thì có lẽ tôi đã nghĩ kĩ trước khi phá hoại bài kiểm tra kia nhiều năm trước.

"Chúng tôi biết được về mấy trò táy máy nhỏ của cậu ở học viện", Brandon nói. Tôi nhìn anh ta đầy ngạc nhiên. Làm sao mà họ có thể biết được chuyện một Cêpan chưa đủ tuổi thành niên lưu lạc vào quán Chimæra?

Nhưng Brandon vẫn đang nói như thể đó là điều vô cùng bình thường trên thế giới. "Chúng tôi khá ấn tượng", anh ta nói. "Kiểu công việc kĩ thuật mà cậu làm đó khá là không bình thường cho một người ở tuổi của cậu - đặc biệt là với một người không có đào tạo từ học viện. Nếu cậu dùng tài năng đó theo một cách nghiêm túc hơn, cậu có thể thực sự tạo ra sự khác biệt trong công cuộc bảo vệ Lorien".

Tôi đã được gợi nhắc lại tại sao tôi không quan tâm tới mấy kiểu LDA kia. Họ quá coi trọng công việc của chính mình. Lorien chưa bao giờ có chiến tranh. Chúng tôi chưa bao giờ bị tấn công. Vậy mà những người kia cứ hành động như thể chúng tôi đang sống dưới nguy hiểm thường trực. Cứ như thể họ cứ tự nhủ vậy để tự cảm thấy mình quan trọng.

Tôi xua Brandon đi. "Ừ, kệ", tôi nói. "Tôi tới Karabak. Hi vọng họ sẽ thích kĩ năng của tôi ở đó".

"Họ không thế đâu", anh ta đáp với một cái nhún vai. "Nghe này. LDA có thể dùng tới một nguồn sức trẻ mới cũng như thêm người giúp. Chúng tôi có vài kĩ sư và kĩ thuật viên tốt nhưng không ai có khả năng giải quyết vấn đề giỏi như cậu".

Tôi trợn mắt không thể tin được. Một kĩ sư tại LDA? Nó cũng gần tệ như là gia nhập Munis.

"Xin lỗi anh bạn. Không có hứng". Tôi tiếp tục đi.

"Tôi thấy danh tiếng của chúng tôi không còn như trước nữa". Brandon nhìn tôi cười khô khốc. Tôi có thể thấy anh ta đang thấy thích thú trước thái độ của tôi. "Và đúng là rất nhiều người Loric đặt câu hỏi về sự có cần thiết của sự phòng thủ trong thời kì yên bình này. Sai lầm của họ đó. Nhưng chúng tôi có tài nguyên, Sandor à. Cậu sẽ có đầy đủ quyền truy cập vào các phòng thí nghiệm nghiên cứu và máy tính. Cộng với sau sáu tháng cậu sẽ có các đặc quyền vào cuối tuần. Và tôi đã được ủy quyền để mời cậu tham gia vào học viện của chúng tôi mặc kệ, à, sự thể hiện nghèo nàn một cách phi thường trong bài kiểm tra năng lực của cậu".

Tôi đứng khựng lại.

"Cậu sẽ được ở gần thành phố", anh ta thêm vào. "Ai mà biết được? Có lẽ sau này, khi cậu lớn hơn một chút, cậu sẽ có thể có thời gian rảnh ghé thăm quán Chimæra".

Rõ ràng là Brandon có nhiều thông tin về tôi hơn những gì có thể biết từ những bản tin an ninh về màn hành sự của tôi ở quán Chimæra. Anh ta đang làm tôi vô cùng khó chịu.

"Anh có báo cáo tâm lí học của tôi luôn chứ Brandon?"

Anh ta chỉ cười. "Cứ quyết định là cậu muốn dành vài năm cuối của tuổi thiếu niên đùa nghịch với công nghệ phòng thủ gần thành phố, sử dụng kĩ năng thật sự của mình, hay là ra Những vùng lãnh thổ Ngoại biên dọn phân cho các Chimæra".

"Những vùng lãnh thổ Ngoại biên?" Tôi thấy miệng mình khô khốc. Tại sao anh ta lại nói thế? Liệu anh ta đã nghe được gì đó về công việc của tôi sắp tới?

"Anh biết gì nào?" Tôi hỏi.

"Đó không phải là về những gì tôi biết, Sandor. Nó là thứ mà tôi có thể biến thành sự thực".

Và chỉ nhiêu đó, anh ta quay người và bước đi.

Pittacus Lore
Dịch giả: Green-Octopus - www.dtv-ebook.com

Chương 4

Bước ra khỏi chiếc xe thùng chuyên chở vài tuần sau, tôi tiến tới lối vào chính của Học viện Phòng thủ Lorien một cách mệt mỏi, với những túi đồ của mình trên vai. Ngôi trường là một khối vuông màu xám không hề có ô cửa sổ nào dựng trên một dĩa đất đầy cỏ tại rìa Thủ đô. Bằng cách nào đó, với một nơi uy tín như thế này, tôi trông đợi một thứ gì đó có vẻ giàu sang hơn. Thay vào đó, điều duy nhất khiến nó khác biệt với bất cứ tòa nhà chính phủ nào của Lorien chính là một bức tượng của Elder Pittacus.

Gần lối vào, cách độ chục mét từ bức tượng, một vài Cêpan Hướng dẫn trẻ tuổi trong những bộ áo dài thắt ngang lưng màu xanh và quần ống rộng màu đen cùng một thành viên hội đồng Lorien đang thì thầm với nhau, người mà tôi nhận ngay ra từ cái áo choàng màu vàng nâu của anh ta. Họ chả có sự phong cách hay tinh tế nào giống hệt như mấy ngôi nhà. Khi tôi đi qua, thành viên hội đồng kia và các Cêpan khác ngẩng lên nhìn tôi hững hờ. Tôi vẫy tay về phía họ nhưng ngay lập tức cảm thấy thật là ngu ngốc.

Nó là một trải nghiệm hoàn toàn khác khi tôi tiến vào tòa nhà. Sảnh chính hầu như cũng chẳng trang trí gì nhiều như phía bên ngoài, nhưng ít nhất thì nó cũng đông đúc hơn. Những học viên Cêpan trẻ tuổi, cớ tầm tuổi tôi, xếp hàng đi vào lớp học. Cũng có vài Cêpan hướng dẫn đã trưởng thành, và còn có cả vài đứa nhóc Garde cười đùa và đuổi bắt nhau vòng quanh trong bộ đồ màu xanh bé tí của chúng.

"Kloutus!" một người Hướng dẫn lớn tiếng. Với một cái nhìn ngượng ngùng trên mặt, một trong những đứa nhóc Garde kia chạy chậm lại.

Nhận ra người Hướng dẫn kia chính là Brandon, tôi tiến tới chỗ anh ta. Anh ta dù gì cũng đã tử tế với tôi khi tuyển tôi trên con đường kia, và dấu hiệu của một khuôn mặt thân quen ở đây là một điều đáng chào mừng một cách đầy bất ngờ.

Nhưng nếu tôi nghĩ anh ta sẽ là một người bạn mới của tôi thì tôi sẽ phải nghĩ lại. Brandon ném cho tôi một cái nhìn lướt qua từ trên xuống dưới như thể anh ta gần như còn chả biết tôi, và rồi nói thẳng ngay vào việc chính.

"Cái gì đây?" Không một lời chào hỏi, Brandon kéo cái túi trên vai tôi xuống.

"Đó là đồ của em từ nhà", tôi nói, cố gắng giữ chúng lại.

"Chúng tôi sẽ phải tịch thu chúng", anh ta nói. "Cậu sẽ được cấp mói thứ cần thiết trong quá trình ở đây".

"Đó là quần áo của em!" Tôi còn chả biết sao tôi lại quan tâm nữa - dĩ nhiên là giờ tôi sẽ phải mặc đồng phục của LDA rồi, vậy tôi không biết quần áo của tôi sẽ để làm gì nữa. Dù vậy, ý nghĩ chúng bị tịch thu là tôi chán nản. Quần áo của tôi là một phần định nghĩa con người tôi. Giờ thì tôi cũng chỉ trông giống những người khác thôi.

Brandon lắc đầu trước sự ngốc nghếch của tôi. "Cậu có thể sắp xếp để gửi chúng về chỗ của cha mẹ cậu. Chúng sẽ đợi cậu ở đó cho đến khi cậu tốt nghiệp". Với một cái hất đầu ngắn ngủn, anh ta chỉ về phía phòng xử lý và biến mất phía cuối lối đi.

Cảm thấy tồi tệ hơn bao giờ hết, tôi lê bước tới chỗ xử lý, nơi có một người quản lý LDA lạnh lùng đưa tôi ba bộ áo màu xanh lá giống hệt nhau gói trong giấy. Sau khi đưa chúng cho tôi, anh ta đứng đó chờ đợi, và tôi nhận ra là tôi phải thay đồ ngay trước mặt anh ta để anh ta có thể lấy quần áo cũ của tôi đang mặc. Có lẽ là để anh ta có thể đưa chúng tới một nhà kho nào đó hoặc đốt cùng số quần áo kia của tôi.

"Một chút riêng tư được không?" Tôi hỏi.

Anh ta quay người đi. Tôi chớp lấy cơ hội để cởi đồ một cách nhanh chóng, khoác lên mình bộ đồ mới, và giấu cái áo phông Kalvaka yêu thích của mình bên trong đường gấp của bộ quần áo mới đầy hoa văn. Một món quần áo thật vẫn còn hơn là không có gì cả.

"Xong cả rồi đó", tôi nói, đẩy chỗ quần áo còn lại của tôi vào tay

anh chàng quản lý kia và hi vọng rằng nếu tôi trộn lẫn đống đồ vào nhau thì anh ta sẽ không nhận thấy là bị thiếu mất một món.

Nó đã hiệu quả. Anh ta cho tôi số phòng ở và bảo tôi đến đó đợi chỉ thị cho phần còn lại của việc nhập trường.

Sau khi bị luộc hết gần như mọi thứ trên đời của tôi, tôi đi sâu hơn vào tòa nhà, cố gắng cảm nhận nơi này. Tôi đi qua những căn phòng để mở, phòng hành chính, phòng tập thể dục, phòng thí nghiệm, ngay cả đài quan sát có tường bằng kính nơi một đám thú nổi tiếng của Lorien đuổi nhau vòng tròn, gầm gừ và thở mạnh trong khi biến đổi từ hình dạng này sang hình dạng khác, thân hình chúng biến đổi trông thật dễ dàng.

Ít nhất thì chúng cũng được cho phép được trông như cách mà chúng muốn. Tôi đứng đó nhìn chúng vài phút trước khi cất bước tiếp.

Cuối cùng tôi cũng tới dãy hành lang dài của phân khu kí túc xá và phòng kí túc của tôi, số 219 . Đây chính là phòng của tôi.

Tôi không được cấp một cái chìa khóa nào cả, vậy nên tôi hít một hơi sâu, gõ cửa và chờ đợi.

Một tẹo sau cánh cửa mở ra và một anh bạn với đôi mắt nhỏ sợ hãi, một cái miệng rộng và một cái mũi bự ra đón tôi. Bộ đồ xanh lá của cậu ta giống hệt của tôi, và tôi tự hỏi một cách ngu ngốc là chúng tôi làm sao mà nhớ được ai với ai đây.

"Cậu hẳn là Sandor", cậu ta nói một cách cứng ngắc. "Tớ là Rapp. Vào đi".

Tôi tiến vào phòng, làm mọi cách có thể để che giấu nỗi sợ hãi trong lúc thẩm định cái giường tầng, mặt sàn đá trơ trụi, cái cửa sổ không rèm hướng ra một mảnh sân trơ trọi và thiếu sáng.

"Thật là tối giản", tôi nói.

"Ừ", Rapp trả lời. "LDA giữ mọi thứ ở mức khá đơn giản. Tớ đoán là chúng ta ở đây để phòng thủ Lorien chứ không phải là ngủ một cách thoải mái". Ít nhất thì cậu ta cũng không có vẻ gì là vui vẻ với

việc đó hơn tôi là bao.

Tôi nhảy lên cái giường ở dưới. Cái đệm vừa mỏng vừa cứng.

"Vậy chúng ta là bạn cùng phòng đúng không?" Tôi hỏi. "Cậu cũng được đào tạo trong bộ phận kĩ thuật hả?"

"Đúng thế. Tớ đoán là chúng ta sẽ gặp nhau khá thường xuyên đấy. Và ngoài hai chúng ta ra, cậu đang thấy toàn bộ chương trình đào tạo đấy".

"Cái gì cơ?"

"Chỉ có chúng ta thôi. Có một đội khoảng hai mươi kĩ sư thường trực và mười lăm kĩ thuật viên thường trực trên toàn bộ hành tinh này, nhưng chỉ có hai thực tập sinh một lúc thôi".

Trời đất. Cậu bạn này có vẻ tử tế đấy, tôi đoán vậy, nhưng nếu nó chỉ gồm có chúng tôi thôi, thì dù cậu ta có là người tuyệt vời nhất trên Lorien này thì chúng tôi vẫn sẽ phát chán nhau lên thôi.

"Dù vậy, nó cũng không tệ đến thế đâu", cậu ta tiếp tục, không chú ý tới sự thất vọng của tôi. "Dù chúng ta chỉ là thực tập sinh, đội ngũ nhân viên dạo này khá thiếu nhân lực nên họ cử chúng ta đi khảo sát địa bàn, sửa chữa trên vành đai điện tử, những thứ kiểu đó".

"Thích thật đấy". Tôi không hề có ý nói một cách giễu cợt, nhưng tôi không thể không làm vậy. Đây sẽ là cuộc sống mới của tôi trong ít nhất hai năm tới, và nó đã hoàn toàn tỏ vẻ buồn chán rồi.

May mắn là, Rapp miễn nhiễm với kiểu mỉa mai của tôi. "Nó đó. Biết rằng tớ đang đóng một vai trò nhỏ nhưng quan trọng trong việc giữ Lorien an toàn ... tớ thực sự cảm thấy được ban phước".

Tôi không chịu nổi được nữa. Tôi vụt đứng dậy từ giường.

"An toàn khỏi cái gì chứ?" Tôi hỏi.

Rapp nhìn tôi chằm chằm một cách ngớ ngẩn. "Ý cậu là gì?"

"Giữ Lorien an toàn khỏi cái gì? Chả hề có cuộc tấn công nào vào hành tinh này từ lâu rất lâu rồi. Với tất cả những chuyến nhiệm vụ

thám hiểm và do thám, chúng ta chưa hề có liên lạc trực tiếp nào với bất cứ loài nào trên hành tinh khác hàng trăm năm rồi. Chúng ta sợ cái gì chứ? Một cuộc nội chiến à? Lorien toàn người với chủ nghĩa hòa, ngay cả vùng mờ ám nhất của Trung tâm Thành phố hay vùng hẻo lánh nhất của Những vùng lãnh thổ Ngoại biên, chả có chuyện gì xấu từng xảy ra cả. Ý tớ là, tớ được coi như là tên tội phạm cộm cán nhất ở quanh đây. Và tất cả những gì tớ làm là bị bắt trong một buổi diễn của Devektra!"

Rapp trông có vẻ sửng sốt, nhưng tôi không quan tâm. "Cậu thực sự nghĩ là mình đang tạo nên sự khác biệt?" Tôi nói văng cả nước bọt. "Làm ơn đi. Những thứ về một lời tiên tri cổ đại và những cuộc tấn công có thể sẽ chẳng bao giờ tới - nó thật giống như mê tín dị đoan".

Rapp không mắc bẫy của tôi. Thay vì trả lời, cậu ta long trọng đi tới cửa.

"Chốc nữa tớ sẽ quay lại để dẫn cậu đi vòng quanh đây. Nhưng tớ phải nói là nếu ngày đầu tiên mà cậu đã có thái độ thế này, cậu sẽ có khoảng thời gian khổ sở ở đây đấy".

Ờ, tôi nghĩ. Đùa tôi chắc.

Pittacus Lore
Dịch giả: Green-Octopus - www.dtv-ebook.com

Chương 5

Sẽ thật tốt nếu tôi có thể nói tuần đầu tiên của tôi ở đây trôi qua trong chớp mắt. Thực ra thì, nó kéo dài lê thê còn hơn cả tôi tưởng tượng.

Hóa ra thì Rapp vẫn còn đang học những thứ ở lớp mà tôi đã tự dạy chính mình từ lâu rồi, vậy nên tôi không thể trông chờ vào việc bài tập ở trường làm tôi hứng thú. Rõ là, tôi có thể nói với Giáo sư Orkun tôi đã biết toàn bộ những thứ này rồi, nhưng tôi không nói gì cả. Thay vào đó, tôi cứ cúi gằm mặt trong cái lớp học ba người này, gật gù trong lúc bài học diễn ra và cố gắng ra vẻ tất cả đều là thông tin mới với tôi.

Tôi biết mình đang hành xử ngu ngốc. Nếu tôi phải ở đây, tôi nên cố gắng học gì đó. Nhưng, theo một cách kì cục nào đó, nó cảm giác như thể sẽ để họ thắng. Nếu tôi bỏ phí thời gian của mình, tôi vẫn có chút lợi nào đó, phải không nào?

Mọi thứ cũng chả thú vị hơn là bao ở nhà ăn như khi ở trong lớp. Tôi gần như tránh xa tất cả những người khác và tất cả những học viên khác cũng vậy. Đối với những Cêpan hướng dẫn đã được chỉ định Garde của chính họ, thường thì khá là khó thấy họ ở quanh trường, và những người đến ăn ở nhà ăn thì thường bận túi bụi với những đứa nhóc Garde của họ lao tới ngồi chung với những kĩ thuật viên thực tập như tôi và Rapp.

Những người duy nhất ở học viện làm tôi thích thú đều là những đứa nhóc Garde, những đứa trẻ vừa mới có năng lực và cho ngôi trường này chút gì đó sức sống. Trên Lorien, những đứa trẻ Garde được nuôi nấng bởi ông bà chúng cho tới năm chúng mười một tuổi, khi đó chúng sẽ được gửi đi tới những nơi như LDA để được huấn luyện với Cêpan hướng dẫn đã được chỉ định. Cũng có những học viện khác cho chúng trên khắp Lorien này, nhưng LDA được coi là một trong những nơi tốt nhất - những Garde được gửi tới đây đều là những đứa được kì vọng sẽ có vài năng lực khủng khiếp được hình

thành.

Vài đứa nhóc chạy đuổi nhau trong các sảnh của LDA đều mới bắt đầu hình thành những năng lực được ban cho chúng, trong khi vài đứa khác thì đã có Biệt năng thứ hai và ba, nhưng hầu hết bọn chúng đều hồ hởi, nạp đầy sự phấn khích của việc có năng lực, đó là chưa kể tới việc sống xa nhà lần đầu tiên trong đời. Chúng có cả tương lai trước mắt chờ đợi phía trước.

Có thể coi như việc thú vị duy nhất xảy ra trong cả tuần đầu tiên của tôi là khi một trong những đứa Garde trẻ tuổi nhất, một đứa nhóc tóc sẫm màu, dáng nhìn nghịch ngợm tên Samil gần như đã phá hủy cả ngôi trường. Việc đó thực ra cũng khá vui - tôi đoán là Samil đã khoe mẽ Biệt năng điều khiển lửa của nó với vài đứa nhóc lớn tuổi hơn trong một lớp học trống khi mọi thứ bắt đầu vượt ngoài tầm kiểm soát. Nhanh lắm, ngọn lửa đã bùng lên dữ dội. Các sảnh lớn ngập ngụa khói khi còi báo hiệu kêu vang, các Cêpan chạy đua trong việc sơ tán các học sinh và nhân viên trong khi những đứa Garde lớn tuổi và nhiều kinh nghiệm hơn hướng về phía ngọn lửa trong cố gắng kiểm soát nó.

Số còn lại chúng tôi tụ tập ở bãi cỏ, chờ đợi mọi thứ được giải quyết và, ít nhất là trong vài phút, khi những cột khói đen cuộn tròn nhả ra từ tòa nhà lên bầu trời, trông có vẻ như khoảng thời gian tôi ở Học viện Phòng thủ Lorien sẽ sớm chấm dứt.

"Vậy nếu chỗ này bị thiêu rụi thì họ sẽ trả tớ về nhà, phải không nào?" Tôi hỏi Rapp.

"Đừng nói nghe thất vọng thế, hoặc gì cũng được", cậu ta nói khinh khỉnh. Khi tôi không trả lời, cậu ta chỉ khịt mũi. "Anh bạn này. Cậu nghĩ việc này không xảy ra suốt à? Những bức tường ở đây kháng lửa đấy. Đó là còn chưa kể tới kháng-mọi-thứ khác. Ngôi trường này được xây nên để trụ vững trước mọi thứ. Chỉ có những thứ bên trong nó cậu mới nên lo lắng về chúng. Như là đứa bé tội nghiệp kia vừa mới biết là việc tạo ra được những quả cầu lửa khổng lồ có thể không hấp dẫn như lúc mới nghe:".

Tôi ngay lập tức có cảm giác tội lỗi khi tôi không hề nghĩ đến chuyện đó. Mỗi năm trên Lorien lại có những câu chuyện về những

Garde trẻ tuổi tử nạn trong những tai nạn kinh khủng, bị giết bởi chính những sức mạnh mà chúng không biết cách kiểm soát hoặc, trong vài trường hợp, còn chả biết là chúng có nó. Có một cô bé với khả năng thao túng nhiệt độ đã bất cẩn tự đóng băng mình tới chết trong bồn tắm, và một cậu bé với khả năng bay siêu thanh bay vọt qua giới hạn khí quyển của Lorien và ở một nơi không có không khí hàng dặm cách mặt đất. Đó là mục đích của các Cêpan hướng dẫn để ngăn ngừa những tai nạn như vậy. Nhưng tai nạn thì vẫn cứ xảy ra.

"Xin lỗi", tôi lẩm bẩm với Rapp. "Tớ đoán là mình nói trước khi nghĩ".

Cậu ta nhún vai, và biểu cảm của cậu ta mềm mỏng hơn. "Ờ", cậu ta nói. "Tớ biết chứ. Đừng có nghĩ nhiều về chuyện đó".

Tôi liếc nhìn về phía Vatan, Cêpan của đứa trẻ khởi nguồn đám cháy kia. Khuôn mặt anh ta nhợt nhạt và đau khổ, và tôi biết nếu có bất cứ gì xảy ra với đứa nhóc của anh ta, anh ta sẽ không bao giờ có thể tha thứ cho chính mình. Nhưng vài phút sau, một hình hài bé nhỏ bò từ đám khói và lửa. Đó là Samil, hoàn toàn không có một vết trầy xước nào. Trên mặt nó vừa là sự xấu hổ, vừa hoảng sợ, và vừa có sự phấn khích.

Mọi người òa lên sung sướng, và, trong một lần tôi thấy cảm xúc thực xảy ra từ khi tôi đến học viện, Vatan chạy băng qua khoảng đất và ôm chầm lấy Samil. Làn da của đứa bé - hóa ra là cũng kháng lửa như những bức tường của ngôi trường - vẫn còn nóng hừng hực. Nhưng Vatan không hề bỏ nó ra ngay cả khi cái áo anh ta đang mặc bắt đầu bén lửa.

Tôi cũng thấy nhẹ cả người. Ý tôi là, dĩ nhiên là tôi thấy nhẹ cả người rồi. Tôi không hề muốn ai phải chết cả, nhất là một đứa nhóc mười-một-tuổi. Nhưng ít nhất thì đám cháy cũng đã là một thứ gì đó. Một khi nó qua đi, mọi thứ sẽ lại trở lại như bình thường. Và giờ đây, tôi đã có đủ sự bình thường cho phần đời còn lại của tôi rồi.

Những buổi tối ở LDA cũng không khác nhiều lắm so với ban ngày. Ít nhất thì tôi có Rapp làm bạn. Ờ thì, cậu ta có cái kiểu quan trọng hóa vấn đề đấy, nhưng ít nhất cậu ta cũng là một người có thể trò chuyện cùng. Và cậu ta thực ra cũng không ngốc như tôi đã nghĩ

lúc đầu. Cậu ta không hề biết Devektra là ai, nhưng kể từ khi tôi kể cho cậu ta về việc làm thế nào tôi gặp cô ấy, cậu ta liền muốn nghe hết mọi thứ về nó. Không chỉ về Devektra, mà còn cả quán Chimæra, và làm cách nào mà tôi lẻn vào được, và tôi đã thực sự nổi tiếng ở đó.

Vả lại, cậu ta cho tôi chép bài cậu ấy, một việc tốt bởi vì dù phần lớn chúng khá dễ, chúng lại rất nhiều.

Có lẽ nếu tôi biết làm chúng thì có lợi gì, tôi sẽ thích thú hơn. Hồi còn ở nhà, tôi đã tự dạy chính mình cách táy máy với các cỗ máy và thiết bị điện tử để phục vụ mục đích khác. Đó là một cách để trốn tiết, để có thể lẻn vào những nơi như quán Chimæra. Để trở thành bất cứ ai tôi muốn. Đó đã là một cách để đánh lừa hệ thống.

Ở đây, mọi thứ đều là hệ thống. Và nó là một hệ thống mà tôi không hề có niềm tin vào nó.

Dựa theo truyền thuyết - hoặc lịch sử, tùy vào việc bạn nghe nó từ ai - chín Elder đầu tiên đã đem đến Thời kì Loric Vĩ đại cách đây rất rất lâu khi họ khám phá ra những Viên đá Phượng hoàng. Đó là một sự kiện cổ đại được cho là đã đánh thức những Biệt năng của các Garde và triệu hồi những Chimæra thay đổi hình dạng từ chỗ chúng đang trốn, tạo nên Lorien là một nơi phồng thịnh và hòa bình chưa từng thấy ở nơi nào khác trong toàn bộ vũ trụ đã biết.

Từ thời điểm đó, hệ sinh thái của Lorien phát triển mau chóng. Ở những nơi thức ăn và tài nguyên từng khan hiếm, giờ thì nó dư giả cho tất cả mọi người. Những thứ mà hành tinh này không thể cung cấp dư thừa có thể dễ dàng được cung cấp bởi những sức mạnh kì lạ, tuyệt vời và vô cùng đa dạng của các Garde. Trên những hành tinh khác, đây là những thứ mà mọi người sẵn sàng giết nhau để giành lấy. Những không phải ở đây. Ở đây trên Lorien, chúng tôi chỉ cần sống thôi.

Nhưng các Elder cũng đã đặt ra một lời tiên tri: rằng một ngày, khi chúng tôi không hề đề phòng việc đó, một mối họa sẽ xuất hiện để thử thách chúng tôi - và tiêu diệt chúng tôi. Chúng tôi không biết khi nào mối họa đó sẽ tới, những nó sẽ tới, và khi nó tới, chúng tôi sẽ phải sẵn sàng cho việc đó.

Đó là lí do tại sao LDA tồn tại. Đó là tại sao tôi lại đang học cách tạo và bảo dưỡng những hệ thống phòng thủ phức tạp hơn nữa trước một kẻ thù mà tôi khá chắc là tưởng tượng kia. Chỉ đề phòng ngày mai khi thức dậy chúng tôi thấy mình đang bị tấn công.

Khi còn ở nhà, ai cũng biết về vấn đề đó, nhưng có vẻ chẳng có ai chú ý nhiều tới nó. Sự phát hiện của những Viên đá Phượng hoàng chỉ được coi như một câu chuyện, một chuyện đã xảy ra rất lâu rồi khiến nó gần như không còn cảm giác chân thực nữa. Và lời tiên tri cổ của các Elder - ờ thì, dù nếu nó có thành sự thật một ngày nào đó, khá chắc là nó sẽ không xảy ra sớm đâu. Trong khi phần lớn những công dân Loric tỏ vẻ ủng hộ công việc cao cả mà những người khác đang làm ở những nơi như LDA, đảm bảo rằng Lorien "được an toàn trong hàng thế hệ nữa", ngay cả người có tinh thần Loric nhất trong số họ cũng chẳng quá coi trọng việc đó.

Mọi thứ dù sao cũng hoàn hảo cơ mà. Tại sao lại phải lo lắng về một việc có thể xảy ra trong tương lai?

Ở đây tại học viện, nó lại là một câu chuyện hoàn toàn khác. Mọi người đi lại và hành động như lời tiên tri chuẩn bị xảy ra - như thể chúng tôi sẽ bị tấn công bất cứ lúc nào vậy. Khi tôi nói với Rapp tôi không thực sự nghĩ mạng lưới, hệ thống phòng thủ nhiều tầng quét bầu trời của Thủ đô phòng các kẻ xâm lược tiềm tàng được bảo dưỡng hoàn hảo toàn bộ thời gian đi nữa cũng chả quan trọng gì, nó như thể tôi đang trực tiếp xúc phạm cậu ta vậy.

"Một vài người chúng ta thực sự quan tâm tới việc chúng ta làm ở đây", cậu ta nói. Cậu ta nói chậm rãi và cẩn thận khi nói thế, những giọng cậu ta thì đang run lên. Tôi có thể nói là tôi đã làm cậu ta tức giận. "Khi những người khác trên Lorien đang sống trong cái thành phố hoàn hảo nhỏ bé của họ, tự chúc mừng bản thân về sự hoàn hảo của nơi đó, có những người như tớ làm việc cật lực để giữ mọi thứ được như thế. Không có mạng lưới, chúng ta sẽ dễ dàng bị tấn công. Và mọi người thì sẽ cười nhạo chúng ta".

"Bình tĩnh nào", tôi nói, choáng váng bởi sự giận dữ của cậu ta. "Cậu đang hành xử như thể tớ vừa nói Pittacus Lore chỉ là một gã thất bại thảm hại hay gì đó".

Cậu ta cau mày. "Ờ, được rồi", cậu ta nói. "Mà cậu cũng đã nghĩ như thế, phải không nào?"

Tôi khựng lại. "Không", tôi nói. "Ý tớ là, không hoàn toàn là như thế".

Thực ra thì, tôi còn chả biết gì về Pittacus Lore nổi tiếng kia nữa cơ. Tôi chưa bao giờ thấy ông ta - ngay cả bức tượng Pittacus ngoài ngôi trường cũng không phải là Pittacus hiện tại, mà là của một người nắm chức vị đó trước đó, có lẽ là từ hàng ngàn năm trước hoặc đại khái thế.

Nhưng Elder hiện tại có cùng tên với chín người ban đầu được cho là đã khám phá ra những Viên đá Phượng hoàng nhiều năm trước, nhưng họ đã mất lâu rồi. Những cái tên đó được truyền lại như kiểu chức vị, cùng với những khả năng đặc biệt của mỗi Elder, đặc biệt khi để lựa chọn những người kế vị sẽ đảm nhận vị trí trông chừng cho Lorien, bảo vệ môi trường của chúng tôi, và giữ gìn truyền thống cũng như lối sống của chúng tôi. Tôi biết là họ đôi khi có những chuyến viếng thăm LDA để tham vấn với các Cêpan hướng dẫn và các giảng viên, nhưng tôi chưa bao giờ thấy họ cả.

Ngoài những khoảng thời gian ngắn ngủi tương tác với thế giới đó, các Elder đã tự tách biệt họ khỏi cuộc sống thường nhật trên Lorien từ rất lâu rồi. Ngay cả vị trí chính xác hiện giờ của họ cũng không ai biết: một vài người Loric nói họ sống sâu trong vùng núi Feldsmore, trong khi những người khác khẳng định họ sống trong một pháo đài kính khổng lồ sâu dưới đáy Đại dương Terrax. Và đó chỉ là một vài giả thuyết có tính thuyết phục.

Điều duy nhất tôi biết là các Elder gần như chả làm gì cả, và phần lớn mọi người ở LDA cùng với phần còn lại của bộ phận phòng thủ Lorien đang tự nói với chính mình những câu chuyện về lời tiên tri sẽ chẳng bao giờ xảy ra cả.

Pittacus Lore
Dịch giả: Green-Octopus - www.dtv-ebook.com

Chương 6

Vào ngày thứ mười một của tôi ở LDA, tôi bị đánh thức bởi Rapp kéo tay tôi.

"Thôi nào, Sandor", cậu ta nói. "Chúng ta sẽ bị muộn mất".

"Mẹ cậu đúng là mông của một con Chimæra", tôi lẩm bẩm cáu kỉnh, xô cậu ta ra và kéo cái chăn sờn mỏng của tôi qua đầu.

Việc này đã trở thành một nghi thức giữa chúng tôi. Cậu ta cố gắng đánh thức tôi, nhắc nhở tôi đó là Nghĩa vụ Loric Long trọng khi thức dậy và tỏa sáng, và tôi sẽ nghĩ ra ngày càng nhiều những cách kì thú để bảo cậu ta mặc kệ mịa tôi được yên. Chúng tôi đều đã phát mệt với cái vòng luẩn quẩn này rồi.

"Được thôi", Rapp nói, quay người bước đi. "Vậy tớ sẽ đến Trung tâm Thành phố một mình vậy".

Tôi mở mắt và bật dậy trên giường. "Trung tâm Thành phố?"

"Ừ", cậu ta nói. "Tớ gặp cô Orkun ở văn phòng, cô ấy nói lớp học nghỉ và chúng ta sẽ phải có mặt tại điểm chuyên chở ngay lập tức. Cô ấy muốn chúng ta dùng thời gian này để bảo trì mạng lưới".

"Tại sao cậu không thể nói sớm hơn chứ?" Tôi đã ra khỏi giường, vội vàng mặc đồ, phấn khích trước cơ hội được vào thành phố.

Cậu ta chỉ khịt mũi thay cho câu trả lời trong khi tôi sửa soạn trước cái gương mờ ảo, nhỏ bé trên tủ đồ của tôi, cố gắng trong vô vọng để làm phẳng mái tóc bờm xờm của tôi với nước bọt.

"Anh bạn này", cậu ta nói. "Cậu nghĩ chút trang điểm đó sẽ tạo ra sự khác biệt ư? Mọi cô gái trong thành phố sẽ vẫn coi chúng ta như vô hình thôi. Bộ áo của chúng ta chẳng khác gì cái áo tàng hình cả".

Tôi biết là cậu ta nói đúng, những tôi vẫn lầm bầm than vãn, quay người và bước ra cửa với cậu ta theo sau. Cũng thật khá để mà

quá buồn bực. Không, thực ra bảo trì mạng lưới chả có gì thú vị hay gì cả, nhưng cái chính là chúng tôi sẽ vào thành phố.

Chúng tôi đến nhà chứa phương tiện vận chuyển và ngồi vào một cỗ máy hình giọt nước hai chỗ ngồi duy nhất còn lại mà một số học sinh khác gọi là Quả trứng. Tôi nhìn Rapp từ ghế hành khách khi cậu ta nói vào ống nghe trên bảng điều khiển, lập trình chuyến đi của chúng tôi vào Trung tâm Thành phố dựa vào nhiệm vụ mà cô Orkun đã giao cho cậu ta. "Khu vực Ba ba-chín, Giao điểm bảo an H, Mốc Ba". Cậu ta lướt qua một nút, nhập vào thêm một địa điểm nữa. "Khu vực Hai chín-bảy, giao điểm J, Mốc Bảy". Cậu ta nở một nụ cười tự mãn khi nói thế, như thể mấy thứ này làm cậu ta cảm thấy mình thật quan trọng hay gì gì đó.

Tôi không hiểu Rapp tẹo nào. Tại sao lại có người thích thú việc sửa chữa mạng lưới? Nó như thể phấn khích về việc tự đánh răng vậy, ngoại trừ đánh răng chỉ mất hai phút, và đó là nếu bạn làm thật kĩ càng.

Nhưng đồng thời, tôi thấy khá là tệ khi luôn gây khó dễ cho cậu ta. Rapp cũng thích tôi theo cái cách kì lạ của cậu ta. Tôi ở trong chương trình kĩ thuật của LDA vì tôi bị ép tới, còn cậu ta thì thực sự muốn được ở đây. Với việc chỉ có hai chúng tôi trong lớp, việc đó khiến cậu ta còn có vẻ quái dị hơn tôi. Và cậu ta thì đâu có quan tâm. Phần lớn thời gian, cậu ta còn chả thèm để ý tới việc bị tôi cợt nhả. Tôi gần như thấy mình thán phục cậu ta.

Rõ ràng là tôi sẽ chẳng bao giờ nói cho cậu ta biết điều đó, nhưng ít nhất thì, tôi đoán là tôi có thể nói với cậu ta là tôi không thực sự nghĩ mẹ cậu ta trông như cái mông của con Chimæra, và thực ra thì bà ấy còn có thể nóng bỏng nữa.

Nhưng trước khi tôi kịp nghĩ ra một câu xin lỗi, cậu ta nhập vào tọa độ cuối cùng của chúng tôi và Quả trứng bay lên, phóng ra khỏi nhà chứa, bay qua tòa nhà hình hộp của học viện và rồi xuyên qua những đồng cỏ, bãi sình lầy và nơi ở của Chimæra của vùng Alwon Kabarak.

Alwon là Kabarak duy nhất trên Lorien ở trong phạm vi thành phố, và lẽ ra đã là địa điểm lựa chọn đầu tiên của tôi nếu tôi buộc

phải chọn. Tôi nhìn những người Kabarak dậy sớm bên dưới, ăn mặc những bộ đồ lụa đỏ với những cử chỉ lễ nghi duyên dáng, bận bịu chăm chút cho vùng đất của họ trong khi Quả trứng của chúng tôi vèo qua họ, những người chả có vẻ gì là lúng túng khi tháy một phương tiện LDA tiến tới như thường lệ.

Thật là hài hước khi nghĩ rằng, chỉ vài tuần trước thôi tôi đang ở trạng thái hoảng loạn tuyệt vọng trước ý nghĩ phải làm việc ở một Kabarak. Sau quãng thời gian vừa rồi tại học viện, trông nó không còn quá tệ để sống như thế nữa. Nhưng nghĩ lại thì, có lẽ tôi chỉ ghen tị với bộ trang phục của họ thôi - tôi trông bảnh hơn với màu đỏ hơn là màu xanh lá.

Quả trứng băng qua vùng phía tây của Alwon và tăng tốc xuyên qua vùng ngoại ô khu công nghiệp vốn thưa thớt dân cư phía đông thành phố nhưng vẫn còn cách Trung tâm Thành phố hàng dặm nữa. Spires of Elkin trở nên sáng lóa bởi ánh sáng buổi sáng. Tôi nhận ra mình chưa bao giờ nhìn Trung tâm Thành phố từ góc độ và khoảng cách này. Có lẽ chỉ là sự hoài niệm, hoặc cảm giác nhớ nhà, nhưng nó vẫn nhìn đẹp hơn bao giờ hết.

Và rồi, phía sau những chóp nhọn tòa nhà, tôi thấy một thứ kì lạ.

Ở phía xa kia, phóng thẳng lên từ giữa những chóp nhọn của tòa nhà ở phía chân trời là một luồng sáng khổng lồ màu tím, sáng lòa phóng xuyên qua những đám mây. Dù là một buổi sáng rực rỡ, nhưng viền ngoài của luồng sáng kia vẫn rõ nét, cảm nhận như ta có thể chạm được vào nó. Thật kinh ngạc.

"Ba ngày nữa là tới Quartermoon", Rapp nói, gần như còn chả buồn nhìn luồng sáng kia.

Dựa theo những truyền thuyết chúng tôi biết, một mặt trăng lớn treo lơ lửng trên bầu trời vào cái ngày những Elder Đầu tiên phát hiện ra những Viên đá Phượng hoàng, và trải qua năm tháng một lễ hội được tổ chức vào những ngày mặt trăng đó xuất hiện trên bầu trời. Trong thành phố và những khu định cư ở bên ngoài và những Karabak, mọi người mở tiệc từ nửa đêm tới sáng, nhảy múa, tụ tập bên đống lửa và bắn pháo hoa, ăn mừng phép màu của sự tái sinh của hành tinh chúng tôi. Những đài tượng niệm tạm thời với đèn

đóm trang trí mà chúng tôi gọi là các Herald thường được bố trí bởi chính quyền thành phố hoặc Hội đồng Elder để kỉ niệm ngày lịch sử của chúng tôi và chào mừng ngày này sắp tới.

Cái này to hơn và công phu hơn bất kì Herald nào tôi từng thấy, cao và hùng vĩ và có thể được nhìn thấy từ khá xa thành phố - mà đó là nếu nó xuất hiện bên trong thành phố. Đúng ra là hơi kì lạ, nhưng tôi gạt bỏ cảm xúc đó đi. Nếu có một thứ mà người Loric chúng tôi, chưa kể tới các Elder đều giỏi, đó là nghĩ ra những cách mới để ăn mừng sự vĩ đại của chúng tôi.

Cá nhân tôi thì, có vẻ như các Elder có thể dùng thời gian và sức mạnh của họ vào những việc khác tốt hơn, nhưng tôi là ai mà nghi ngờ trí tuệ uyên thâm của họ chứ?

Khi Quả trứng cuối cùng cũng dừng lại ở góc rìa ngoài Công viên Eilon, tôi ngạc nhiên khi thấy một thứ.

"Đợi một chút", tôi nói, từ từ quay sang Rapp. "Đây là nơi chúng ta làm công việc bảo trì?"

Rapp nhìn tôi như thể tôi là một thằng khùng. "Ừ, chắc chắn rồi", cậu ta nói. "Tớ đã nói với cậu chúng ta sẽ vào Trung tâm Thành phố mà. Sao nào?"

"Bởi vì", tôi nói. "Đây là quán Kora". Tôi chỉ về phía một cái cửa khó nhận ra của một tòa nhà lớn trông cũng chỉ bình thường. "Đó là cửa hậu của nó".

"Đó là cái câu lạc bộ mà cậu nói tới suốt đó á?" Rapp mở cửa và bước ra khỏi Quả trứng, chân cậu ta đập xuống nền vỉa hè cái thụp. "Tớ phải nói là, tớ đã nghĩ cái chỗ này - tớ chẳng biết nữa - như là, hào nhoáng hơn hay đại khái thế. Chứ nó trông cũng chỉ như một cái nhà kho to lớn bẩn thỉu thôi mà".

Tôi nhíu mày khi trèo ra theo cậu ta. "Đó là cửa hậu", tôi nói. "Dù sao thì, bên trong nó chẳng trông giống bên ngoài tí nào đâu. Cái đó khiến nó có vẻ đặc biệt hơn một khi cậu được thấy bên trong".

Rapp nghiêng nghiêng đầu tò mò và rồi nhún vai như thể cậu nói

sao cũng được, và sau đó hướng tới chỗ một cái cột cao ngất cuối con dốc của Đồi Eilon.

Trong những ngày trước khi tôi có thể táy máy cái vòng tay ID của tôi, nó gần như là nơi duy nhất ở đây là tôi có thể tới nhảy và chơi đùa vào những tối mà cha mẹ tôi không có nhà. Nó còn lâu mới đạt tới độ hấp dẫn như quán Chimæra, và âm nhạc ở đây thì thường khá tệ, và nó còn có cái mùi gì đó nữa chứ. Nhưng vì ở đây họ không bán những ống thuốc, thế nên chẳng có giới hạn độ tuổi nào cả. Tôi phải chấp nhận những gì tôi có thôi.

Giờ thì, tôi có thể đánh đổi hầu hết mọi thứ chỉ để được trở lại quán Kora, mặc kệ cái thứ âm nhạc tệ hại và cái mùi kinh dị của nó. Bỗng dưng tôi lại nhớ cái mùi đó.

Giờ khi tôi đang đứng ngoài nó, trong một bộ áo dài thắt ngang hông nhăn nhúm màu xanh lá, và thì, tôi chả làm gì về việc đó được cả. Tôi lê bước tới chỗ Rapp, vốn đã đang dùng một cái dây để trèo lên được một phần ba cái cột tới chỗ bảng điều khiển, và chuẩn bị trèo lên cùng với cậu ta. Ít nhất ở trên kia, không ai có thể nhận ra tôi trong bộ đồ này.

Trước khi tôi bắt đầu trèo lên, Rapp nói vọng xuống. "Cái này thực ra cũng không đến nỗi quá tệ - có vẻ như chỉ cần một người làm thôi. Tớ đã nói với cô Orkun là tớ có thể tự mình làm nhưng cô ấy vẫn không tin tớ".

Tôi cảm thấy khó chịu. Cứ như thể là tôi thích cái việc treo mình tít trên cao như thế chỉ để nghịch một mớ dây rợ hàng giờ liền vậy, nhưng ít nhất nó vẫn là có gì đó để làm. "Thì sao? Chả nhẽ tớ cứ đứng đây và nhìn cậu làm à?"

Rapp, đã đang hăng say chạy chương trình chuẩn đoán trên bảng điều khiển thở dài và nhìn xuống chỗ tôi. "Nếu cậu muốn giúp, đi kiểm tra mốc tiếp theo trên danh sách của chúng ta đi. Khu vực Hai chín-mươi-bảy có thể đi bộ tới được, nhưng nếu cậu cảm thấy lười thì cậu có thể lập trình Quả trứng đến đó và tớ sẽ gặp cậu ở đó". Rapp quay lại với công việc của mình.

Cứ như thể Rapp đang cố làm tôi bực. Cậu ta biết tôi chưa bao

giờ thực hành bảo trì trước đó và tôi sẽ chẳng biết bắt đầu từ đâu. Cậu ta đang buộc tôi phải nhờ cậu ta giúp đỡ. Có lẽ cậu ta hiểu tôi rõ hơn là tôi đã nghĩ - nếu có một điều tôi cực ghét, đó là đi nhờ vả sự giúp đỡ.

"Rapp. Cậu biết là tớ chưa bao giờ làm nó mà".

"Cô Orkun vừa hướng dẫn từng bước một trong lớp chỉ hai ngày trước thôi mà".

Thật đó hả? Tôi thực sự chả có tí kí ức nào về việc đó cả. "Đoán là tớ không chú ý rồi", tôi nói.

"Nó cũng có trong bài tập về nhà nữa. Mà, đợi đã ... cậu có bao giờ làm bài tập về nhà đâu nhỉ".

Trong một thoáng tôi đã nghĩ cậu ta thực sự tức giận, nhưng sau đó cậu ta bật cười và quẳng chìa khóa Quả trứng xuống cho tôi. "Bộ dụng cụ dự phòng ở phía sau ghế hành khách. Đống thiết bị đó hầu hết đều dễ dùng, và nếu cậu có thắc mắc gì thì cứ ấn nút Gợi ý để có hướng dẫn".

Cậu ta quay lại làm việc. "Tin tớ đi, nó không khó đến thế đâu. Nếu cậu có thể đánh lừa máy quét ở quán Chimæra, cậu sẽ có thể tự tìm hiểu chúng nhanh thôi".

Tôi đi bộ lên Đồi Eilon với bộ dụng cụ trên lưng và một cái mô đun thông tin trong tay - đó là một thiết bị nhỏ hình vuông có thể xác định chính xác vị trí của tôi trong thành phố và nó cũng cho phép tôi liên lạc với Rapp, hoặc ngay cả với những Cêpan khác ở Học viện nếu cần thiết.

Mặc dù tôi biết rõ khu vực này như lòng bàn tay, tôi chưa bao giờ buồn tìm hiểu hệ tọa độ chính thức của thành phố. Trong khi tôi băng qua đồi và tiến vào quận thương mại phía bắc Công viên Eilon, mô đun thông tin cho biết tôi đã tiến vào Khu vực 302, nơi mà phần lớn mọi người gọi là Crescent bởi cái cách trục đường chính uốn cong như một mặt trăng khuyết.

Tôi nhìn cái mô đun với một sự thích thú kì lạ khi tất cả những

chỗ cũ mà tôi biết - The Pit, Arcadia - đều được chuyển thành côn số Munis tương ứng trên thiết bị của tôi. 282, 304, 299.

Tôi cuối cùng cũng tới 297. Ngẩng đầu lên khỏi máy định vị, tôi giật mình nhận ra tôi đang đứng ngay phía bên ngoài quán Chimæra. Tôi thở dài, cố gắng không nghĩ nhiều về nó. Chẳng quan trọng tôi đang đứng trước tòa nhà nào. Tôi không ở đây để vào trong - tôi không thể vào được.

Tôi ở đây là để trèo lên một cái cột.

Vậy nên tôi lấy dây bảo hộ và trèo lên. Khi tôi tới đỉnh, tôi nhìn về phía đường chân trời. Từ trên này, cột sáng mà Rapp và tôi thấy lúc trước trông còn ấn tượng hơn. À mà, ấn tượng có lẽ không phải là từ thích hợp. Thực ra, trông nó khá là đáng sợ. Nó rung động và phập phồng theo cái kiểu như là nó tới từ thế giới khác. Và cũng thật khó mà nói là nó xuất hiện từ đâu - nó có thể chỉ cách vài khu nhà mà cũng có thể là hàng trăm dặm. Nó không hề giống bất cứ thứ nào tôi từng thấy trong một lễ Quartermoon trước đây.

Mà dù sao đó cũng chả phải là việc của tôi. Tôi ở đây là để sửa chữa mạng lưới. Vậy nên tôi mở khóa nắp bảng điều khiển và lật mở nó ra để thấy bàn phím bên trong nó đang bị một mớ dây đủ màu sắc che phủ.

Tôi lại thở dài, dài hơn và sâu hơn những lần trước.

Việc này sẽ phải mất một lúc đây.

Giờ này mới chỉ là cuối buổi sáng, hầu như là thời điểm duy nhất của ngày mà câu lạc bộ không sôi động cho lắm. Lối vào quán Chimæra vẫn tĩnh lặng. Nhưng tôi biết đám đông sẽ kéo tới chỉ mấy giờ nữa thôi. Tôi tự hỏi rằng đám bạn cũ của tôi sẽ nghĩ gì nếu bất cứ ai trong số họ gặp tôi. Và tôi nhận ra là có thể họ còn chả nhận ra tôi nữa. Với họ, giờ tôi chỉ là một gã nào đó trong bộ đồ xanh lá.

Công việc thực ra lại khá là bận bịu. Tôi bắt đầu chạy chương trình chẩn đoán tự động trên mỗi dây để xác định xem nó có cần thay thế không. Phần khó nhằn nhất là tìm ra xem sợi dây đấy là sợi nào. Chúng đều được đánh số, và những dây đã xuống cấp cần phải bỏ đi

và thay thế đúng trình tự nếu không tôi có thể làm hỏng toàn bộ mạng lưới ở chỗ này. Nhưng đúng như những gì Rapp đã nói, hệ thống Gợi ý đi kèm với bộ dụng cụ cung cấp những khá nhiều chỉ dẫn hữu ích khi tôi thấy khó hiểu hoặc khi tôi gặp khó khăn xác định một sợi dây đã xuống cấp chỉ bằng mắt thường.

Cũng đã hàng tuần trôi qua kể từ khi tôi nghịch ngợm với cái vòng ID của tôi, và tôi đã quên mất tôi nhớ cái kiểu táy máy này như thế nào. Trong khoảng thời gian ngắn ngủi của tôi ở LDA, tôi đã quên mất rằng tôi thực ra khá là giỏi trong việc đó. Tôi thích cái kiểu làm từng bước một, cái kiểu mọi mảnh ghép dần dần hiện ra như của một câu đố. Cái kiểu ngay cả khi bạn không biết mình đang làm gì, bạn vẫn có thể tự tìm hiểu được chừng nào bạn đã nắm chắc những nguyên lý cơ bản của nó.

Rất nhanh thôi tôi ngừng dựa dẫm vào mô đun Gợi ý. Tôi tự xác định trình tự các dây mà không gặp khó khăn nào và điều chỉnh chúng một cách dễ dàng, làm mọi thứ hầu hết dựa vào trực giác.

Tôi chưa bao giờ để tâm nhiều tới mạng lưới hay là chức năng quan trọng mà nó cũng cấp cho thành phố. Ngoài việc sử dụng những cảm biến tinh vi để theo dõi và nhận biết những gì đang diễn ra ở Thủ đô Thành phố, thu thập thông tin cho các Munis về sự lưu thông của con người và hàng hóa - giữ cho mọi thứ chạy êm xuôi, hoàn hảo - chức năng ít biết của mạng lưới là một thứ để bảo vệ. Những cái cột không có gì đáng chú ý ở khắp nơi mà tôi hầu như chẳng bận tâm tới này thực ra kết hợp tạo ra một tấm lưới vô hình như một tấm khiên bảo vệ và là hệ thống phản công phía trên đường chân trời. Lí do mạng lưới được lắp đặt từ vài trăm năm trước là bởi thành phố là nơi có lượng dân cư đông đúc nhất so với những nơi khác trên hành tinh này và là nhà của những thành viên quan trọng nhất của chính quyền Lorien, bên cạnh việc nó cũng là trung tâm của hệ thống thông tin và liên lạc quan trọng nhất của chúng tôi. Bất kì kẻ thù nào lên kế hoạch tấn công Lorien sẽ hầu như tấn công thành phố trước.

Tôi vẫn chẳng tin việc đó sẽ xảy ra, nhưng tôi cũng phải miễn cưỡng thừa nhận là toàn bộ thứ này khá là thú vị. Chỉ tiếc là về cơ bản thì nó vô dụng.

Khi tôi làm việc với sự tập trung cao độ, tôi nghĩ về mạng lưới với một sự thích thú mới. Mỗi một trong bốn sợi dây tôi chạy trình chuẩn đoán cần thay thế, điều đó khá là lạ. Tôi với tay vào chỗ dụng cụ để kiểm tra thời điểm lượt bảo trì cuối diễn ra và khá ngạc nhiên khi phát hiện nó mới chỉ cách đây độ hai tuần. Những sợi dây này đang xuống cấp một cách quá nhanh.

Trong tất cả những sợi dây tôi đang làm việc với này rất ít sợi có chức năng hỗ trợ hay dư thừa - gần như mỗi sợi dây đều có một chức năng riêng - và một mớ đã bị hỏng, có nghĩa là cái cột này coi như đã hỏng. Nếu tôi hiểu đủ nhiều về nguyên lí phòng thủ của mạng lưới, điều này có nghĩa là cả khu vực quanh đây đều rất dễ bị tấn công. Tại sao lại thế khi nó vừa mới được sửa chữa? Tôi tự hỏi nếu bảng điều khiển này có một trục trặc đặc biệt khiến cho các sợi dây bị rút ngắn tuổi thọ.

Sự tò mò của tôi ngày càng dâng cao, tôi nhanh chóng làm nốt công việc, háo hức quay trở về chỗ Rapp và hỏi cậu ta có thấy điều gì tương tự trên cái cột cậu ta làm không. Tôi muốn biết nó chỉ là ngẫu nhiên hay là một phần của một rắc rối lớn hơn.

Mà làm như tôi quan tâm tới nó lắm ý.

"Thế nào mà cậu lại đi mặc váy thế kia?"

Tôi đã quá tập trung vào công việc khiến giọng nói bất ngờ kia làm tôi như ngừng thở. Tôi biết chính xác đó là ai mà không cần nhìn xuống.

Mà dù sao thì tôi cũng vẫn nhìn xuống.

Tôi còn chả biết làm thế nào để mà có chấm bi trên mái tóc của bạn. Liệu nó có là một Biệt năng khác của Devektra? Thực sự thì, với cô ấy, chả có gì có thể làm tôi ngạc nhiên được nữa.

"Chào", tôi nói, âm thanh phát ra từ miệng tôi một cách vụng về.

Cô ấy nhìn tôi một lượt với đôi môi mím chặt, che mắt khỏi ánh sáng mặt trời. "Chả bao giờ nghĩ cậu lại là kiểu học việc cho người Munis này đấy".

"Thực ra là LDA", tôi nói, quyết tâm che giấu nỗi xấu hổ của mình bằng được. "Thực tập sinh kĩ thuật". Và, nhận ra những lời của mình ngu ngốc như thế nào, tôi thêm vào, "Tớ chỉ vào vì bộ đồ này thôi".

Cô ấy bật cười nghe cũng thật du dương, thành thật. "Cậu thực ra trông cũng không đến nỗi tệ trong bộ đồ đó", cô ấy nói. "Tôi chỉ không hiểu tại sao các cậu mặc cái quần ngủ ngớ ngẩn đó ở bên dưới. Mặc váy để làm gì chứ nếu không phải là để khoe đôi chân của các cậu?"

"Cậu sẽ không nói thế nếu đã thấy chân tớ đâu", tôi nói, và quay lại với công việc của mình. Hôm nay không phải là ngày tôi có tâm trạng để bị châm chọc bởi cô gái nóng bỏng nhất thế giới này.

Và vô cùng ngạc nhiên với tôi, Devektra không hề rời đi. "Cậu thực ra đang làm cái gì trên đó vậy?" cô ấy hỏi. "Tôi đã luôn tự hỏi mấy cái cột đó để làm gì?"

"Nó là mạng lưới". Tôi không muốn hùa theo trò đùa vớ vẩn đó của cô ấy. Ai mà chả biết mạng lưới là cái gì. Chỉ là phần lớn bọn họ chọn không thèm quan tâm thôi.

"Mạng lưới", cô ấy nói. "Vậy tôi đoán cậu là một trong những người tin vào mấy thứ đó?"

"Ý cậu là gì khi nói 'mấy thứ đó'?"

"Lời Tiên tri Vĩ đại của các Elder, hiểm họa với Lorien, phải trường kì cảnh giác, vân vân và mây mây. Người ngoài hành tinh chuẩn bị xâm lược vào ngày mai và mang chúng ta về hành tinh của chúng để cọ bệ xí cho chúng trừ khi cậu sửa cái hộp trên đó ngay bây giờ!"

Tôi ngẫm nghĩ một chút. Không, tôi không phải là những người đó. Rõ ràng còn gì. Nó gần như là thứ hàng ngày tôi vẫn nói với Rapp trong hàng tuần, vậy nên tôi ngạc nhiên khi thấy mình thấy khó chịu trước lời nói của cô ấy. Thay vì cười cùng cô ấy, tôi cắn chặt môi, thay thế sợi dây hỏng cuối cùng và đóng nắp bảng điều khiển lại trước khi thu dọn đồ để xuống lại mặt đất.

Devektra vẫn chẳng có dấu hiệu gì là sẽ rời đi.

"Chẳng phải cậu phải chuẩn bị cho buổi diễn nào đó à?" Tôi hỏi.

"Không", cô ấy nói, dựa vào lối vào và nhìn tôi chăm chú với một nụ cười khó hiểu. "Tôi chỉ tới đây để luyện tập. Tôi không biểu diễn buổi nào nữa cho tới ngày Quartermoon".

"À", tôi nói, vắt bộ dụng cụ qua vai.

"Cậu nên đến", cô ấy nói.

Tôi ngẩng lên nhìn, bất ngờ trước lời mời và tự hỏi liệu có phải cô ấy có đang đùa giỡn với tôi không. Cô ấy đã lấy tôi làm trò đùa từ nãy tới giờ phải không nhỉ?

Nụ cười của cô ấy mở rộng hơn. Nó như thể cô ấy biết tác động của cô ấy đối với tôi.

Dĩ nhiên là cô ấy biết rồi, tôi nhớ lại, cảm thấy thật ngu ngốc. Cô ấy có thể đọc tâm trí mình cơ mà.

Cô ấy nháy mắt, quay người và bước đi mà không nói thêm lời nào. Tôi vẫn chưa tháo dây bảo hộ, đứng một cách ngu ngốc bên cạnh cái cột ngu ngốc kia.

Ngay cả khi nếu cô ấy nghiêm túc, việc mà tôi không chắc lắm - là một người đọc trí não hẳn phải có những đặc quyền riêng - chả có cách nào mà tôi có thể nhận lời mời của cô ấy. Tôi không được phép rời kí túc xá của LDA sau khi trời tối là một, và lại, tôi sẽ chẳng bao giờ có thể vào lại quán Chimæra sau phi vụ lần trước.

Dĩ nhiên rồi, Devektra biết tất cả những điều đó. Tôi đã gần như để bản thân mình tin là cô ấy đang nghiêm túc.

Pittacus Lore
Dịch giả: Green-Octopus - www.dtv-ebook.com

Chương 7

Khi tôi tới được chân Đồi Eilon, tôi thấy Rapp đang có một cuộc trò chuyện khá căng thẳng với một Cêpan Hướng dẫn mà tôi chưa gặp bao giờ.

"Đây là Daxin". Rapp giới thiệu cho tôi khi tôi lại gần. Anh ta chẳng có vẻ gì là hứng thú khi gặp tôi cả, nhưng dù sao tôi vẫn vẫy chào một cách hời hợt cho phải phép. Anh ta ngó lơ hành động đó.

"Tôi cần quyền điều khiển phương tiện vận chuyển của các cậu trong phần còn lại của hôm nay", Daxin nói. "Có vấn đề phát sinh và tôi không có thời gian để quay về LDA trước".

"Được thôi", tôi nói, nhún vai. "Lấy nó đi. Chúng tôi chỉ việc hoàn thành việc bảo trì mạng lưới và quay trở lại bằng cách đi bộ thôi". Tôi thấy khó chịu khi nghĩ tới việc phải đi bộ một quãng đường dài để trở về học viện, nhưng tôi còn lâu mới để họ thấy điều đó.

"Anh ta không thể dùng Quả trứng mà không có một trong chúng ta", Rapp giải thích. "Chúng ta là những người được lập trình được phép sử dụng nó hôm nay; động cơ sẽ không khởi động trừ khi một người chúng ta cầm lái".

Có vẻ cảm thấy tình huống đã được giải thích đầy đủ, Daxin tiến tới chỗ Quả trứng và nhảy vào ghế hành khách. Rapp có vẻ cảm thấy được sự khó hiểu của tôi. "Tớ đã đề cử cậu đi cùng anh ta".

"Tại sao tớ mà không phải là cậu?" Tôi không muốn thừa nhận với Rapp, nhưng tôi cảm thấy khó chịu. Tôi vừa mới bắt đầu thích công việc sửa chữa mạng lưới.

"Bởi vì chúng ta vẫn còn năm khu và tám mốc nữa cần làm, và tốc độ hoàn thành của tớ nhanh hơn của cậu".

Tôi cự lại. "Đâu có, tớ làm một điểm và cậu làm một điểm -"

Rapp ngắt lời tôi. "Tớ đã làm được ba điểm. Tớ chỉ quay lại để lấy Quả trứng và đó là khi tớ gặp Daxin".

Cậu ta đã làm xong ba điểm? Tôi thật sự chậm chạp đến thế sao? Tôi sẽ phải bắt đầu thực sự tập trung trong lớp nếu tôi không muốn mình trông như một thằng ngốc.

"Theo cách này thì chúng ta vẫn còn cơ hội hoàn thành danh sách công việc của chúng ta vào cuối ngày".

"Được rồi", tôi nói, cảm thấy một sự thất vọng kì lạ.

'Vẫn còn những ngày bảo trì mạng lưới khác mà", Rapp nói.

"Ừ", tôi nói. "Tớ biết. Lần tới tớ sẽ làm nhanh hơn".

Tôi bỏ đi và trèo vào Quả trứng. Tôi đã từng lái nó vòng quanh kí túc xá của LDA trước đây, nhưng đây là lần đầu tiên tôi lái nó ở tình huống thật, và tôi cảm thấy một sự thích thú dâng trào. Ý tôi là, chả có gì to tát khi cầm lái nó khi nó đã tự làm hầu hết mọi thứ rồi, nhưng mà nó là một Quả trứng lớn biết bay, có gì không vui về việc đó chứ?

Cánh cửa đóng lại sau tôi với một tiếng whoosh.

Chỉ khi tôi đã ổn định chỗ ngồi tôi mới nhận ra cái kiểu rung người kì lạ của Daxin. Anh ta có dáng vẻ vội vã và dường như không thể yên vị được, và tôi khá chắc là nhìn thấy một lớp mồ hôi vã ra trên trán anh ta.

"Tới đâu đây?" Tôi hỏi.

"Chúng ta hướng tới phía tây Kabarak Malkan", anh ta nói. "Cậu cứ nói với Quả trứng dừng lại ở đó. Chúng ta sẽ đi bộ quãng đường còn lại".

Tôi nói tọa độ vào ống nghe và Quả trứng bay lên, hướng ra ngoài thành phố. Nó tăng tốc ngay khi vượt qua phạm vi thành phố.

Mất bình tĩnh trước việc Daxin cứ rung đùi và ngó nghiêng xung quanh đầy lo lắng, tôi cứ nhìn thẳng vào khung cảnh vút qua trước

mặt mà không nói lời nào. Những đồng bằng bụi bặm bao quanh thành phố dần nhường chỗ cho thảm thực vật tươi tốt phủ kín phần còn lại của Lorien. Tôi đã dành quá ít thời gian bên ngoài thành phố nên tôi cảm thấy sốc khi nhớ lại sự xanh tốt của phần lớn hành tinh của chúng tôi.

Cột sáng màu tím vẫn xuất hiện phía trên những ngọn cây phía xa. "Các Elder dốc toàn lực cho năm nay đấy nhỉ", tôi nói uể oải, cố gắng bắt chuyện với Daxin.

Anh ta không trả lời.

"Herald ý?" Tôi nói, chỉ ra ngoài cửa sổ. "Hẳn họ phải mất cả tháng mới làm được cái đó".

Daxin cựa mình không thoải mái ở chỗ ngồi, né tránh ánh mắt tôi.

"Ừ", anh ta nói.

"Cái gì?"Tôi hỏi. Tôi không thích cái kiểu thái độ của anh ta đối với tôi. Và tôi cũng chưa bao giờ thấy anh ta trước đây. Nhưng Rapp biết anh ta, vậy nên tôi chẳng có lí do gì để không tin tưởng anh ta.

"Không có gì", anh ta nói. "Bọn tôi không chắc đó là một Herald".

Bí ẩn và nguy hiểm. Hay thật.

"Anh đang nói gì cơ?" Tôi hỏi ép.

"Các Elder đã rời khỏi hành tinh một thời gian rồi, và họ đã mất liên lạc trong vài ngày qua".

Tôi chẳng hiểu anh ta đang làm sao nữa. "Ừ, nhưng nó chả sao cả, đúng không? Em nghĩ họ rời đi khá nhiều chứ. Chẳng phải họ dành khá nhiều thời gian làm đủ thứ việc của Elder mà chúng ta sẽ chẳng bao giờ hiểu được?"

"Rõ ràng là thế rồi", anh ta nói. Nhưng giọng anh ta có vẻ ngờ vực. Và rồi tôi chợt nhớ ra một thứ.

"Việc này có liên quan gì đến việc lớp kĩ thuật của em bị nghỉ

hôm nay?"

Daxin tỏ vẻ bất ngờ. Tôi rõ ràng là đã đoán đúng.

"Orkun và vài thành viên hội đồng khác đã đến chỗ cột sáng", anh ta thừa nhận. "Để xem phạm vi và tìm hiểu về nó. Nó có thể chẳng có vấn đề gì cả".

"Tại sao anh lo lắng vậy? Nếu ánh sáng này không phải là một Herald, anh nghĩ nó là gì?"

"Này, đứng có lo về việc đó, được chứ? Tôi vừa trải qua một ngày dài rồi".

Tôi thả lỏng cơ thể vào chiếc ghế, cảm thấy chút khó chịu. Chỉ vài ngày trước tôi còn chả buồn bận tâm tí nào về chuyện hậu trường của hội đồng, các Cêpan Hướng dẫn và những thành viên cốt cán khác của LDA, nhưng giờ khi tôi lại đang có chút tò mò thì tôi lại bị bảo đừng có xía vào chuyện của họ. Thật là bực mình.

Quả trứng vượt qua vài dặm rừng cây rậm rạp và dừng lại ở rìa Karabak Malkan. Daxin nhảy ra và ngay lập tức hướng đi ngược lại so với hàng rào bao ngoài, đi xa khỏi phạm vi khu dân cư.

Tôi chạy theo.

"Tại sao chúng ta lại đi bộ? Tại sao chúng ta không nhập tọa độ từ đầu nếu anh biết là chúng ta đang đi đâu?"

Daxin trả lời mà không hề đi chậm lại. "Tôi ở đây để gặp một Garde. Garde của tôi".

À. Nếu Daxin mới được thăng chức lên làm một Cêpan Hướng dẫn, vậy thì có lẽ sự kiêu căng vừa rồi của anh ta chỉ là do sợ hãi thôi. Cuộc gặp đầu tiên giữa một Cêpan Hướng dẫn và một Garde khá là quan trọng. Sự gắn kết giữa Cêpan Hướng dẫn và Garde của anh ta gần như được coi là một thứ linh thiêng - gần như bền chặt như gắn kết giữa cha mẹ và con cái. Và nó thì tồn tại cho đến cuối đời, ngay cả khi Garde đó đã trưởng thành và không còn dưới sự giám hộ trực tiếp từ Cêpan đó nữa. Tôi có thể hiểu tại sao khi gặp một người mà bạn sẽ có kiểu quan hệ đó có thể làm con người ta

hoảng sợ.

Daxin tiếp tục nói trong khi chúng tôi đi theo con đường mòn. "Garde này được nuôi dạy bởi ông cậu bé, và người ông thì sống xa khỏi thành phố vì một lí do. Ông ấy ghét các thiết bị công nghệ và những phương tiện chạy nhanh. Cậu biết đấy, ông ấy vẫn thích làm mọi thứ theo cách cũ. Tôi không muốn làm ông ấy bất ngờ với tiếng động từ động cơ".

Cuối cùng, một cái lều nhỏ dần hiện ra phía trước, kèm theo một hình bóng nhanh chóng tiến tới. Thực ra thì nó như đang chạy thẳng tới phía chúng tôi.

Một con Chimæra.

Trước khi tôi kịp hiểu chuyện gì đang diễn ra, con Chimæra nhảy lên khỏi mặt đất vào thẳng người tôi, đánh tôi bật ngửa ra phía sau.

Con Chimæra đang trong hình dáng một loại chó quá khổ đang mỉm cười. Vơi cái lưỡi to của nó, nó liếm khắp mặt tôi. Chỉ vài giây là mặt tôi đã ướt đẫm.

Chimæra khá là phổ biến trên khắp Lorien, nhưng chúng phần lớn sống tránh xa thành phố. Tôi chưa từng bị liếm láp như thế bởi một con Chimæra kể từ khi tôi còn bé xíu, và ngay cả hồi đó tôi cũng chả thích bị như thế.

"Byscoe! Byscoe! Dừng lại!" Con vật ngay lập tức tuân lệnh chủ nó và ngoan ngoãn nhảy khỏi người tôi và đi về phía giọng nói vang tới.

Daxin nhìn tôi một cách khôi hài trong khi tôi đứng dậy và phủi bụi. Một thoáng sau, Byscoe đã quay lại cùng với chủ nó, một thằng nhóc đang cười toe trong bộ đồ Garde vừa vặn với nó.

Làn da và mái tóc của thằng nhóc trông bẩn thỉu, bám đầy bụi đất đỏ, lòng trắng và hàm răng nó nổi bật hẳn lên trên cái mặt đầy bụi bẩn của nó. Nó túm một nắm lông của Byscoe và nhảy lên lưng con Chimæra mà chẳng có vẻ gì là sợ hãi cả. Khá nhiều người ở ngoài thành phố sống như thế này với các con vật; họ được nuôi lớn lên

cùng với chúng. Tôi vẫn nghĩ việc đó thật dị. Ngay cả khi chúng lấy hình dạng đáng yêu, vẫn thật khó mà quên đi chúng thực sự mạnh mẽ đến thế nào.

"Chào", thằng nhóc nói.

"Chào", Daxin nói một cách lúng túng. Tôi có thể nói anh ta đang không chắc mình phải làm gì tiếp theo.

Bỗng nhiên, một người đàn ông lực lưỡng xuất hiện từ căn lều phía cuối đường và tiến về phía chúng tôi, dang điệu không có vẻ gì là vội vã. Không hẳn là bám bẩn như thằng nhóc, ông ta chỉ mặc mỗi một chiếc quần rộng thùng thình và vài chuỗi vòng trên cổ. Làn da của ông ta khô ráp, nứt nẻ bởi mưa gió.

"Xin chào", ông ta gọi nói với sang khi còn cách một khoảng. "Liệu tôi có thể giúp gì cho các vị?"

Daxin cất lời. "Đúng vậy. Chúng cháu tới từ Hội đồng Phòng thủ Lorien. Cháu đã được chọn để làm người Hướng dẫn cho cháu ngài".

Người đàn ông nghiêng nghiêng đầu. "Chẳng phải hơi sớm sao. Thằng bé vẫn còn vài năm nữa trước khi chịu sự quản lý của LDA".

"Ông ơi?" thằng nhóc hỏi, vẫn cưỡi con Chimæra của nó. Ông nó vẫn không rời mắt khỏi Daxin, ngó lơ thằng nhóc.

Daxin trông có vẻ sợ hãi, lục lọi lấy gì đó trong áo.

"Chúng cháu không muốn gì từ ngài ở thời điểm hiện tại ngoại trừ sự đồng ý của ngài để đưa cái này cho đứa bé". Anh ta lấy ra một cái vòng tay từ bên trong áo, trông nó gần giống cái vòng định danh của chính phủ mà tôi đã hack vài tuần trước, nhưng lớn hơn. "Chỉ là một giao thức bảo an mới, không có gì khác cả".

Tôi chẳng biết anh ta đang nói về cái gì - các giao thức cho các Garde và người Hướng dẫn của họ không phải là thứ tôi được học - nhưng tôi đoán LDC đang làm một cái gì đó để theo dõi các Garde trẻ con.

Ổng thằng nhóc có vẻ lưỡng lự, nhưng thằng nhóc lao tới trước

trên lưng Byscoe và giật cái vòng khỏi tay Daxin. Nó nhảy xuống đắc thắng từ lưng con Chimæra và luồn cái vòng tay lên tới tận cùi trỏ, sau đó chạy xuôi theo con đường, đã tung mọi thứ tạo nên một đám mây màu đỏ bụi đất phía sau nó.

"Nó là một đứa trẻ giàu sức sống", người ông nói. Có gì đó man mác buồn trong cái cách ông ấy nói thế, một thứ gì đó mà tôi không thực sự hiểu.

"Cậu bé cần đeo cái vòng tay mọi lúc". Daxin có vẻ lo lắng về việc này. Tôi có thể hiểu lí do. Đeo cái vòng cho vui là một chuyện với thằng nhóc, như thể nó chỉ là một phần trò chơi, đảm bảo nó tiếp tục đeo nó liên tục lại là một vấn đề khác. Daxin cần sự giúp đỡ của ông thằng bé với vấn đề này. "Cái này là bắt buộc".

"Ta hiểu", người đàn ông nói. Nhưng nó lại nghe như vẻ ông ấy không cảm thấy vậy.

Vài phút sau, chúng tôi đã quay lại chỗ Quả trứng và trèo vào chỗ ngồi. Tôi đợi Daxin cho tôi tọa độ mới. Ngày hôm nay đã quá dài rồi, đó là còn chưa kể độ kì dị của nó nữa. Tôi thấy mình đang thực sự muốn quay trở lại học viện.

Nhưng hiện giờ, Daxin chỉ im lặng.

"Sao nào?" Cuối cùng tôi cũng phải hỏi. "Chúng ta sẽ về nhà hay sao đây?"

Trước khi anh ta kịp trả lời, mô đun của Daxin kêu lên, và anh ta nhìn xuống xem nó viết gì. Anh ta nhăn mặt và quay sang tôi.

"Giúp tôi một việc", anh ta nói, giơ cổ tay ra. "Bước cuối cùng. Tôi cần đồng bộ vòng tay của tôi với cái mà chúng ta vừa đưa cho đứa bé".

Tôi cầm lấy tay Daxin và nhìn xuống cái vòng tay bằng đồng bao quanh nó. Hầu hết các vòng định danh chỉ có vậy - một cái vòng nhẫn với những mạch điện bên trong, vậy nên nó gần như giống hệt mấy món trang sức thông thường. Cái của Daxin thì khác. Nó có một màn hình điện tử nhỏ và vài nút bấm trên đó. "Cứ giữ chặt nút màu

đen đó trong khi tôi bắt đầu đồng bộ". Trong khi tôi ấn giữ nút đó, anh ta bắt đầu nhập những lệnh vào mô đun giao tiếp của anh ta, thứ mà tôi đoán là sẽ chuyển tiếp tới cái vòng tay kia.

"Khá là cồng kềnh nhỉ", tôi nói.

"Chứ không à", Daxin nói, vẫn nhập các dòng lệnh. "Từ khi tôi có cái vòng tay nâng cấp và bộ định vị này tôi phải tháo nó hằng đêm. Nó quá to và nặng để ngủ cùng".

Tôi nhìn chằm chằm xuống cái vòng trên cổ tay Daxin với một sự thích thú mới. Nó không chỉ còn là một cái vòng định danh hay bộ định vị nữa.

Nó là một chiếc chìa khóa.

Đêm đó tôi nằm ở giường của mình trước bữa tối, nhớ lại toàn bộ các sự kiện của ngày hôm nay. Chẳng thể nào mà phủ nhận nơi này đang dần khiến tôi đồng cảm hơn. Một tháng trước tôi còn chả thèm bận tâm rằng mạng lưới đang trong tình trạng thê thảm. Về việc đó một tháng trước thì tôi hầu như còn chẳng biết mạng lưới là gì.

Nhưng sáng nay, khi Devektra đi qua và gọi tôi là một trong số những "người đó", tôi đã chẳng phản đối gì. Tôi lại còn gần như đã cảm thấy bị xúc phạm. Tôi đoán là nơi này đã cảm hóa tôi.

Tôi không thể nói là tôi thích thế. Tôi lẽ ra phải là kiểu người làm theo ý muốn của mình. Tôi không phải là kẻ thích tham gia vào nhóm nào đó. Mọi thứ lẽ ra không phải cứ thế mà cảm hóa tôi.

"Hôm nay làm tốt lắm", Rapp nói, ghé qua phòng để lấy vài quyển sách từ bàn học trước bữa tối.

"Tớ đã chậm chạp", tôi nói. "Lần tới tớ sẽ làm tốt hơn".

Rapp lắc đầu như thể không tin những gì tôi vừa nói. "Ồ, sao cũng được", cậu ta nói. "Cậu hành động như thể cậu không quan tâm, và rồi cậu lại muốn cạnh tranh. Mọi thứ với Daxin sao rồi?"

"Ổn", tôi nói. Một phần trong tôi muốn nói hết cho Rapp, kể với

cậu ta buổi trưa kì lạ của mình, nhưng có gì đó khiến tôi ngừng lại. "Phần còn lại của buổi bảo trì mạng lưới của cậu thế nào?"

"Cứ một trong ba mốc tớ làm việc bị hỏng. Tớ chưa bao giờ thấy nó tệ tới vậy trước đây".

Tôi trở nên hăng hái hơn với việc này. Cậu ta cũng đã để ý tới tỉ lệ hỏng nổi trội này.

"Cậu có định làm gì về nó không?" Tôi hỏi, cố gắng tỏ vẻ trung lập hơn là tôi đang cảm thấy.

"Làm gì chứ? Tớ đã ghi nó vào bản báo cáo của tớ. Học viện biết, hội đồng biết. Chỉ là phần còn lại của hành tinh này quyết định chả làm gì cả. Những người ở Karabak không thấy giá trị của một hệ thống phòng thủ chỉ bao phủ thành phố và bỏ họ ở ngoài. Và phân nửa thành phố thì nghĩ chúng ta làm việc này chỉ để tiêu khiển. Tớ nghĩ là mình nhớ cậu là một trong những người đó. Đúng không nào?"

Tôi kệ những gì cậu ta nói. "Nếu chúng ta phải làm nó, chúng ta phải làm nó cho đúng. Phải không nào? Không thì cả chỗ đó thực sự là một đống bỏ đi".

Rapp rời đi cho bữa tối những tôi vẫn ở lại, nghĩ về buổi diễn vào ngày Quartermoon tại quán Chimæra, và về cái vòng tay của Daxin trên tủ đầu giường, sẵn sàng để bị lấy đi.

Tôi nghĩ về Devektra. Và tôi biết thứ tôi cần để tập trung vào mục tiêu. Một bữa tiệc.

Chương 8

Khi ngày Quartermoon ngày càng đến gần, tôi đã gần như bắt đầu tận hưởng quãng thời gian của mình ở học viện. Nó vẫn không phải là sự lựa chọn đầu tiên của tôi với ý nghĩa là một mái nhà, nhưng ít nhất thì tôi cũng đang làm quen dần. Ngay khi tôi dừng giả vờ ngu ngốc trong những tiết học kĩ thuật của mình, chúng thực ra lại khá là vui. Và mặc dù tôi không chắc nó xảy ra khi nào, tôi nhận ra giữa Rapp và tôi đang có một thứ như tình bạn.

Tôi vẫn ghét bộ quần áo, và tôi vẫn ghét cái kiểu mọi người quá coi trọng chính mình xung quanh đây. Nhưng giờ tôi đã hiểu. Bạn cần phải có lòng tin vào một thứ nào đó.

Tôi vẫn còn cảm giác mình đang bị giam cầm ít nhiều, nhưng nó không còn cảm thấy như nó sẽ là mãi mãi nữa. Đó là bởi bì tôi cuối cùng cũng đã có một thứ để chờ mong: buổi biểu diễn của Devektra tại quán Chimæra. Tôi sẽ phải bỏ lại bộ đồ xấu hoắc của mình, trốn ra khỏi kí túc xá và lẻn vào câu lạc bộ.

Đúng thế, tôi biết là nếu tôi bị bắt, chẳng kĩ năng kĩ thuật nào của tôi hay bao nước mắt van xin có thể cứu tôi khỏi một số phận tệ hơn là một Karabak. Tôi cũng biết Devektra cũng chẳng còn thực sự mời tôi tới nữa.

Nhưng chúng chẳng quan trọng. Thứ nhất, tôi sẽ không để mình bị bắt quả tang. Thứ hai, nó chẳng quan trọng nếu Devektra có thật lòng hay không. Cô ấy đã mời tôi dù viết tôi chẳng thể nào mà đi được. Tôi đoán là nếu tôi có thể làm điều không thể, cô ấy sẽ thấy ấn tượng.

Đó là một thử thách lớn, nhưng tôi đã sẵn sàng cho nó. Lên kế hoạch cho nó đã là nguồn giải trí chính của tôi kể từ khi tôi quay về từ chuyến đi với Daxin. Nó còn làm tâm trí tôi bận rộn tới mức không để tâm tới cái cảm giác lo lắng là lạ rằng tôi đang bỏ sót điều gì đó - rằng có cái gì đó không đúng lắm.

Điều đầu tiên tôi làm là kiểm tra lịch tuần đêm của đội bảo an ở học viện. Cái đó thì không khó, bởi vì hóa ra là chẳng có ai tuần đêm cả. Các học viên không được phép rời kí túc xá sau khi trời tối, và tất cả những học viên ở đây đều vô vị và tuân theo luật nên chẳng có ai đi vòng quanh ép buộc việc đó cả.

Chẳng hề có bảo vệ, không máy quay, không cảm biến chuyển động, chẳng gì cả. Họ không hẳn là quảng cáo nó, nhưng nó là một hệ thống dựa trên danh dự.

Phần phức tạp trong kế hoạch của tôi sẽ là Daxin. Tôi đã theo dõi một chút anh ta, và phát hiện được anh ta có một phòng ngủ đơn cuối hành lang của tôi, và có thói quen đi ngủ sớm. Tôi đã thoáng lo lắng rằng Daxin, với vai trò của một Cêpan Hướng dẫn sẽ có đặc quyền có khóa cửa. Nhưng vào đêm cuối cùng trước ngày Quartermoon, tôi lẻn ra khỏi phòng mình vào giữa đêm, rón rén đi qua hành lang và nhẹ nhàng xoay quả đấm cửa. Nó mở ra mà không có chút khó khăn nào.

Sau khi nghe ngóng cẩn thận tiếng ngáy của anh ta, tôi lẻn vào phòng và tiến tới giường Daxin. Và nó ở đó: cái vòng định danh của anh ta đang ở ngay bên cạnh gối của anh ta, và anh ta thì nằm cuộn tròn bên cạnh đó, ngáy ầm ĩ, chả hề hay biết gì tới sự hiện diện của tôi. Việc này sẽ quá dễ dàng đây. Đêm tiếp theo, tôi sẽ lẻn vào, lấy cái vòng tay, lái Quả trứng từ nhà xưởng - tôi đã bí mật cài thời gian và địa điểm cho chuyến đi của tôi - và tìm cách tiến vào quán Chimæra xem Devektra biểu diễn. Rồi tôi sẽ lại lẻn trở về, trả Quả trứng về chỗ cũ, trả vòng tay của Daxin về cạnh gối của anh ta, và sẽ không ai biết về sự vắng mặt của tôi cả. Đi không hình, về không bóng, dùng mưu kế: nó sẽ lại như những ngày xưa tốt đẹp thôi.

Ngày Thứ bảy cũng là ngày Quartermoon là ngày tuyệt vời nhất trong đời tôi, nửa ngày đi học cùng với một buổi tập ngắn trong phòng thể chất với bữa tối sớm trong nhà ăn. Một giáo sư đã cho phép chiếu một bộ phim giải trí của hành tinh Trái đất vào bữa ăn mà vệ tinh của chúng tôi bắt được.

Nó có thể là nơi khá là lởm để sống, nhưng họ rõ ràng là biết cách giải trí. Mặc dù bộ phim được truyền tới không có tiếng, tôi đã

xem đủ những thứ của Trái đất mà vệ tinh chúng tôi bắt được nên chả có khó khăn gì bắt kịp câu chuyện của nó.

Nó cũng chẳng phức tạp. Một tẹo nào cả. Một gã ăn mặc đẹp di chuyển vòng quanh thế giới, đi chơi với những người phụ nữ đẹp, lẻn đi lấy những vật quý giá, đuổi hoặc bị truy đuổi bởi những kẻ xấu.

Khi xem bộ phim tôi đã nghĩ, tôi muốn được như anh ta một ngày nào đó.

Nhưng rồi, sau khi ăn thêm một miếng đồ tráng miệng và mỉm cười với màn hình, tôi nhận ra là mình đã đang như thế rồi.

Điều khiển Quả trứng như là một giấc mơ.

Dù có một cái tên ngớ ngẩn, nó là một cỗ máy đẹp và hấp dẫn, đặc biệt là khi ở sau bánh lái - không khác biệt gì với những phương tiện vận chuyển mà tôi thấy trong bộ phim của Trái đất vào lúc trước. Tôi đã lập trình trước chuyến đi để nó sẽ khởi động theo lệnh tôi, nhưng khi đã lẻn vào nhà chứ và trèo vào bên trong cỗ máy, tôi nhận ra là điều đó có thể tạo ghi chép bằng chứng buộc tội tôi về chuyến đi, vậy nên sau khi khởi động động cơ. tôi xóa các lệnh chuẩn bị trước và bắt đầu chuyến đi vào thủ đô bằng cách tự lái. Di chuyển nhanh ra khỏi nhà chứa và Karabak Alwon, tôi thấy mình thật may mắn với quyết định đó: tự lái Quả trứng vui hơn nhiều so với ngồi đó và để nó tự hoạt động.

Trong khi kí túc xá LDA tĩnh mịch và buồn chán vào thời điểm đó - thật sự thì lúc nào mà nó chả thế - Karabak đang trong trạng thái ăn mừng lễ hội Quartermoon trong lúc tôi đi qua nó. Đám Chimæra đã ra khỏi tổ và đùa nghịch tự do trong khi các công dân Karabak quây quần bên đống lửa trại trong màn đêm, cười đùa và nhảy múa và bắn pháo hoa cũng như vung vẩy những thứ nhấp nháy. Tôi biết là phía sau tôi, từ Alwon cho tới Tarakas, từ Deloon cho tới Những vùng lãnh thổ Ngoại biên, mọi người sẽ ăn mừng cho tới sáng.

Nhưng hình ảnh và âm thanh vui vẻ kia dần biến mất khi tôi bắt đầu tiến vào phạm vi thành phố, nơi mà lễ hội Quartermoon được chào đón một cách ít hào hứng hơn.

Một tay cầm vô lăng, tôi cởi bộ áo dài thắt ngang hông của mình ra và vứt nó vào khế hành khách bên cạnh, để lộ ra chiếc áo phông Kalvaka tôi lén mang vào dạo trước mà tôi đang mặc phía trong. Tôi vẫn đang mặc thứ mà Devektra đã gọi là quần ngủ, nhưng chúng cũng không quá tệ khi không đi kèm cái áo kia. Trên cổ tay tôi, vòng tay của Daxin là thứ đối lập hẳn với những gì còn lại trên người tôi.

Mà nói chúng thì, tôi trông khá ổn. Mà nói chung cũng chẳng quan trọng tôi trông như thế nào. Cái quan trọng là tôi đã ra được bên ngoài.

Cuộc trốn đi chơi của tôi đã vô cùng suôn sẻ tới mức tôi gần như cảm thấy có lỗi. Tôi đã đánh lừa tất cả mọi người ở LDA, chẳng ai có lí do gì để nghi ngờ sự thay đổi thái độ của tôi là một phần trong kế hoạch tinh vi và táo bạo này. Nhưng trước khi tôi hoàn toàn chìm vào cảm giác tội lỗi hay hối hận, tôi đã bị phân tâm bởi tòa nhà Spires of Elkin phía đường chân trời, nơi được thắp sáng lên bởi cột sáng tím bí ẩn kia ở phía sau. Lần này, tôi chẳng bận tâm gì tới nó. Tôi đã gần đến nơi rồi.

Tại quán Chimæra, cái vòng tay làm việc thật hiệu quả. Chẳng ai buồn để ý tới tôi khi tôi đi vào. Tôi gần như thấy bị xúc phạm. Chẳng nhẽ họ đã quên mất tôi nhanh chóng vậy sao?

Có lẽ họ chỉ không nhận ra tôi nữa. Tôi thấy tự tin hơn bao giờ hết, như thể là một con người hoàn toàn khác so với con người cũ đã chen lấn bỏ chạy như một đứa bé khi thấy chút rắc rối vài tuần trước. Thời gian đó chẳng đáng là bao, nhưng tôi cảm thấy mình đã lớn hơn rất nhiều so với hồi đó.

Câu lạc bộ tối nay chật ních, gần như đông gấp đôi so với lần trước tôi ở đây, hẳn có lí do của nó. Sự hiện diện của Devektra vài tuần trước đã là một bất ngờ, nhưng buổi biểu diễn cho lễ Quartermoon này đã được công bố rộng rãi, và nó đã thu hút một lượng lớn khán giả hơn. Tôi thấy một chiếc áo phông làm bằng tay hình Devektra trong mỗi năm người đi qua. Quán Chimæra là câu lạc bộ lớn nhất trên Lorien tại thời điểm này, và cô ấy đã khiến nó không còn chỗ trống. Tôi thấy một cảm giác tự hào. Tôi đã biết Devektra nổi tiếng, nhưng tôi đã không biết cô ấy nổi tiếng như thế nào cho

tới tận bây giờ. Và tôi quen cô ấy. Bạn còn có thể nói chúng tôi là bạn cũng được.

"Ô nhìn này". Tôi quay lại và thấy Paxton cùng Teev, giơ lên một ống tiêm đã dùng phân nửa và nhìn tôi với một nụ cười thích thú trên mặt.

"Nhìn xem ai chẳng chịu từ bỏ này", Teev nói, vòng tay qua người tôi thay cho lời chào. "Sau khi thấy cậu bị bắt lần trước, bọn chị đoán đó là lần cuối cùng được thấy cậu đó".

Tôi chỉ nhún vai và mỉm cười, họ thì nhìn tôi, và có lẽ đây là lần đầu tiên với chút ấn tượng thực sự.

Tôi đang chuẩn bị chém gió thì tôi nghe thấy một giọng nói mà tôi biết.

"Có người nói với tôi là cậu sẽ bằng cách nào đó tìm được cách vào đây".

Tôi quay lại và thấy Mirkl, cánh tay phải luôn càu nhàu của Devektra đứng phía sau tôi với một ống tiêm trong mỗi tay. Anh ta nhìn tôi một lượt với ánh mắt khó chịu thường thấy.

"Chào Mirkl", tôi nói, bằng cái giọng thản nhiên nhất có thể. Tim tôi đang đập thình thịch trong lồng ngực tôi, biết rằng nếu Mirkl đang nói chuyện với tôi thì tôi đã tiến thêm một bước tới việc gặp lại Devektra lần nữa, nhưng tôi cố hành xử bình thường cho Teev và Paxton khỏi ghen tị. Tôi muốn họ nghĩ chẳng là gì cả với tôi khi được tùy tùng một ngôi sao đang lên nói chuyện như vậy. Tôi lén nhìn về phía họ và thấy họ nhìn tôi với ánh mắt thán phục. Nhiệm vụ đã thành công.

"Devektra muốn gặp cậu", anh ta nói.

Dù mọi thứ đã diễn ra êm đẹp vào tối nay, tôi vẫn không ngờ là nó lại dễ dàng như thế này. Làm sao mà Devektra biết được tôi ở đây?

Mirkl hẳn đã thấy sự ngạc nhiên trên mặt tôi. "Thần giao cách cảm, nhớ chứ? Một mánh nhỏ tuyệt vời khi có nó. Tôi nghĩ là cậu

biết phòng thay đồ ở đâu. Đây - mang cái này cho cô ấy". Anh ta đẩy chỗ ống tiêm vào tay tôi và bắt đầu bỏ đi.

"Anh không vào à?" Tôi hỏi với theo, bất chợt lo lắng về việc đi vào phòng thay đồ của Devektra không có hộ tống. Thất quá sức tưởng tượng. Với Devektra bạn sẽ chẳng bao giờ biết được bạn sẽ gặp chuyện gì.

Anh ta quay lại, nhìn qua vai và vẫy tôi đi. "Tôi đang được nghỉ. Chỗ ống tiêm đó là việc vặt cuối cùng của tôi cho cô ấy trước buổi diễn". Anh ta mỉm cười méo mó. "Cô ấy là của cậu cả đó". Và rồi anh ta biến mất vào đám đông.

Devektra đứng đối diện với hình ảnh phản chiếu của mình trong gương, lưng quay ra cửa. Cô ấy đang mặc một cái quần kim loại mỏng màu đỏ và một cái áo lấp lánh làm từ vật liệu trông như chất lỏng mà tôi chưa từng thấy trước đây. Chiếc áo của cô ấy bó sát những đường cong trên cơ thể cô ấy với các lớp nhấp nhô khi cô ấy đứng thẳng, mắt nhìn thẳng và nhẹ nhàng xoa bóp thái dương với những ngón tay. Cô ấy không tỏ vẻ gì cho thấy là biết tôi hiện diện ở đây.

Nhưng cô ấy biết tôi ở đây - lần trước tôi ở căn phòng này, tôi phải lao qua một cánh cửa với toàn bộ sức mạnh mà tôi có. Lần này thì tôi còn chẳng cần phải gõ cửa. Cánh cửa cứ thế mở ra khi tôi lại gần, nắm chặt những ống thuốc mà Mirkl nhờ tôi vẫn chuyển. Tôi chợt nghĩ là có lẽ Devektra đã dùng khả năng Telekinesis của cô ấy để "giúp" tôi qua được cánh cửa lần trước.

Thật là trớ trêu khi tôi còn cảm thấy thoải mái hơn khi tiến vào bằng việc phá cửa và va đổ những giá quần áo hơn là cứ thế này mà vào. Tôi đứng đó, cảm thấy những bước đi tiếp theo thật kì cục với việc Devektra cứ nhìn vào gương và bóp trán.

"Cậu có mang chúng không?" cô ấy hỏi mà chẳng buồn quay người lại.

"Có", tôi đáp. Tôi tiến tới và đưa cô ấy một ống thuốc. Cô ấy lấy nó, làm một hơi hết luôn, tiếp tục đưa tay ra lấy cái thứ hai và lại một hơi hết tiếp. Cô ấy vẫn chẳng buồn nhìn về phía tôi.

Khi cô ấy quảng cái ống thuốc thứ hai ra sàn nhà, tôi đã hiểu tại sao. Tôi buộc phải nín cười. Lần duy nhất tôi là người biết cô ấy đang nghĩ gì chứ không phải là ngược lại. Hoặc là, ít nhất đó là những gì tôi biết cô ấy đang cảm thấy. Bạn không cần phải là một nhà ngoại cảm để biết điều đó.

"Wow. Cậu thực sự đang lo lắng đó hả", tôi nói.

"Thì sao?" Cô ấy cuối cùng cũng chuyển sự chú ý từ tấm gương sang tôi. Ánh nhìn của cô ấy lạnh lùng, nhưng ẩn dưới vẻ lạnh lùng đó, tôi thấy một chút sợ hãi. Hoặc là sự yếu đuối. "Ai lại không thế chứ?"

"Cậu có lo lắng gì lần trước đâu", tôi nói. "Tớ chẳng biết là cậu biết lo lắng cơ đấy. Tớ đã nghĩ kiểu như giờ là một con người khác vậy".

"Lần trước khác".

"Tại sao?"

"Chỉ khác thôi", cô ấy nói. "Đó là một đám đông nhỏ hơn. Nó chẳng phải là ngày Quartermoon. Nó rất khác. Vả lại, có gì đó về tối nay. Tôi không biết. Đại khái là tôi có một dự cảm xấu".

"Nó chỉ là do lo lắng thôi", tôi nói.

"Tôi biết. Tôi sẽ ổn thôi".

Và rồi lại như là tôi không còn ở đó nữa. Devektra lại tập trung vào chỉnh sửa mái tóc mình và cẩn thận xếp chồng chúng lên nhau, tạo thành những lọn tóc trên đỉnh đầu cô ấy. Bằng cách nào đó, mỗi cái làm xong đều ở nguyên vị trí đó một cách hoàn hảo. Cô ấy trông hoảng sợ hơn bao giờ hết.

Tôi chẳng biết phải nói gì, vậy nên tôi quyết định thử làm gì đó khác. Tôi quyết định sẽ không nói. Ít nhất thì cũng không nói to.

Nó hoạt động như thế nào? Tôi nghĩ. Cậu có thể biết mọi thứ tớ nghĩ? Vậy còn những người bên ngoài thì sao? Cậu cũng nghe thấy họ chứ? Cả thế giới thì thế nào? Cậu nghe được tất cả bọn họ à?

Môi Devektra không cử động, nhưng cô ấy vẫn trả lời tôi bằng một giọng nói phát ra trong đầu tôi nghe như của cô ấy mà cũng chẳng phải của cô ấy.

"Nó như thể chìm ngang ngực trong một dòng sông chảy xiết và cố gắng bắt cả triệu chiếc lá nhỏ trôi bồng bềnh khi chúng cố vượt qua cậu. Cậu bắt được vài thứ. Phần lớn bọn chúng thì không".

Cậu mời tớ tới đây tối nay, và gọi tớ tới đây. Nhưng tại sao lại là tớ? Tôi muốn biết. Tớ là gì đối với cậu? Cậu là Devektra. Tớ chả là ai cả trong một bộ đồ màu xanh lá.

"Không. Cậu giống tớ. Cậu khác biệt. Chẳng ai trong chúng ta hợp với thế giới này cả. Tớ biết vậy ngay khi gặp cậu. Trước cả khi gặp cậu, tớ đã biết.

Tớ đã cảm nhận thấy cậu ngoài đó vào đêm hôm đấy. Những người khác và ý nghĩ của họ cứ lướt qua tớ. Ngoại trừ cậu. Ý nghĩ của cậu nổi trội hẳn lên, và tớ có thể xem từng thứ một, như thể mọi nỗi sợ hãi và hi vọng của cậu đều dành cho tớ. Nó như thể cậu đang hát vậy".

Vậy đêm nay thì sao? Tôi cần phải biết. Tại sao tớ lại ở đây?

"Tớ biết cậu sẽ làm tớ cảm thấy bớt cô đơn. Đặc biệt là tối nay. Tớ có thể cảm nhận thấy có gì đó kinh khủng sắp xảy ra".

Tôi nhìn sang. Devektra đang nhìn vào hình ảnh phản chiếu của tôi trong gương. Cô ấy có ánh nhìn vô cùng lạ lùng trên mặt, vừa ngạc nhiên vừa bình lặng. Có gì đó mách bảo tôi cô ấy chưa bao giờ làm thế này trước đây cả, chưa bao giờ dùng Biệt năng của cô ấy nói chuyện không cần lời nói với ai đó.

Khi đó tôi đã biết, không cần biết là tại sao, đây là cơ hội duy nhất mà tôi có. Vậy nên tôi tiến tới, nhắm mắt lại và hôn cô ấy. Đôi môi cô ấy mềm và có mùi như thứ gì đó tôi biết nhưng không thể miêu tả được, ngay cả với chính tôi. Môi cô ấy có vị như một thứ mà tôi có được trong giấc mơ, kiểu giấc mơ mà bạn sẽ quên ngay khi tỉnh dậy. Khi tôi mở mắt ra, cô ấy đã đi mất.

Pittacus Lore
Dịch giả: Green-Octopus - www.dtv-ebook.com

Chương 9

"Deloon vào thời điểm này của năm thật khó ở", gã kia nói. "Tôi sẽ chẳng đến đó dù có được trả bao nhiêu đi nữa".

"Hoàn toàn đồng ý với anh bạn", tôi nói, mặc dù tôi còn chưa bào giờ tới Deloon. Tôi thực sự chả muốn tranh cãi làm gì.

Tôi đang ở trên ban công phía trên sàn diễn chờ đợi cùng Mirkl và phần còn lại của nhóm tùy tùng của Devektra chờ buổi diễn bắt đầu. Cô ấy đang bị chậm so với lịch trình, những phần lớn mọi người trên này đầu khá bận rộn nói chuyện với nhau nên chả có ai là có vẻ sốt ruột cả, hay ít nhất là tôi thấy vậy.

Thay vào đó, tôi có một cảm giác lạ lùng. Tôi cảm thấy lâng lâng và hưng phấn. Tôi chẳng biết Devektra đã đi đâu sau khi gặp tôi, nhưng ngay cả khi cố ấy cảnh báo - một thứ gì đó kinh khủng sắp xảy ra - tôi chẳng hề lo lắng cho cô ấy. Đầu óc tôi vẫn đang quay cuồng.

Nụ hôn của chúng tôi thật là đáng kinh ngạc. Nhưng sự kết nối thần giao cách cảm giữa chúng tôi mới là thứ vẫn còn làm tôi quay cuồng. Nói chuyện chỉ bằng tâm trí của mình, chúng tôi đã có thể trò chuyện với nhau ở một mức thuần khiết hơn - thực tế hơn - mọi thứ mà tôi đã từng trải qua. Không nụ hôn nào có thể so sánh được với điều đó.

Ánh đèn cuối cùng cũng tắt đi, và khi họ làm vậy, một ánh đèn pha chiếu vào giữa sân khấu sáng lên, một luồng sáng trắng chói lóa. Ai ở đây nhìn chằm chằm vào ánh đèn, mọi người dường như nín thở, chờ đợi việc sẽ xảy ra tiếp theo.

Và rồi một âm thanh vọng tới, một âm thanh nhẹ nhàng mà đau lòng. Nó có vẻ như phát ra từ bên trong luồng sáng kia. Khi âm thanh đó ngày càng to lên và mạnh mẽ hơn - nhưng vẫn chẳng mất đi sự thanh thoát tuyệt đẹp của nó - vòng sáng kia bắt đầu bị bẻ cong và xoắn lại, như thể nó muốn vỡ tung ra.

Devektra đâu rồi? Nghe cứ như thể Devektra đang ở đâu đó trong luồng sáng kia.

Luồng sáng tiếp tục bay lên khỏi sân khấu, và âm thanh chứa đựng bên trong nó cao vút lên. Rồi nó dừng lại, lơ lửng chính xác ở giữa câu lạc bộ, chỉ cách vài mét từ nơi tôi đang đứng ở tầng lửng sân khấu. Nó sáng lóa tới mức khiến người ta đau mắt khi nhìn vào, nhưng tôi lại không thể quay mặt đi.

Âm lượng cứ cao và cao hơn nữa. Vài người trong đám đông bịt tai lại khỏi màn trình diễn âm thanh của Devektra, nhưng tuyệt nhiên không ai rời mắt khỏi quả cầu ánh sáng kia.

Và rồi nó nổ tung.

Ánh sáng bất chợt ở khắp mọi nơi. Không còn chút bóng tối nào ở bất cứ đâu trong cái câu lạc bộ thường thiếu sáng này. Mọi người quay vòng quanh, ngơ ngác, nhìn những người xung quanh với một con mắt khác. Toàn bộ lỗ chân lông trên mọi khuôn mặt đều sáng lên. Âm thanh của Devektra cũng trở nên vỡ vụn, nghe như hàng ngàn cái chuông nhỏ đều lắc lên, âm thanh vang vọng như nhau trong toàn bộ không gian câu lạc bộ.

"Cô ấy kìa", một người trong đám đông nói.

Devektra đứng phía trên đám đông. Đám đông của cô ấy. Không phải trên sân khấu mà là phía trên quầy rượu gần lối vào. Tiếng leng keng biến mất cũng nhanh như khi nó đến.

Cô ấy đã dùng giọng nói mình - hòa vào quả cầu ánh sáng đó - toàn bộ thời gian vừa rồi. Trong khi đó, chẳng ai nhận ra là cô ấy đang ở chỗ khác.

Nó thật là tuyệt vời. Và đó mới chỉ là màn dạo đầu của cô ấy.

Devektra bước ra xa khỏi quầy rượu, xuyên qua đám đông lên sân khấu. Trong hoàn cảnh bình thường thì mọi người sẽ hò reo và chen lấn nhau để tiến tới gần người biểu diễn. Nhưng giờ họ lùi lại nhường lối cho cô ấy đi, vẫn còn kinh ngạc trước những gì họ vừa thấy.

Cô ấy bắt đầu hát. Không cần mic, không có dụng cụ khuếch đại âm thanh, không dùng trợ giúp từ Biệt năng. Cô ấy chỉ cứ thế hát. Không ai ở đây tạo ra tiếng động nào. Vậy nên tiếng cô ấy hát cứ thế vọng đi như tiếng chuông.

Đây không phải là một buổi biểu diễn như thông thường của cô ấy. Nó chỉ là một bài hát bình thường, và lại là một bài hát buồn. Tôi gần như chả hiểu từ nào cả, nhưng tôi biết đó là một bài hát về tình yêu và sự mất mát. Cô ấy bước lên sân khấu mà không lệch một nhịp nào, và rồi quay lại phía khán giả, đôi mắt ngấn nước.

Tôi thấy thật mê hoặc. Tôi tự hỏi cô ấy đang hát về cái gì. Tôi không thể ngừng nghĩ là cô ấy đang hát về tôi.

Mà thực sự thì tôi cũng chả cần băn khoăn làm gì. Tôi biết thế. Nó vừa là về tôi mà cũng không phải là về tôi. Cô ấy đang hát cho tôi. Sự buồn thảm của bài hát không chỉ dành cho một hay hai người: nó to lớn như chính hành tinh này vậy. Đó là một bài hát cho Lorien.

Đang chìm đắm sâu trong suy nghĩ, tôi giật mình khi thấy rung động ở cổ tay mình. Tôi nhìn xuống đầy ngạc nhiên, quên mất rằng tôi vẫn đang đeo cái vòng tay của Daxin. Nó đang kêu vo vo một cách gấp gáp. Tôi tắt nó đi và quay lại về phía sân khấu.

Devektra vẫn đang hát, đôi mắt cô ấy nhắm chặt.

Cái vòng tay lại rung lên.

Tôi tháo cái vòng tay ra để kiểm tra, để tìm hiểu xem tại sao nó lại cứ thích rung lên như vậy. Trong khi tôi cầm nó bằng cả hai tay, sự rung lắc của nó như chọc vào các đốt xương ngón tay của tôi, tôi nhìn mặt hiển thị điện tử của nó. Màn hình hình chữ nhật đang nhấp nháy một từ duy nhất, "Báo động".

Cảm giác hoảng loạn tràn ngập trong tôi. Có lẽ Daxin đã tỉnh dậy, thấy chiếc vòng tay của mình bị mất nên kích hoạt một loại báo động nào đó. Có lẽ tôi đã bị lộ.

Không. Bằng cách nào đó tôi biết báo động kia có ý nghĩa nào đó vô cùng tệ hại hơn thế. Tôi nhớ lại cái bảng điều khiển phía bên

ngoài câu lạc bộ chỉ vài tuần trước, về tình trạng thê thảm của mạng lưới. Tôi nhớ lại Daxin khi còn ở trong Quả trứng, hành động như thể có gì đó vô cùng tệ hại đang xảy ra. Tôi nhớ lại về cột ánh sáng không thể giải thích được kia. Và tôi nhớ lại về Lời tiên tri của các Elder mà tôi đã không để tâm đến trong cả cuộc đời tôi.

Một ngày nào đó, một mối họa khủng khiếp sẽ tới...

Và tôi nghĩ về Devektra. "Một thứ gì đó sắp xảy ra". Đầu gối tôi trở nên run rẩy. Tôi ngẩng lên để nghe cô ấy kết thúc bài hát tuyệt vời của mình.

Devektra ngừng tiếng. Bài hát đã kết thúc. Đám đông không dám vỗ tay, sợ rằng mình sẽ làm hỏng khoảnh khắc này.

Và rồi mái nhà đổ sập xuống.

Pittacus Lore
Dịch giả: Green-Octopus - www.dtv-ebook.com

Chương 10

Khi tỉnh lại, tôi nhìn quanh.

Một màn đen.

Tĩnh lặng.

Và - nó đó - sự đau đớn.

Tôi buộc mình phải tiến tới trước trong bóng tối, dùng tay nắm chặt mọi thứ phía trước tôi một cách mù quáng. Tôi sờ thấy đá vỡ, sự ẩm ướt bởi chính máu mình trong lòng bàn tay, và không khí tràn ngập khói khét lẹt phả vào đôi mắt vẫn chưa thấy được gì của tôi.

Âm thanh trở lại nhanh hơn tầm nhìn. Nó ù ù trong tai tôi, nghe đối lập hoàn toàn với thứ âm thanh thôi miên, giàu cảm xúc từ bài hát của Devektra. Cứ như là một tiếng động muốn vỡ tai.

Trong đau đớn, tôi ôm chặt lấy đầu mình để ngăn âm thanh đó nhưng cơn đau thì vẫn cứ leo thang.

Câu lạc bộ đã bị bỏ bom.

Rồi nhiều âm thanh hơn nữa xuất hiện như những tiếng vo vo.

Rên rỉ. La hét. Khóc lóc.

Tôi quay đầu sang các phía, cố gắng tìm nguồn phát ra ánh sáng, bất cứ thứ gì có thể giúp tôi tìm hiểu xem việc gì vừa xảy ra.

Đó là lúc tôi nhìn thấy ngọn lửa bốc lên ở lối vào, mới nhỏ thôi nhưng đang lan ra nhanh chóng.

Cho tới khi cố đứng dậy tôi mới nhận ra mình đang ở trên sàn nhà tầng trệt của câu lạc bộ chứ không phải là trên ban công. Tôi xoay người nhìn quanh và thấy cả khu ban công đã bị đánh bật xuống, vỡ vụn như một cái đĩa trên sàn câu lạc bộ.

Không, tôi nghĩ. Không.

Không chỉ ở trên sàn câu lạc bộ. Cả trên chỗ ngồi của các nhạc công. Họ đều chết cả rồi.

Khu sân khấu thì vẫn còn nguyên do nửa còn lại của sàn nhảy không bị chôn vùi bởi đống đổ vỡ của ban công. Nhưng những người ở đó cũng chẳng thoát. Lực ép của vụ nổ, kết hợp với các mảnh vụn từ mái nhà vỡ ra đã giết phần lớn những khán giả không bị đè bẹp trước. Xác người ngổn ngang trên sàn nhà, trong khi những người còn sống máu me và choáng váng đang cố gắng đứng dậy từ biển xác người kia.

Chân tôi bị mắc kẹt, ép giữa hai tảng đá vỡ. Tôi sợ rằng nó đã bị gãy, hoặc tệ hơn nữa. Nhưng tôi cần phải đứng dậy.

Devektra, tôi nghĩ. Tôi cần phải biết là cô ấy vẫn ổn.

Tôi gồng người cố đẩy đám đất đá ra nhưng nó không nhúc nhích. Tôi nhìn quanh tìm kiếm một thứ gì đó có thể giúp tôi thoát ra.

Đó là khi tôi thấy anh chàng mà tôi vừa nói chuyện lúc trước, người mà không thích Deloon vào thời điểm này trong năm. Anh ta nằm thẳng cẳng trên sàn nhà, cái ban công vỡ vụn nằm dưới anh ta. Đôi mắt anh ta mở trừng trừng, cơ thể anh ta vẫn còn nguyên vẹn một cách kì lạ ngoại trừ hàm răng của anh ta, thứ đã bị biến mất hoàn toàn bởi một mảnh vụn.

Tôi quay người đi khỏi hình ảnh rùng rợn đó, và cảm thấy có một bàn tay chạm lên vai. Mirkl đứng trước mặt tôi, khuôn mặt vẫn còn bàng hoàng và bám đầy bụi nhưng có vẻ là không bị ảnh hưởng từ vụ nổ.

"Giúp chứ?" anh ta nói.

Trong sự bàng hoàng tôi cứ như hóa đá, không thể đoán được là anh ta cần giúp hay đang đề nghị nó.

Mirkl không đợi tôi trả lời. Anh ta ngồi xuống cạnh tôi và nhìn quanh, xác định hòn đá nào cần nâng lên để có thể giải thoát tôi.

Cánh tay mảnh khảnh của anh ta trông yếu ớt, nhưng khi chúng cầm vào đống đất đá đang đè lên chân tôi, anh ta lật chúng lên như nó chẳng là gì cả.

Tôi nhìn xuống đầu gối mình. Nó chảy máu và bầm tím nhưng không bị gãy. Tôi sẽ ổn thôi.

Không hiểu tôi lấy sức mạnh đó ở đâu, tôi đứng lên, đầu tiên là trên cái chân lành lặn của tôi và rồi run rẩy trên chân còn lại, lảo đảo trên mặt đất nhấp nhô dưới chân tôi. Tôi quay sang cám ơn Mirkl. Anh ta đã biến mất trong đám đông khóc lóc, kêu gào và bàng hoàng trong im lặng còn sống sót.

Tôi nhìn về phía lối ra. Chẳng còn lối vào nào nữa. Cánh cửa và toàn bộ bức tường mặt tiền của câu lạc bộ đã chẳng còn gì ngoại trừ một đám lửa đang bốc cháy phừng phừng. Trán tôi ướt đẫm mồ hôi.

Lối thoát hiểm. Đó là lối thoát duy nhất. Hoặc đã từng là vậy. Lối thoát hiểm chỉ có thể vào được từ ban công.

Tôi thấy mọi hi vọng của tôi đều như bốc hơi hết..

Rồi tôi thấy vài người sống sót tụ tập lại cạnh chân tường phía dưới lối thoát. Mặc dù ban công đã bị sập, vài thanh chống, vài phần sàn nhà cũng như vài thanh dầm vẫn còn bám lại cạnh lối thoát. Thế là đủ. Vừa vặn. Những người còn sống nhanh chóng trèo lên, nắm lấy bất cứ thé gì có thể và cố leo ra khỏi cái câu lạc bộ đang bốc cháy này.

Tôi cảm thấy một cảm giác giằng xé. Tôi biết là tôi cần phải chạy đi để cứu chính mình, nhưng tôi không thể làm thế. Tôi muốn đi tìm Devektra.

Tôi vẫn còn đang do dự khi tôi thấy cái quần đỏ chóe của cô ấy trượt trên tường và thoát ra. Sau mọi chuyện, cô ấy chẳng cần nghĩ nhiều trước khi nắm lấy cơ hội đầu tiên để thoát thân. Liệu cô ấy có từng có ý nghĩ đi tìm tôi?

Giờ chẳng còn gì níu kéo tôi ở đây nữa. Tôi chạy về phía đám đông dưới chân tường. Tôi cố gắng không nhìn lại phía sau về phía

cái câu lạc bộ mù khói, máu và bị phá nát này. Không quay đầu.

Nhưng tôi vẫn nhìn lại và mắt tôi nhìn thấy ngay anh ta.

Đó là Paxton. Anh ta còn sống nhưng chỉ ngồi đó trong tuyệt vọng, người rung lên.

Tôi biết mình đang hành xử ngu ngốc, nhưng tôi không quan tâm: không nghĩ nhiều, tôi bỏ vị trí ở phía sau hàng người và chạy tới giúp anh ta. Khi tôi lại gần, tôi hiểu tại sao anh ta đã bỏ cuộc. Dưới chân anh ta, bị đè bẹp bởi những khối đất đá là Teev.

Tôi nắm lấy tay anh ta và cố gắng đẩy anh ta tới lối thoát nhưng anh ta không nhúc nhích.

Anh ta nhìn tôi. "Cô ấy bị mắc kẹt", anh ta nói. "Teev đó. Chúng ta phải cứu cô ấy ra".

Tôi không cần nhìn xuống cũng biết Teev đã chết. Paxton thì không thể chấp nhận được điều đó.

"Em rất tiếc", tôi nói. "Nhưng không còn thời gian nữa. Chúng ta phải đi ngay".

Từ từ, anh ta bắt đầu rời khỏi xác người con gái mà tôi từng có chút rung động, người con gái mà anh ta đã yêu. Tôi đẩy anh ta tiến về phía đống đổ nát của ban công, cố gắng không hình dung những xác người Loric méo mó và đầy máu me phía dưới đống đổ nát.

Chúng tôi là hai người cuối cùng tới bức tường. Khi tôi đẩy Paxton lên tới lối thoát, tôi thấy vòng tay của Daxin lộ ra ở đống đổ nát cách đó vài mét. Tôi hẳn đã đánh rơi nó khi trần nhà sụp xuống và ban công đổ sập. Đám khói thì dày đặc, và lửa thì sắp liếm tới đây nhưng tôi vẫn liều một cú cuối.

Tôi nhào tới chỗ nó.

Tôi đeo nó lại vào cổ tay, nhảy lên bức tường và trèo ra màn đêm bên ngoài.

Trên đường, một người phụ nữ tả tơi đầy máu lẽo đẽo đi theo

những người sống sót. "Devektra cố giết chúng ta!" bà ta hét lên. "Devektra đã làm thế!"

Bà ta hẳn là đã bị loạn trí, và phần lớn những người quanh bà ta thì quá sốc để mà quan tâm tới việc đó. Nhưng vài người có vẻ như đang gật đầu đồng ý.

Cơn sốc giờ mới đến với tôi. Có gì đó về sự tĩnh lặng - sự bình thường - của đường phố phía bên ngoài câu lạc bộ đã khiến tôi thật sự hiểu sự kinh khủng của nơi mà tôi vừa thoát ra.

Cái vòng tay lại rung lên lần nữa. BÁO ĐỘNG BÁO ĐỘNG BÁO ĐỘNG.

Devektra thì không thấy ở quanh đây. Cô ấy đã chẳng lưỡng lự gì hay dừng lại để giúp bất cứ ai. Cô ấy đã tìm cách thoát khỏi đây rồi.

Dù vậy, kệ những lời gào thét của người phụ nữ kia hay những lời thì thầm nhỏ bé của đám đông, tôi biết Devektra không hề tạo ra vụ nổ đó. Cô ấy đã cố cảnh báo tôi về việc đó, gần như thế. Theo cách của riêng cô ấy, cô ấy đã cố cảnh báo toàn bộ chúng tôi. Với bài hát đó. Cô ấy chỉ không biết là mình đang làm thế, tôi nghĩ vậy.

Nó không phải là do cô ấy. Họ đã luôn đúng từ trước, tôi nghĩ.

Mọi thứ mà tôi đã được học ở LDA. Về mạng lưới. Về Lời tiên tri. Nghĩa vụ cao cả của chúng tôi khi bảo vệ hành tinh hoàn hảo này. Mọi thứ hóa ra đều là thật. Sau cùng thì cũng có một thế lực nào đó muốn và có thể đánh chiếm hoàn toàn hành tinh của chúng tôi. Đây chỉ là đòn đánh đầu tiên thôi.

Một phương tiện Munis đỗ cạnh một chiếc khác bên ngoài câu lạc bộ và người tài xế đang chạy tới giúp những người bị thương. Tôi trèo lên mặt bên chiếc xe tải để có một góc nhìn tốt hơn về thành phố.

Nó đúng như những gì tôi đã nghĩ.

Mọi nơi tôi nhìn đều thấy một khung cảnh bị hủy hoại. Phía bắc Arena. Trường học cũ của tôi. Chúng đều đang bốc cháy.

Tôi quay người lại. Không hề có chút khói nào, nhưng tòa Spires of Elkin, tòa nhà lớn nhất trên Lorien, nơi là nhà ở của ba phần dân cư của thành phố cũng đã biến mất, chỉ còn lại một khoảng trống nhói lòng ở phía chân trời. Với việc không còn gì cản tầm mắt, tôi nhìn về phía cột sáng màu tím nhấp nháy một cách đáng sợ ở đường chân trời.

Đó chẳng phải là một "Herald" nào cả.

Mọi thứ như ùa về, tôi đã hiểu mọi thứ. Nếu như tôi không luôn nghĩ là mọi người ở LDA đều là những gã ngốc tự quan trọng hóa mọi thứ, tôi có lẽ đã có thể thấy nó sớm hơn. Giờ thì đã quá rõ ràng: cột sáng kia là nguyên nhân cho việc mạng lưới bị hỏng. Bất cứ kẻ nào vừa mới tấn công chúng tôi hẳn phải biết điểm yếu của mạng lưới và tạo ra cột sáng đó để phá hoại hình thức phòng thủ duy nhất của chúng tôi. Nó đã phá hoại hệ thống phòng thủ của chúng tôi toàn bộ thời gian rồi.

Tôi ôm lấy đầu mình, tim tôi đập loạn nhịp trong lồng ngực. Những kẻ tấn công đã bắn tên lửa qua những lỗ hổng trên mạng lưới, nhắm vào những công trình có mật độ dân số cao như quán Chimæra và những nơi kia. Tôi mới chỉ thay thế các dây của khu vực này vài ngày trước, nhưng những mốc phòng vệ thì đều phụ thuộc lẫn nhau và tôi biết chúng đều bị hỏng trên toàn thành phố. Chúng tôi chẳng có gì để phòng thủ cả.

Đây là một đêm quang đãng nhất mà tôi thấy dạo gần đây. Chẳng hề có chút mây mù nào. Chỉ có khói, lửa và ánh sáng tuyệt đẹp của Quartermoon.

Tôi không thể chịu được nữa. Tôi nhảy xuống khỏi chiếc xe Munis kia và chạy tới chỗ Quả trứng, và tôi thấy nó vẫn đậu ở y nguyên chỗ mà tôi đã để nó lại. Thật tuyệt vời hơn là nó vẫn còn nguyên vẹn.

Tôi phải trở lại học viện - hoặc là phần còn lại của nó. Tôi phải giải thích giả thuyết của mình cho bất cứ ai chịu lắng nghe. Chắc chắn là hội đồng và các giảng viên của học viện đã biết về các cuộc tấn công trong thành phố, và Daxin có lẽ đã tỉnh, tự hỏi chiếc vòng tay của mình đang ở đâu.

Khi tôi mở cửa Quả trứng, tôi nghe thấy một giọng nói.

"Sandor".

Tôi quay lại. Devektra và Mirkl đứng trong bóng tối. Tôi chưa bao giờ trông thấy Devektra thất thần thế bao giờ, không như thế ngay cả khi hồi hộp trước buổi diễn. Mọi cảm giác tức giận hay thấy bị lừa dối tôi thấy với cô ấy vài phút trước đều biến mất ngay khi chúng tôi ôm chầm lấy nhau.

Sau một thoáng cô ấy đẩy tôi ra và lắc đầu buồn bã.

"Tôi chỉ đến để chào tạm biệt. Tôi biết chúng ta sẽ chẳng gặp lại được nhau nữa. Dù cái này là gì đi nữa, Sandor, nó rất tệ. Nó là thứ mà họ cảnh báo với chúng ta. Tôi sẽ đi tìm vài người bạn Garde của mình và chúng tôi sẽ làm bất cứ gì có thể để ngăn chặn nó".

Mirkl vẫn đứng đó nhưng chỉ nhìn thẳng về phía trước với ánh nhìn mệt mỏi. Mọi ý chí chiến đấu của anh ta giờ có vẻ đều đã biến mất.

"Để tớ đi với cậu", tôi nói. "Tớ có thể giúp".

Devektra lắc đầu. "Không. Chúng tôi làm thế một mình". Cô ấy nhìn về phía cái vòng trên cổ tay tôi. "Có những người cần cậu hơn là tôi bây giờ".

Cô ấy nói đúng, nhưng tôi vẫn chưa sẵn sàng. Vẫn chưa. Nước mắt chảy dài xuống gò má tôi. Tôi cố kìm chúng lại. Giờ không phải lúc để khóc.

"Tại sao cậu bỏ mặc tớ lại ở đó?" Tôi đã biết câu trả lời. Nó chẳng quan trọng. Tôi vẫn phải hỏi.

Devektra đặt một ngón tay lên môi tôi như thể muốn nói hãy nghe cho kĩ này.

"Tôi rời đi vì tôi sợ hãi, Sandor à", cô ấy nói. Ít nhất thì đó là tôi nghĩ cô ấy đã nói thế. "Chúng ta sẽ chẳng bao giờ là hoàn hảo cả. Nhưng vẫn chưa quá muộn cho chúng ta. Chúng ta vẫn có thể trở nên tốt hơn".

Chương 11

Tôi lập trình Quả trứng để trở về LDA bằng hệ thống lái tự động. Trên ghế lái, tôi khoanh tay trước ngực và nhìn chằm chằm về phía trước. Tôi không muốn nhìn thấy sự tàn phá từ ngôi trường đang bốc cháy của tôi, hoặc là bất cứ nơi nào khác mà giờ chỉ còn là một đống đổ nát trong thành phố của tôi.

Nhưng ngay cả với tầm nhìn hạn hẹp này, tôi vẫn trông thấy khói bốc lên từ Khu vườn Elder.

Hàng trăm người hẳn đã chết, tôi nghĩ.

Tôi nhắm mắt lại. Tôi không muốn nghĩ tới nó. Tôi chỉ muốn trở về LDA để có thể làm gì đó.

Tôi mở mắt ra khi Quả trứng đang bay qua Alwon. Đám Chimæra vẫn đùa giỡn trong ánh lửa trại, những người Kabarakian tụ họp lại với nhau một cách vui vẻ. Họ chẳng hay biết gì về sự phá hoại ở phía tây. Cũng chẳng lâu nữa đâu trước khi họ phát hiện ra điều đó.

Điều đầu tiên tôi phải làm là đảm bảo các cán bộ học viện và thành viên hội đồng biết về cuộc tấn công vào thành phố. Tôi khá chắc là họ đã biết, nhưng ngay cả thế, vẫn có thể là tôi có những thông tin đầu tiên sẽ quan trọng trong một việc nào đó. Tôi sẽ thú nhận việc trốn đi và nói ngắn gọn trải nghiệm của tôi về vụ tấn công. Tôi cũng sẽ nói giả thuyết của mình về cột sáng kia cũng là một dạng tấn công nào đó cố ý phá hoại mạng lưới trước khi những đợt tên lửa phóng tới hủy hoại thành phố.

Một khi xong việc đó, tôi sẽ cố xác định vị trí Daxin, xin lỗi vì đã lấy vòng tay của anh ta và trả nó lại.

Còn Rapp nữa chứ. Tôi phải đảm bảo là cậu ấy không sao.

Tôi ngửi thấy nó trước cả khi thấy nó. Một mùi khói và bụi nồng nặc tới mức len lỏi qua được cả hệ thống lọc khí cao cấp của Qủa

trứng.

Thứ đầu tiên tôi thấy lại là một sự trống vắng: tòa nhà LDA, nhà chứa và phòng hội đồng phía sau nó thường sáng rực lên trong ánh đèn bảo an. Nhưng khi Quả trứng lại gần vị trí của học viện, tôi chẳng thấy gì cả ngoài bóng tối.

Học viện đã bị trúng tên lửa.

Quả trứng dừng lại trong bóng tối. HÀNH TRÌNH KẾT THÚC, màn hình thông báo. Choáng váng, tôi bước ra bóng tối của màn đêm.

Khi mắt tôi đã tự điều chỉnh lại, tôi thấy những đốm sáng nhỏ xíu trên mặt đất.

Nó đã biến mất. Hoàn toàn bị phá hủy. Toàn bộ công trình đã bị bắn nát vụn bởi một thứ vũ khí mà tôi còn không thể tưởng tượng ra được. Toàn bộ kí túc xá đã bị nghiền nát và nung chảy cùng một lúc. Thứ ánh sáng xanh lá tôi đang thấy là thứ duy nhất còn lại trên về mặt Lorien của học viện.

Hàng trăm người nữa, tôi nghĩ, ngã lên ngã xuống trên mặt đất đen ngòm kia, tìm kiếm một thứ gì đó còn nguyên vẹn của kí túc xá nhưng chả thấy gì cả. Những giáo sư của tôi. Những kĩ thuật viên học việc. Những Cêpan hướng dẫn học việc và những Cêpan hướng dẫn thường trú. Tất cả những học viên Garde nữa.

Cô Orkun. Daxin.

Rapp.

Tôi ngã quỵ xuống trên mặt đất. Nó vẫn còn ấm, đen như tro, nhưng mềm một cách lạ thường. Lần này, tôi cho phép mình được khóc.

Làm sao tôi có thể để nó xảy ra chứ? Tôi nghĩ.

Khói bốc lên từ mặt đất - có lẽ là những hóa chất từ quả bom hòa lẫn vào khói bụi từ sự phá hủy của học viện gây ra - như đốt cháy cổ họng và đôi mắt tôi. Tôi vẫn chẳng nhúc nhích.

Cứ để chúng giết tôi, tôi nghĩ.

Tôi chẳng có kế hoạch gì cả, chẳng còn ngôi nhà nào để trở về nữa.

Tôi có thể đến chỗ cha mẹ tôi. Deloon, một thành phố nhỏ ở phía bên kia hành tinh có lẽ sẽ an toàn. Nhưng được thế trong bao lâu chứ? Và ngay cả khi nó không bị đụng tới, ý nghĩ về việc lập trình Quả trứng để đưa tôi tới đó, dành nốt phần đời còn lại của tôi với cha mẹ trong căn hộ hai phòng ngủ kiểu tư sản ẩn dật làm tôi muốn ốm. Thứ duy nhất tôi từng quan tâm tới đã mất. Và phần tệ hại nhất là tôi chưa từng biết là mình đã quan tấm tới nó.

Với đầu kẹp giữa hai đầu gối, vẫn xây xẩm và đau nhói từ sức nóng bốc lên, tai tôi bỗng nhiên vểnh lên. Tôi nghe thấy thứ gì đó đang tiến tới. Một phương tiện.

Lũ tấn công, tôi nghĩ. Cuộc đổ bộ đã bắt đầu.

Tôi chẳng có vũ khí, chẳng có gì để phòng vệ cả. Những kẻ tấn công, dù chúng là ai, có lẽ là đến để đảm bảo chúng không chừa ai còn sống cả. Khi chúng thấy tôi, chúng sẽ giết tôi.

Đây đã từng là nhà của tôi - không chỉ là trường học, mà là cả hành tinh này. Tôi đã quá bận bịu mong muốn nó là một thứ khác mà không nhận ra là nó đã luôn là nhà của tôi.

Có lẽ tôi chẳng thể làm được gì. Tôi chỉ là một Cêpan với một chân bị thương, chẳng có Biệt năng nào và cũng chẳng có vũ khí. Dù vậy tôi vẫn đứng lên, quay người lại đối mặt với bất cứ kẻ nào tiến tới và chuẩn bị chiến đấu.

Những bước chân tiến tới chỗ tôi nặng nề và có chủ đích, và chúng ngày một to hơn, sự êm ái từ bài hát cuối cùng của Devektra như quay trở lại với tôi. Tôi bắt đầu huýt sáo khe khẽ. Nhưng trước khi tôi có thể thấy kẻ thù của mình, tôi gục xuống.

Pittacus Lore
Dịch giả: Green-Octopus - www.dtv-ebook.com

Chương 12

Tôi thấy mình được nhấc bổng lên khỏi mặt đất và mang tới chỗ phương tiện kia. Tôi bị ném vào trong và tiếp đất bằng lưng. Tôi nghe thấy tiếng cánh cửa đóng lại và phương tiện này lao tới trước chuẩn bị tiếp tục chương trình lái tự động, ném tôi ngược ra phía sau một cái mạnh.

Đèn bật sáng và mọi thứ xung quanh tôi nhanh chóng hiện rõ ra. Tôi cố gắng nhìn rõ hình dạng kẻ bắt giữ tôi.

Brandon đang nhìn chằm chằm vào tôi.

"Là anh à?" Tôi nói, sốc khi đó không phải là một khuôn mặt dị hợm ngoài hành tinh nào đó. Choáng váng khi thấy Brandon còn sống.

Brandon gục xuống tư thế quỳ.

"Không", anh ta nói. "Không thể thế được". Anh ta nhìn thất thần và bàng hoàng y hệt tôi. Và rồi anh ta lao tới tôi, giật cổ tay tôi tới trước. Anh ta nhìn cái vòng tay như không thể tin vào mắt mình, rồi nắm lấy vai tôi và bắt đầu lắc tôi mạnh tới nỗi tôi muốn nôn.

"Làm thế nào mà cậu có cái này?! Làm sao mà cậu có được nó?!"

Tôi cố gắng trả lời nhưng anh ta không để tôi làm vậy. Anh ta cứ liên tục lắc mạnh tôi. Khi tôi không thể chịu được nữa, tôi quay người lại và nôn xuống sàn thép.

Brandon bò lùi lại, tránh xa khỏi tôi. Nhưng lần này anh ta đã dừng lại, nhìn tôi hối lỗi. "Xin lỗi".

"Đó không phải lỗi của anh", tôi nói. "Dù sao thì em cũng chẳng nghĩ đó là lỗi của anh. Đám khói từ vụ nổ làm em muốn ốm. Đoán là nó khiến em ngất đi".

Tôi di chuyển sang phía bên kia của cái máy vẫn đang di chuyển,

ngồi xuống và giải thích tại sao tôi lại ở đó. Tôi nói với anh ta mình đã lấy trộm vòng tay của Daxin để vào quán Chimæra, và làm sao mà tôi cố gắng trở lại ký túc xá chỉ để thấy nơi đó chỉ còn là một đống khói trên mặt đất.

Xong xuôi hết cả, tôi nhìn lên Brandon ngượng ngùng. Anh ta im lặng độ một phút, biểu cảm trên mặt anh ta thật không thể đọc được.

Cuối cùng, anh ta mở miệng. "Tôi sẽ chẳng bao giờ quay lại LDA nếu tôi biết đó chỉ là cậu. Việc đó là một sự liều mạng vô nghĩa".

Ouch.

"Tôi đến vì Daxin. Tôi đã phí hàng giờ liền sục sạo trong thành phố cố gắng xác định vị trí Daxin, và tất cả những gì tôi tìm được là cậu?"

Tôi thấy trong lòng dâng trào mặc cảm xấu hổ.

"Cậu ấy đã có thể thoát được. Nếu vẫn có cái vòng tay, cậu ấy có thể đã sống", Brandon nói, sự tức giận tăng dần lên. "Khi quả tên lửa Mogadorian đầu tiên bắn trúng mạng lưới, một lời cảnh báo đã được gửi tới chúng tôi, chín Cêpan Hướng dẫn của học viện. Chúng tôi ngay lập tức di tản khỏi bất cứ tòa nhà nào mà chúng tôi đang ở trong đó và tìm đường đến chỗ các Garde đã được chỉ định nhờ cái vòng tay định vị của chúng, đón chúng và mang chúng tới một căn cứ bí mật. Tám người chúng tôi đã thành công, nhưng Daxin hẳn đã ngủ quên trong suốt cuộc tấn công".

Kế hoạch di tản mà Daxin đã nói một cách mập mờ khi trước. Tôi đã cho rằng những người phòng thủ Lorien chỉ hoang tưởng thôi, nhưng anh ta biết việc này sẽ xảy ra.

"Em xin lỗi", tôi thều thào. Những từ ngữ nghe thật thảm hại, thật yếu đuối trong toàn bộ sự hỗn loạn và chết chóc mà tôi đã gây ra này. Tất cả chỉ để tôi có thể tới một buổi biểu diễn và đùa nghịch với Devektra. Giờ thành phố của tôi bị tàn phá, và Daxin đã chết. Anh ta sẽ chẳng bao giờ có thể hoàn thành nhiệm vụ mà anh ta đã dành cả đời chuẩn bị.

"Elder Pittacus thiết kế giao thức di tản này nhiều năm trước, nhưng những Cêpan Hướng dẫn chúng tôi chỉ được biết rất ít thông tin ngoài việc thực tế là chúng tôi đã được tuyển mộ cho việc đó. Vài tuần trước các Elder ra đi trong một nhiệm vụ thương thảo bí mật mà tới giờ họ vẫn chưa trở lại. Họ đã kích hoạt giao thức đề phòng trong trường hợp hội đồng mất liên lạc với họ trong lúc họ vắng mặt". Brandon ôm lấy đầu mình. "Họ đã lo lắng. Từ những gì tôi biết, một chủng loài ngoài hành tinh gọi là Mogadorian đang tới. Đã tới rồi đấy. Lời tiên tri của các Elder đã xảy ra. Chúng ta biết đến sự tồn tại của người Mogadorian - lại cũng đã từng có những thỏa hiệp với chúng từ rất lâu rồi - nhưng chúng ta chưa bao giờ dự đoán là chúng lại tỏ ra thù địch với chúng ta".

Tôi gật gù trong lúc nghe anh ta nói, cố gắng hiểu những gì anh ta nói nhiều nhất có thể.

"Lorien mà chúng ta biết giờ đã không còn nữa", anh ta nói. "Và", anh ta thêm vào, nhấn mạnh nó với một nụ cười chua chát, "chúng ta cũng đã bất thành trong cuộc di tản. Chín Cêpan Hướng dẫn, chín Garde còn nhỏ. Cũng như chúng ta có chín Elder. Con số đó hẳn rất quan trọng, nó hẳn phải có lí do riêng. Với việc Daxin chết ..."

Giọng anh ta nhỏ dần đi. Anh ta quay về phía bảng điều khiển phía trước phương tiện vẫn chuyển và thở dài. "Chúng ta gần đến sân bay rồi", anh ta nói. "Chúng tôi phải chấp nhận việc chỉ có tám đứa trẻ thôi".

Phương tiện dừng lại và Brandon bước ra.

Tôi theo anh ta ra ngoài. Chúng tôi đỗ cách một sân bay nhỏ khoảng trăm năm mươi mét, sâu trong Những vùng lãnh thổ Ngoại biên. Một máy bay cỡ trung đỗ ở đó. Tôi có thể nhận ra có những người đang tụ tập gần máy bay. Không nói lời nào với tôi, Brandon cứ thế rời đi về phía họ.

"Đợi đã", tôi gọi với theo.

Anh ta quay lại, ánh nhìn vội vã.

"Đứa bé", tôi nói. "Còn đứa bé thì sao?"

Tôi vốn đã chịu một phần, có lẽ là tất cả trách nhiệm về cái chết của Daxin. Nhưng đứa bé đã được đánh dấu để sống sót và nó vẫn còn ở ngoài đó. Theo những gì tôi biết thì Kabarak Malkan vẫn chưa bị tấn công.

"Cêpan Hướng dẫn của nó đã chết", Brandon nói. "Và ngay cả khi anh ấy chưa chết, chuyến đi từ đây tới đó và quay lại sẽ mất tới hai tiếng. Chúng tôi cần rời khỏi hành tinh này sớm nhất có thể. Việc đó quá mạo hiểm, và nó là một sự mạo hiểm mà không ai trong chúng tôi, với Garde của chúng tôi để bảo vệ có thể làm được".

Vậy là đứa nhóc đã bị bỏ rơi?

"Tôi không thể sống với việc đó thế được", tôi nói.

"Cậu chẳng cần làm thế", Brandon nói. "Dù sao cũng chẳng lâu lắm đâu".

Sợ hãi như bóp nghẹt lấy tim tôi và tôi chợt nhận ra - chẳng có chỗ nào cho tôi trên con tàu di tản kia. Tôi sẽ chết cùng với phần còn lại của hành tinh trong đợt tấn công tiếp theo.

"Vậy em, đứa bé, và những người khác trên hành tinh này ... chúng em chết chắc rồi hử?" Tôi biết nói thế nghe thật thảm hại, nhưng tôi không ngừng lại được. "Bị bỏ mặc cho chết khi cuộc xâm lược bắt đầu?"

Brandon chẳng do dự gì. "Đúng thế", anh ta nói. "Đây không còn là việc cứu bất cứ ai có thể nữa, Sandor à. Đây là để cứu toàn bộ giống loài".

Vậy ra là thế.

"Anh rất tiếc, Sandor", Brandon nói, mềm mỏng hơ một chút. "Anh chả có gì để tin rằng lũ Mogadorian sẽ chừa lại một sinh mạng Lorien nào còn sống khi chúng tới, nhưng vì lợi ích của chính cậu anh hi vọng -"

Brandon ngập ngừng, không thể nói nốt.

Anh ta không cần phải nói. Tôi hoàn toàn hiểu được. Cái chết sẽ

tốt hơn hẳn so với những điều khác.

Chẳng còn gì để nói nữa.

"Vậy thì được rồi", tôi nói, mỉa mai khinh khỉnh. Tôi vẫy nhẹ tay chào tạm biệt Brandon. "Đoán là em sẽ gặp lại anh sau vậy!".

Giờ tôi lại chỉ có một mình.

Tôi đã quỳ mọp xuống trên nền đất cạnh phương tiện của Brandon.

Ánh sáng mờ ảo duy nhất đến từ những ngọn đèn bên trong nó. Brandon đã chẳng buồn đóng cửa khi bỏ nó lại. Tôi đoán là đóng cũng chẳng để làm gì khi toàn bộ hành tinh sẽ bị phá hủy.

Tôi vặn vòng tay của Daxin quanh cổ tay tôi. Thật là ngạc nhiên khi quá nhiều rắc rối đã xảy ra chỉ vì cái thiết bị bé xíu này, bởi một hành động tầm thường và đầy bi kịch mà đã tôi đã gây ra với nó.

Chán ghét chính bản thân và tình thế tiến thoái lưỡng nan của mình, tôi giật cái vòng tay ra và giơ nó cao hơn đầu, sẵn sàng để ném nó đi vào bóng tối.

Tôi do dự, nghĩ về Devektra. Tôi tự hỏi cô ấy đang ở đâu, cô ấy đã tìm thấy bất cứ Garde nào để giúp cô ấy chưa. Tôi tự hỏi cô ấy còn sống không, biết rằng ngay cả khi cô ấy vẫn còn sống, khả năng cô ấy sống sót, ngay cả với những Biệt năng của cô ấy cũng sẽ ít tới mức coi như không có.

Thực sự thì, chết có lẽ là thứ tốt nhất có thể xảy ra với cô ấy. Cô ấy chẳng bận tâm gì đến việc đó. Chúng tôi cũng giống nhau ở khoản đó. Cô ấy chẳng tin vào sự hoàn hảo. Đó sẽ là sức mạnh của cô ấy. Tôi quyết định nó cũng sẽ là sức mạnh của tôi. Nếu tôi chết, tôi sẽ khiến nó hỗn loạn nhất có thể.

"Chín Garde trẻ tuổi", Brandon đã nói. "Nó hẳn phải có lí do".

Đúng thế, tôi nghĩ, nhìn xuống cái vòng tay tôi vẫn đang nắm chặt tới nỗi khiến tay tôi trắng bệch ra. Có thứ gì đó được sắp xếp từ rất lâu rồi đã đưa tôi tới đây, quỳ mọp ở Nhưng vùng lãnh thổ Ngoại

biên, với cái vòng tay này trong tay tôi.

Tất cả đều có lí do của nó. Sẽ phải là chín. Chín Cêpan, chín Garde. Tôi đã gây hại quá đủ rồi. Nó vẫn chưa quá muộn. Tôi vẫn có thể làm gì đó có ích.

Pittacus Lore
Dịch giả: Green-Octopus - www.dtv-ebook.com

Chương 13

Cỗ máy rung lên kêu ầm ầm khi băng qua trên con đường đất, hướng tới Kabarak Malkan. Với việc nó đang ở chế độ tự lái, tôi được tự do lục lọi ở phía sau, cố gắng tìm cho mình một món vũ khí. Tôi chả biết đợt tấn công thứ hai của lũ Mogadorian sẽ lại là một đợt tên lửa nữa hay là bộ binh đổ bộ, nhưng tôi đoán là chẳng có hại gì khi tự vũ trang chính mình. Không may là tất cả những gì tôi tìm thấy chỉ là một con dao lưỡi dài và sắc. Chẳng có gì đặc biệt nhưng nó vẫn là thứ gì đó. Tôi cũng vớ thêm một mô đun thông tin dự phòng, hi vọng nó sẽ bắt được thông tin nào đó về một đợt tấn công khác.

Tôi khởi động nó với không nhiều kì vọng cho lắm, nhưng nó vẫn bắt được những đoạn truyền tin rời rạc, ngắn ngủi. Những tin mà nó bắt được hầu hết chỉ là những đoạn giao tiếp của nhóm Munis về công cuộc giải cứu thành phố.

Chúng đã tấn công đúng lúc chúng tôi bất cẩn, đúng như những gì các Elder đã dự đoán. Ngay cả bây giờ, mọi người dường như vẫn chưa chịu hiểu. Không một đoạn truyền tin nào mà tôi nghe đề cập chút nào tới thực tế là chúng tôi đã bị tấn công - hay là một thực tế khác là nó vẫn còn chưa kết thúc.

Có lẽ phần lớn phần còn lại của Lorien vẫn đang lãng quên nó. Nhưng tôi biết sự thật. Tôi biết mình phải làm gì.

Tôi phải cố gắng cứu đứa bé hoặc chết khi đang làm thế.

Cỗ máy dừng lại ở ngoài rìa Malka và tôi tìm đường đi trên con đường bụi bặm trong bóng tối. Tôi không thấy gì nhiều, vậy nên tôi để trí nhớ của mình dẫn đường về phía căn lều của đứa bé và ông nó. Càng lại gần cái vòng tay định vị càng rung lên dữ dội, báo hiệu là tôi đang đi đúng hướng.

Từ xa thế này, tôi vẫn có thể nghe thấy những âm thanh vui chơi náo nhiệt từ ngày Quartermoon ở Malkan. Họ vẫn còn chưa biết gì. Trong một thoáng, tôi cân nhắc việc chạy tới Karabak và cảnh báo về

cuộc xâm lăng sắp tới, bảo họ tự vũ trang chính mình. Nhưng tôi không có thời gian cho việc đó, và dù sao nó cũng sẽ chả tạo nên được sự khác biệt gì. Tôi cần phải giữ tập trung. Đây là về sự sống còn của toàn bộ giống loài. Brandon đã nói là phải có chín đứa.

Khi tôi tới căn lều, đứa bé, ông của nó và đám Chimæra nghịch ngợm chả thấy đâu cả. Nhưng cái vòng tay tiếp tục rung lên trên tay tôi. Bằng việc thử đi về vài hướng khác nhau, kiểm tra độ rung của vòng tay tôi đã có thể biết đứa bé đang ở đâu. Nó đang ở trong sâu hơn của con đường này.

Tôi đi vòng qua đỉnh đồi dẫn tới một khoảng đồng bằng hẹp giữa nhưng ngọn đồi. Một đống lửa trại lớn cháy gần đó, và khi tôi tiến lại gần hơn, tôi thấy ông đứa bé đang ngồi cạnh đó. Ông ấy ngẩng lên nhìn tôi.

Đứa bé và đám Chimæra của nó vẫn chẳng thấy đâu cả.

Người ông ra hiệu về chỗ ngồi bên cạnh ông ấy. Một cách lo lắng, tôi tiến tới và ngồi xuống. Dù ông ấy đang nấu món gì, nó ngửi thật là thơm. Đã gần sáng và tôi vẫn chưa ăn gì cả từ bữa tráng miệng buổi tối. Bị hấp dẫn bởi mùi hương, miệng tôi bắt đầu như muốn chảy dãi.

Người ông ra hiệu về phía chiếc nồi. "Ăn đi", ông ấy nói.

Tôi làm như ông ấy bảo, dùng cái môi bằng đá chìa ra ngoài nồi để múc đầy cái bát bằng đất món thịt hầm.

"Nó thật là ngon", tôi nói, gật đầu đầy cảm kích.

"Cậu đến vì cháu tôi", người ông nói.

"Đúng thế", tôi nói, nhận ra rằng ông ấy đã biết tại sao tôi lại ở đây từ đầu.

"Nó là tất cả những gì mà tôi có", ông ấy nói. "Ai cũng có thể thấy có điều gì đó đặc biệt về thằng bé. Món quà của tôi cho phép tôi có những cái nhìn thoáng qua hiếm hoi về số phận, và tôi đã luôn biết ngày này rồi sẽ tới. Cái ngày tôi gặp cậu, tôi đã biết nó sẽ đến sớm thôi".

Vòng tay của Daxin đã ngừng rung lên như điên kể từ khi tôi ngồi xuống, và nó giờ lại rung lên như điên. Ngồi bên cạnh đống lửa, với người đàn ông chân chất, mạnh khỏe này nhìn tôi chằm chằm, tôi cảm thấy mình như một thằng mù công nghệ vậy.

"Đợi cháu một chút", tôi nói, cảm thấy hoàn toàn như một thằng ngốc. "Cháu xin phép".

Tôi đứng dậy, lấy cái mô đun ra khỏi túi và nhìn xuống, đọc thông tin cập nhật mới nhất. "XÁC NHẬN ĐỢT TẤN CÔNG THỨ HAI ĐANG ĐẾN. TẤN CÔNG BẰNG TÊN LỬA VÀ THEO SAU LÀ BỘ BINH. Vài chiến binh LDF còn sống sót, hoặc cũng có lẽ là thành viên Munis nào đó đã đến được chỗ mạng lưới máy tính và cuối cùng cũng có thể bật báo động thực sự.

Tôi vẫn còn đang tự hỏi nó có nghĩa là thế nào khi tôi thấy chân mình rời khỏi mặt đất. Cái mô đun bay khỏi tay tôi và rơi cái bịch xuống nền đất.

Nhưng đó chỉ là đứa bé, nó đã lao vào chân tôi và làm tôi ngã ra đất. Nó khỏe hơn vẻ bề ngoài và nó biết thế. Nó nằm ngửa ra trên đám cỏ và cười khúc khích với sự tự hào hoang dại, cái vòng tay kim loại trên cổ tay nó lấp lánh dưới ánh lửa.

"Bắt được rồi nhé!" thằng bé hét lên. Tôi tự hỏi liệu nó có nhớ được đêm nay không, và nếu nó có, liệu nó có nhớ về nó với sự buồn bã về thứ mà nó sắp mất hay với sự vui vẻ vì gì nhỉ, vì được thêm một khoảng thời gian ngắn này mà nó vẫn đang có.

Tôi nặn ra một nụ cười đáp trả. "Chưa hẳn đâu anh bạn à". Tôi lấy lại cái mô đun trên mặt đất và ngồi dậy, quỳ xuống nền đất, hướng lưng về phía ngọn lửa. Tôi giơ tay ra và đứa bé lao vào chúng không hề ngờ vực. Tôi nâng nó lên và đứng dậy, và khi làm vậy, tôi nhìn về phía ông nó, chỉ một thoáng thôi. Ông ấy nhìn lại tôi với một sự buồn bã vô hạn.

Tôi biết mình phải rời đi. Nhưng tôi vẫn phải hỏi ông ấy một điều. "Ông nói Biệt năng của ông cho phép ông thấy số phận mọi người", tôi nói. "Vậy giờ ông có thấy gì không?"

"Nó sẽ trở thành người quan trọng", ông ấy noi buồn bã. "Đó là tất cả những gì tôi biết".

"Còn cháu thì sao?" Tôi hỏi.

Người đang ông mỉm cười buồn bã. "Cậu cũng sẽ thành người quan trọng", ông ấy nói. "Nhưng cậu sẽ chết".

Tôi biết ông ấy nói đúng. Nhưng không sao cả. Chúng ta ai mà chẳng phải chết. Ít nhất thì tôi cũng đang làm gì đó để tạo nên sự khác biệt.

Khi tôi bước đi, trở về trên con đường dẫn tới chỗ cỗ máy, tay đứa bé vòng qua cổ tôi, tôi quay lại nhìn lần cuối người đàn ông đã nuôi nó. Ông ấy ngồi đó, nước mắt chảy dài trên gò má nhăn nheo bụi bặm thấm vào bộ râu của ông ấy.

Và rồi đợt tên lửa thứ hai dội xuống, nổ đùng đùng đằng xa.

Chương 14

Mặt đường mòn nhấp nhô dưới chân tôi khi tôi chạy qua nó, những cành cây và gai góc cào xước mặt tôi trong bóng tối. Tôi chửi thầm trong miệng và loạng choạng với mỗi bước chạy. Đứa bé trên tay tôi bắt đầu khóc ngay khi không thấy ông nó nữa, nhưng nó đang làm thế trong im lặng.

"Không sao mà", tôi nói, xoa lưng nó. "Sẽ ổn thôi anh bạn nhỏ".

Thực ra là chẳng ổn tẹo nào. Nhưng có lẽ ngày nào đó mọi thứ sẽ tốt hơn - cho đứa bé trong tay tôi nếu như không phải cho tôi. Nhưng trước nhất, tôi phải đưa nó tới khu vực sơ tán mà không khiến cả hai chúng tôi bị giết trên đường tới đó đã.

Cái đó thì nói dễ hơn là làm: tôi thở mạnh khi ra chỗ thoáng cạnh cái lều và nhìn lên bầu trời.

Nó sáng chói như ban ngày, màu xanh rực rỡ với những khoảng hồng nhạt và tím xen kẽ phía chân trời. Nó như thể là cả hành tinh đang bốc cháy vậy. Có lẽ là vậy. Những vụ nổ xảy ra nhanh hơn tôi có thể đếm chúng.

Tôi không thể ngừng nghĩ về nó. Hoảng loạn sẽ chẳng giúp ích gì được tôi, và sẽ có kha khá thời gian tiếc thương sau này. Brandon và con tàu di tản sẽ rời đi sớm thôi nếu như nó vẫn còn chưa rời đi. Sẽ phải có chín Garde. Brandon đã nói thế và bằng cách nào đó tôi lòng tôi cũng biết thế. Tôi phải đưa đứa bé tới chỗ con tàu trước khi nó cất cánh.

Cố máy đang ở phía trước rồi. Từng bước một thôi nào.

Khi tôi thắt dây an toàn cho đứa bé bên cạnh tôi và bật hệ thống tự lái lên, màn hình trên bảng điều khiển hiện lên toàn là màu đỏ. Hệ thống vẫn đang kết nối với một vệ tinh LDF đang đọc các thông số trên khắp hành tinh, và sự tàn phá đã xảy ra trên khắp mặt đất của Lorien - thể hiện qua những khoảng đỏ trên màn hình - khiến mọi

tuyến đường tới chỗ sân bay di tản đều có vẻ nguy hiểm. Tuyến đường mà tôi đã dùng để tới đây giờ hoàn toàn bị cản trở.

Với việc tuyến đường đó không còn là một lựa chọn thích hợp nữa, có vẻ như lựa chọn tốt nhất của tôi là băng qua Malka rồi nhập vào tuyến đường cũ ở lưng chừng. Tôi bật chế độ tự lái, cài tốc độ cao nhất mà nó có thể đạt tới và hít một hơi sâu. Việc này hoặc sẽ thành công hoặc sẽ thất bại. Động cơ bắt đầu nổ. Cỗ máy lao tới trước, tiến vào màn đêm rực cháy.

Sau đó tôi quay sang đứa bé vẫn còn đang khóc. Tôi chẳng có chút kinh nghiệm nào với trẻ con cả. Tôi còn chẳng phải là một thực tập sinh Cêpan Hướng dẫn. Ngay khi tôi đưa được nó tới sân bay, nó sẽ đi tới bất cứ đâu định mệnh vĩ đại của nó đang đợi và không còn là vấn đề của tôi nữa.

Nhưng tôi ghét việc nghe nó khóc. Tôi nhìn vào mắt nó và nó há mồm thở một chút trong khi tiếng khóc nó bé dần. Có vẻ như nó không muốn tôi thấy nó như vậy. Cứ như thể nó đang cố gắng tỏ ra dũng cảm.

"Nghe này nhóc", tôi nói. Khi tôi nói, cơn thổn thức của nó trở nên bé hơn nữa. "Mọi thứ sẽ trở nên nguy hiểm một chút trong một lúc nữa. Cháu cần phải dũng cảm. Cháu là một Garde, cháu biết chứ? Một ngày nào đó cháu sẽ có rất nhiều sức mạnh. Cháu sẽ có thể trở thành bất cứ ai cháu muốn. Nhưng trước tiên, cháu cần phải giữ đầu mình ngẩng cao đã. Sau cùng thì, cháu là tương lai của cả giống loài Lorien phải không nào?"

Thằng bé giờ đang nhìn tôi chăm chú, chẳng còn dấu hiệu nào cho thấy nó đang khóc nữa. Nó lắng nghe mọi từ tôi nói, đôi mắt mở to và cái mồm bé xíu của nó thì tạo thành một chữ O nho nhỏ. "Cháu hiểu chứ, anh bạn nhỏ?" Tôi hỏi. "Chúng ta cần cháu".

Nó nhìn tôi nghiêm nghị và hươ hươ nắm đấm trước mặt tôi. "Kow kow", nó nói.

SKWONNNNKKK. SKWONNNNKKK.

Một cách bản năng, tôi lấy tay bịt tai mình lại. Thằng bé thì hét

lên. Nó là âm thanh của một kiểu tù và nào đó, trầm và to. Nó như xuyên qua phương tiện và dội vào xương tôi.

Tôi có cảm giác là mình biết nó là gì - âm thanh của một phi thuyền Mogadorian. Nó chẳng thể là gì khác được nữa. Thế thì thật tệ. Tôi kiểm tra bảng điều khiển. Chúng tôi vẫn đang tới đích, nhưng vẫn còn xa lắm mới tới.

Con đường trước mặt chúng tôi đầy những đống đổ nát, cây đổ và xác chết ở mọi nơi. Tôi cố gắng không nhìn vào chúng. Phía bên phải là khoảng không trên bầu trời mà trước đó là hình bóng của Elkin Spires. Phía xa xa, những cột khói từ Thành phố Thủ đô ngày càng trở nên gần hơn.

Chúng tôi vừa mới đến được Công viên Eilon ở ngoại ô thành phố thì bị dính đòn.

Tôi không chắc là cái gì bắn trúng chúng tôi. Nó không phải là một quả tên lửa, nếu không thì chúng tôi đã chết rồi. Nó có thể là một mảnh vụn từ một quả bom. Nó cũng có thể là một thứ gì đó khác. Dù nó là gì đi nữa, một cú nổ lớn đánh trúng chúng tôi khiến chúng tôi lật nhào. Mọi thứ trở nên tối đen.

Tôi tỉnh lại thấy mình đang nằm ngửa. Đầu tôi thì chảy máu còn tầm nhìn của tôi thì mờ ảo. Có tiếng thét nào đó phía trên đầu tôi. Thằng bé đang quỳ bên cạnh tôi, nhìn vào mắt tôi với ánh nhìn lo lắng. "Kow kow?" nó hỏi.

Tôi nhìn qua nó và thấy phần đáy phương tiện của chúng tôi - ghế ngồi, bảng điều khiển trung tâm - đều ở phía trên tôi. Tôi đang nằm ngửa trên phía bên trong của trần phương tiện. Chúng tôi đã bị lộn ngược.

Một cách đau đớn, tôi cố gắng cử động đầu mình và có thể thấy xuyên qua cái cửa sổ bị vỡ là thảm cỏ của công viên.

Tôi chẳng biết chúng tôi sẽ làm gì tiếp nữa. Chẳng có cách nào chúng tôi có thể lật ngược phương tiện này lại chứ chưa nói tới việc làm nó chạy lại được. Tôi cố trèo qua cái cửa sổ vỡ, mặc kệ mấy mảnh kính vỡ cứa vào tay tôi. Khi tôi qua được rồi, tôi quay lại,

vươn tay ra kéo thằng bé qua. Chúng tôi ngã lộn ngược vào đám cỏ bên dưới, thở không ra hơi.

SKKKWONNNK. SKKKWONNNK. Lại âm thanh đó. Bất ngờ, ở bên cạnh tôi, mắt đứa bé mở to. Mồm nó há hốc. Tôi quay người lại và thấy con quái vật ngay phía trên chúng tôi, gần tới nỗi tôi có thể ngửi thấy mùi hôi trong hơi thở của nó.

Nó là thứ xấu xí nhất mà tôi từng thấy, có lẽ là cao hơn tôi hai cái đầu, làn da trắng bệch và một cái mồm đầy những chiếc rằng bé tí, lởm chởm trông nhọn hoắc và sắc hơn dao. Tôi biết rằng hắn trông thế nào vì hắn đang mỉm cười. Bên hông hắn, một thanh kiếm cong treo lủng lẳng.

Tôi biết đây chính là một tên Mogadorian.

Hắn gầm gừ với chúng tôi, đôi mắt nheo lại. Âm thanh đó nhỏ và đáng sợ, khàn khàn nơi yết hầu hắn.

Con quái vật kia giơ kiếm lên quá đầu nó.

Tôi đã cố rồi. Thực sự đó. Chúng tôi đã gần như làm được. Giờ thì mọi thứ đã kết thúc.

Chả có tác dụng gì khi giả vờ là thân hình tôi có thể làm một lá chắn hữu hiệu gì cho đứa bé. Chúng tôi đều sẽ chết bởi một đòn đánh.

Và rồi tôi nghe thấy một thứ kì lạ nhất. Nó nghe gần như âm nhạc vậy. Tôi nhận ra nó. Trước khi tôi kịp phản ứng, một ánh sáng lớn lóe lên, và âm thanh kia trở nên lớn hơn, lớn tới nỗi nó dường như phát ra từ bên trong đầu tôi vậy.

Đó là bài hát của Devektra. Nó thật tuyệt vời.

Tên Mogadorian loạng choạng lùi về phía sau và đánh rơi thanh kiếm của hắn. Mặt hắn nhăn nhó lại thành một biểu cảm đau đớn đáng sợ. Hắn thốt ra một tiếng gầm gừ khác - thực sự thì nó nghe giống tiếng hét hơn - và quỳ gục xuống.

Tôi còn chẳng phải nghĩ gì cả. Tôi biết tôi phải làm gì. Tôi vùng

dậy, vớ lấy thanh kiếm và với ánh sáng trắng choáng ngợp nhập nhòe quanh người, tôi vung nó với toàn bộ sức mạnh mà tôi có. Một cột máu phun lên trời khi đầu hắn bay đi mất.

Tôi chẳng bao giờ thấy cô ấy. Tôi chẳng biết làm thế nào mà cô ấy tìm thấy chúng tôi, hay tại sao mà cô ấy không lộ diện. Có lẽ là không có thời gian. Nhưng đó là cô ấy. Devektra đã cứu tôi. Quan trọng hơn, co ấy đã cứu thằng bé.

Nó đứng dậy, nhìn tôi đầy nghi hoặc, có vẻ là chẳng bối rối gì trước những gì vừa xảy ra, chỉ về phía một thứ gì đó đang nằm trên có cách nó vài mét.

"Xe máy chứ?' nó hỏi.

Chương 15

Chúng tôi đến sân bay vừa kịp lúc.

Tôi đỗ chiếc xe và chạy như bay tới chỗ con tàu với đứa bé trên tay, tìm kiếm Brandon, chen qua một nhóm Kabarakian và LDF Garde đang thiết lập vành đai quanh con tàu một cách hỗn loạn.

Đám Mogadorian sẽ tới đây sớm thôi. Những người Loric kia sẽ là thứ duy nhất bảo vệ con tàu khi nó cất cánh. Như tôi, họ sẽ ở lại. Chúng tôi đều sẽ chết. Chẳng có cách nào khác cả. Nhưng với một chút may mắn, chín đứa trẻ và người Hướng dẫn của chúng sẽ sống, và với chúng, người dân Lorien sẽ sống sót.

Tám Cêpan Hướng dẫn đứng bên ngoài con tàu, chờ đợi thời điểm xuất phát trong khi tám đứa trẻ - tuổi từ sơ sinh cho tới sáu - đang được xếp thành vòng tròn. Một người đàn ông khác đang cúi xuống chạm vào đầu từng đứa trẻ một.

Đó là Elder Loridas. Trông như thể ông ấy đang ban phước cho chúng hay gì đó. Được rồi, nếu tôi buộc phải chết, ít nhất thì tôi cũng có thể nói là tôi đã gặp được một Elder..

Khi Brandon trông thấy tôi tiến tới, mặt anh ta xuất hiện một ánh nhìn ghê tởm. Ít nhất là cho tới khi anh ta thấy thằng bé.

"Đây là đứa thứ chín", tôi nói. Tôi biết họ sẽ rời đi bất cứ lúc nào, và trong lúc lo lắng tôi tuôn một tràng. "Vẫn chưa quá muộn đâu. Anh phải ..."

"Im lặng nào", Brandon nói, đỡ lấy đứa bé. Anh ta chạy tới chỗ Loridas, lúc này cũng vừa mới hoàn thành bất cứ cái việc gì ông ấy đang làm với bọn trẻ. Tôi lo lắng đứng nhìn họ trao đổi, tự hỏi làm sao mà Loridas trở về được.

"Ông ấy là người cuối cùng". Tôi quay lại và thấy một người phụ nữ với mái tóc đen dài độ ba mươi tuổi. Chị ấy thấy vẻ mặt khó hiểu

của tôi. "Những Elder khác đã đi rồi. Họ hi sinh chính mình cho chúng ta".

"Cả Pittacus nữa à?" Tôi hỏi, choáng váng. Tôi chưa bao giờ nghĩ nhiều về Pittacus Lore, chưa bao giờ phản ứng theo kiểu hoàn toàn kinh sợ mỗi khi nghe thấy tên ông ấy như bao người dân Loric khác, nhưng thực sự thì nó vẫn thật là choáng váng. Ngay cả với mọi thứ đã xảy ra tôi nay, chưa bao giờ tôi nghĩ là ông ấy đã ra đi. Điều đó gần như là không thể tưởng tượng nổi.

Một cái nhíu mày hoài nghi xuất hiện trên mặt người phụ nữ. "Pittacus đang .... mất tích", chị ấy nói. "Ông ấy có thể vẫn còn sống. Chúng ta không biết được".

Tôi không trả lời. Có gì để mà nói chứ?

"Cậu trông quá trẻ để làm một Cêpan Hướng dẫn đó", chị ấy nói.

"Em chỉ là thực tập sinh thôi", tôi nói, mắt vẫn không rời Brandon, Loridas và thằng bé. "Kĩ thuật viên. Không phải là Cêpan".

"Làm như tôi tin ý", chị ấy nói, liếc nhìn về phía thằng bé. Loridas cầm lấy tay nó và đặt nó xuống chỗ trống duy nhất còn lại của vòng tròn. Những đứa trẻ khác đều nhìn theo trong khi Loridas làm một nghi lễ nào đó.

"Tại sao bọn chúng lại bé vậy chứ?" Tôi hỏi người phụ nữ. "Chúng còn quá bé để được huấn luyện tại Học viện".

"Những đứa trẻ này được phát hiện bởi các Elder là những đứa mạnh nhất trong cả thế hệ của chúng", chị ấy nói với tôi. Chị ta nói có vẻ hơi buồn. "Chúng còn cả chặng đường trước mặt. Chúng sẽ phải học cách thích nghi với một ngôi nhà mới và cách sống mới không giống với bất cứ thứ gì chúng ta biết ở đây. Nó sẽ tốt hơn nếu chúng có càng ít kí ức về Lorien càng tốt. Nó sẽ dễ dàng hơn cho chúng".

Tôi gật đầu một cách buồn bã và quay lại xem nghi lễ. Tôi đang muốn nhìn toàn cảnh đó nhưng Brandon kéo tôi ra rìa sân bay.

"Nó đã được chấp nhận. Tám giờ đã là Chín", anh ta nói. "Điều

buồn cười là, Elder Loridas chả có vẻ gì là ngạc nhiên cả. Khi tôi nói đứa thứ chín đã tới, ông ấy quay lại nhìn tôi như thể ông ấy đã biết nó sẽ đến từ lâu rồi".

Tôi quay lại về phía các Cêpan Hướng dẫn đang tụ tập, chỗ các Garde đang đứng, chỗ con tàu sẽ đưa họ rời khỏi hành tinh này. Tôi sợ hãi số phận của mình, nhưng tôi kiên quyết không để Brandon thấy nỗi sợ hãi của tôi. Tôi muốn ra đi một cách thanh tao và cao quí.

"Đi đi", tôi nói. "Em sẽ gia nhập đội bảo vệ vành đai".

Mặt trời chuẩn bị ló rạng, bình minh hòa lẫn màu của lửa và khói từ sự hủy diệt của hành tinh này.

"Chúc may mắn trên đó", tôi nói.

"Dừng lại", Brandon nói. Tôi quay lại. "Cậu sẽ đi với chúng tôi".

"Em á? Làm gì còn chỗ". Tôi thấy tim mình đập mạnh trong lồng ngực. Nhưng tôi không thể hi vọng để rồi lại thất vọng được. "Vậy những người còn lại ở đây thì sao? Những người đã chiến đấu từ đầu? Những người thực sự tin tưởng?"

"Thằng bé cần một người Hướng dẫn. Cậu đã mang nó tới đây. Nó tin cậu. Và mối liên kết đã được hình thành - tôi có thể cảm thấy điều đó. Phải là cậu thôi".

"Nhưng em đã được huấn luyện gì đâu".

"Điều duy nhất mà bất cứ ai trong chúng ta thực sự cần biết là luôn luôn đặt sự sống còn của Garde của chúng ta lên trước của chúng ta". Brandon liếc nhìn một cái về phía thằng bé. "Và có vẻ như cậu đã làm được phần đó rồi".

Một vụ nổ khác xảy ra cách chúng tôi độ một dặm, khiến chúng tôi ngẩng lên bầu trời nhìn một tàu Mogadorian to đùng đang tiến tới. Những thứ nhỏ bé đang nhảy dù ra khỏi con tàu và hạ cánh nhẹ nhàng, không một tiếng động lên mặt đất.

Nhưng dĩ nhiên rồi, đó chỉ là sự đánh lừa bởi khoảng cách và góc nhìn. Chúng không phải những thứ nhỏ bé. Chúng ta bộ binh

Mogadorian. Và chẳng có gì là nhẹ nhàng với chúng cả.

Số phận của tôi đã được quyết định. Chúng tôi chạy tới chỗ những người còn lại và lên tàu, rời khỏi Lorien yêu dấu trước khi quá muộn.

Chương 16

"Oof". Còn chưa tỉnh hẳn, tôi đã ở trong trạng thái đau đớn.

Thằng bé vừa mới dẫm mạnh lên chân tôi, và giờ thì nó đang nhảy lên những chỗ còn lại của cơ thể tôi, nghiền nát dạ dày tôi, và giờ là những xương sườn.

"Dậy đi", nó nói, vẫn nhảy lên xuống trên người tôi. Đó là một cách tồi tệ để tỉnh giấc vào buổi sáng, nhưng giờ thì tôi cũng đã bắt đầu quen với việc đó.

"Dậy đi", thằng bé lặp lại, là đứa trẻ mà giờ chúng tôi đều gọi là "Chín". Nó có đôi mắt sáng, vui tươi, và tràn đầy năng lượng khiến năm phút làm bạn với nó là đủ để khiến tôi cầu nguyện đến giờ đi ngủ.

Chín và những Garde trẻ tuổi khác đã hồi phục lại khá nhanh từ sự kinh hoàng của cái đêm kinh khủng đó, chỉ mới xảy ra độ một tháng trước thôi, khi Lorien đã thất thủ trước bọn Mogadorian. Những Cêpan Hướng dẫn khác không thể tin được khả năng phục hồi của đám trẻ. Chúng tôi ghen tị với chúng. Không ai trong chúng tôi sẽ có thể vượt qua được những gì chúng tôi đã thấy.

"Chú đang dậy đây", tôi nói, vung chân ra khỏi giường và vớ lấy cái áo phông Kalvaka trên móc treo trên tường. Tất cả những Cêpan Hướng dẫn khác đều mắc kẹt với bộ áo dài thắt ngang lưng LDA của mình, còn tôi chỉ có bộ quần áo đi chơi này từ buổi tối cuối cùng trên Lorien.

"Chú quá chậm", Chín nói, kéo tay tôi trong lúc tôi cố gắng hoàn thành việc mặc quần áo.

"Xin lỗi, anh bạn", tôi nói. "Đêm qua chú thức khuya".

"Còn gì khác mới mẻ nữa chứ?"

Tôi ngẩng lên và thấy Brandon, mỉm cười ở rìa vách ngăn phòng ngủ của tôi với phần còn lại của con tàu. Brandon luôn châm chọc tôi về việc dậy muộn, về việc luôn là Cêpan cuối cùng tham dự họp ngắn vào buổi sáng tại phòng ăn trên tàu. Nếu không phải Brandon thì luôn còn đó Kantra, hoặc là một trong những người khác.

"Hôm nay là ngày đầu tiên của huấn luyện tiền chiến đấu", chú ấy nói. "Chú sẽ đưa Chín đi, không có vấn đề gì cả.

"Tiền chiến đấu? Nhanh thế sao? Tôi đã có một khoảng thời gian khó khăn trong việc hiểu tại sao họ đã bắt đầu huấn luyện một vài Garde như là các chiến binh. Brandon và Kentra đã giải thích giờ chỉ là tập dượt và thao diễn, nhưng vấn đề vẫn còn đó. Những đứa bé vẫn còn quá nhỏ.

Tôi thấy Bốn, Garde của Brandon, ló đầu ra từ phía sau lưng Brandon. Đứa nhỏ ngượng ngùng giơ tay ra cho Chín, mời nó đi cùng tới phòng huấn luyện tiền chiến đấu cùng nhau.

Thấy thế, tôi đã hi vọng Chín sẽ cầm lấy tay Bốn. Thật là một cử chỉ đáng yêu.

"Prucawbat! Rawr!" Chín la hét, và nhảy ngược lên giường, hoặc là không chú ý tới hành động của Bốn hoặc là quá hiếu động để thấy nó.

Tôi mỉm cười, vừa cảm thấy kiệt sức vừa cảm thấy tự hào về sự hiếu động của Garde của mình. Tôi ôm lấy Chín trên giường rồi đặt xuống đất.

"Cháu đi theo Brandon và Bốn nhé? Chú sẽ gặp lại cháu tại Đối mặt sau đó". Đối mặt là buổi huấn luyện và phát triển giữa Cêpan hướng dẫn và Garde của họ. Mọi người đã quyết định rằng buổi Đối đầu của tôi với Chín sẽ được giám sát bởi một Cêpan hướng dẫn khác, bởi vì tôi không hề có kinh nghiệm cũng như được đào tạo gì cả. Nhưng ngay cả khi Brandon hay Kater ở đó theo dõi, Đối đầu vẫn là thời gian tôi thích nhất trong ngày: chỉ có tôi và cậu nhóc của mình.

Con tàu lớn này có một phòng lớn không ngăn cách gì cả, nhưng

vì mong muốn có sự riêng rư và cho cả một tâm trí tỉnh táo của chúng tôi, những hình ảnh ba chiều được lập trình ra và hiển thị để phân chia các khu vực của phòng này thành "các phòng" nhỏ hơn.

Nhà ăn là một trong những khoảng không nhỏ như thế, tọa lạc gần cạnh buồng lái. Nó đã gần như vắng tanh khi tôi tới đó, và lựa chọn cho đồ ăn thì chỉ hạn hẹp có: một gói quả karo sấy khô đông lạnh; một đĩa ngũ cốc flurrah mềm nhũn và âm ấm.

À, tôi nghĩ. Hậu quả của việc ngủ dậy muộn.

Tôi chọn món Karo và ngồi vào bên canh Hessu, Cêpan duy nhất còn lại ở đây. Hessu là Cêpan lớn tuổi nhất ở đây, và cũng vô cùng ít nói. Tôi chả bao giờ biết phải nói gì với bà ấy vậy nên tôi chỉ gật đầu thay lời chào và ăn bữa sáng của mình trong im lặng.

Như thường lệ mỗi khi tôi có chút thời gian rảnh, tôi lại nghĩ về những sự kiện xảy ra trên Lorien, cả những thứ tôi tận mắt chứng kiến - sự phá hủy của thủ đô; những giọt nước mắt đau lòng lấm bùn trên má ông của Chín - và cả những thứ tôi chỉ có thể tưởng tượng: ngôi nhà của cha mẹ tôi tại Deloon bị thổi bay bởi một quả tên lửa của lũ Mog; Devektra cuối cùng cũng gục ngã trước đám bộ binh Mogadorian trong khi dũng cảm bảo vệ thành phố yêu quý của cô ấy.

Tôi cũng nhớ lại khi con tàu rời đi, nhìn ra ngoài cửa sổ khi chúng tôi dần bay lên khỏi sân bay. Elder Loridas, người đã một mực không muốn lên tàu, mờ dần đi thành một dấu chấm trên mặt đất khi chúng tôi vượt qua bầu khí quyển của hành tinh, cùng với Lực lượng Phòng thủ Lorien và Kabarakian vẫn dưới đó, làm chậm bước tiến công của lũ Mog.

Vài ngày đầu tiên trong vũ trụ là khoảng thời gian tệ nhất. Những Cêpan hướng dẫn chúng tôi túm tụm lại với nhau trong phòng ăn, trong lòng xuất hiện ngày càng nhiều sự mất kiên nhẫn, thương tổn tâm lý, chờ đợi thông tin từ phi công về số phận của Lorien. Brandon đã nói rằng phần lớn thành viên hội đồng, học viện và LDF đã bị giết trong đợt tấn công đầu tiên, nhưng vẫn còn đó những người sống sót, những anh hùng như Devektra chống trả lại quân xâm lược bất chấp mọi số liệu. Mọi thứ đã được quyết định thông qua bỏ phiếu rằng sau khi chúng tôi đã tới được một khoảng cách

tương đối an toàn, con tàu sẽ dừng lại, theo dõi và chờ đợi. Nếu có bất cứ dấu hiệu nào chứng tỏ Lorien chưa bị đánh bại, rằng nếu có bất cứ chính quyền kháng chiến nào được thành lập dù phần thắng là rất ít, chúng tôi sẽ quay lại và hỗ trợ bằng mọi cách có thể.

Nhưng sau bao ngày đêm không ngủ, phi công tiến vào phòng ăn và lắc đầu. "Từ những gì tàu ta quét được ...", cậu ta nói, cố gắng không khóc. "Chả có gì cả. Chẳng còn lại gì cả".

Qua bao sự kinh sợ tôi đã từng trải qua, nó là điều tồi tệ nhất, tin tức đau lòng nhất.

Chậm rãi nhưng chắc chắn, mọi thứ rồi sẽ được cải thiện. Và dù có nghĩ đến những điều tệ hại, thật khó mà yên ổn được khi chúng tôi còn có chín đứa tiểu quỷ đầy năng lượng quanh chúng tôi, mỗi giây trong một ngày.

"Con bé ốm rồi", Hessu nói. Tôi gần như không phản ứng được gì: Hessu chưa bao giờ nói nếu như không được ai đó bắt chuyện.

Mất một thoáng tôi mới nhận ra bà ấy hẳn là đang nói tới Garde của mình, cô bé mà chúng tôi gọi là Một.

"Tôi thức dậy vào nửa đêm với một cảm giác tồi tệ, vậy nên tôi tới phòng của đám trẻ để kiểm tra, và ngay khi tôi chạm vào trán con bé thì nó nóng hầm hập. Một trận sốt tồi tệ". Cái kiểu Hessu không nhìn người khác khi nói chuyện đã là một phần trong tính cách của bà ấy, nhưng cái kiểu hết sức tránh né ánh mắt của tôi khiến tôi sợ hãi về điều tồi tệ nhất.

"Cô bé đâu?" Tôi hỏi. "Nó ổn chứ?"

"Nó đang ở trong Autodoc". Bởi vì không ai trên tàu có chút kiến thức nào về y tế, con tàu đã được trang bị một khu vực nhỏ điều hòa khí hậu gọi là Autodoc. Nó theo dõi sự sống của bệnh nhân và điều chỉnh lượng thuốc cần thiết thông qua các lỗ thông gió. "Cái máy nói con bé sẽ ổn thôi".

"Vậy à", tôi nói, nhẹ cả người. "Tốt đấy".

Hessu chỉ nhún vai. Môi bà ấy mím chặt, trông có vẻ tức giận,

như thể bà ấy đã ăn phải thứ gì đó chua.

"Nó rồi sẽ chết thôi", bà ấy nói.

Tôi như đông cứng lại tại chỗ, không nói nên lời. Nó như thể những từ mà Hessu nói đã hút sạch không khí trong phòng.

"Con bé sẽ chết. Tôi chắc chắn về việc đó".

"Hessu, tôi chắc con bé sẽ ổn -"

Bà ấy quay lại nhìn tôi, một ánh nhìn đầy sự giận dữ xen lẫn khinh thường như ngọn lửa rừng rực trên mặt bà ấy. "Ý tôi không phải là bây giờ, thằng ngốc!" Bà ấy bắt đầu cười chua chát. "Cậu không nhận thấy à, rằng chúng ta đều sẽ chết?"

Máu tôi như đóng băng. Người phụ nữ này bị làm sao vậy?

"Đúng rồi. Đúng rồi", bà ấy nói. "Cậu vẫn chưa được phổ cập hết thông tin, làm sao mà cậu có thể biết được chứ? Đây là một nhiệm vụ tự sát. Chúng ta đang đến một hành tinh xa xôi để ẩn náu khỏi lũ Mogadorian, chạy trốn khỏi chúng, để làm bất cứ cố gắng thảm hại nào để sống sót trước khi chúng lùng bắt được và giết chúng ta. Nó thật vô ích. Tôi còn chả biết tại sao chúng ta lại còn bận tâm làm thế này nữa".

Những lời của bà ấy ngấm vào não tôi như thuốc độc, nhưng tôi vẫn cố giữ tập trung vào vấn đề trước mắt: sự hưng phấn của bà ấy. "Bác cần phải bình tĩnh lại", tôi nói.

"Cậu nói thì dễ rồi. Cậu là người cuối cùng. Cậu và thằng nhóc của cậu được ban phước cuối cùng hoàn toàn dựa vào may mắn, bởi vì các cậu đến muộn!" Nụ cười chua chát xuất hiện trở lại. "Trong khi tôi và con bé của tôi ... chúng tôi đến đầu. Được ban phước đầu tiên, là đứa chết đầu tiên".

Nụ cười dần biến mất nhường chỗ cho những giọt nước mắt, và Hessu lấy tay ôm mặt khóc. Tôi cố gắng khống chế nỗi kinh hoàng của mình và ôm bà ấy.

Chúng tôi cứ thế một lúc. Tôi ôm bà ấy trong vòng tay mình

trong khi sự thật kinh sợ về tình thế của chúng tôi len lỏi vào tim tôi.

Sau đó, tôi đi xuống hành lang ảo, tới phía doanh trại trống trơn nơi phiên Đối đầu của tôi và Chín được tổ chức ở đó. Tôi cảm thấy mình như một tên ngốc. Vì cho phép mình lạc quan về kế hoạch của các Elder cho chúng tôi, vì tin rằng quãng đường phía trước sẽ sáng sủa hơn những gì đã xảy ra. Nghe những gì Hessu nói, nó hóa ra lại còn tăm tối hơn sau khi chúng tôi đến được đích.

Và tôi thấy mình như một kẻ ngốc khi không thắc mắc nhiều hơn về nghi lễ mà Loridas đã làm trên Chín. Tôi cứ ngu ngốc cho rằng đó chỉ là một nghi lễ tà thuật vô nghĩa. Nhưng theo như Hessu nói nó còn hơn thế nhiều. Đó là một phép thuật bảo hộ cho phép miễn nhiễm hoàn toàn với đám trẻ. Tất cả ngoại trừ Một.

Lễ ban phước của cô bé chỉ là một kết nối với những đứa trẻ khác. Cô bé có thể bị tổn thương. Một khi cô bé chết, Hai sẽ có thể bị làm hại. Khi Hai chết, Ba sẽ mất phép bảo vệ. Cứ thế lên dần theo thứ tự của các Garde trẻ tuổi quí giá của họ..

Nếu như vậy, nó không còn cảm thấy như là một sự ban phước gì nữa. Nó có vẻ như là một lời nguyền hơn. Nó nó khiến tôi muốn ốm dù chỉ nghĩ về nó.

Tôi dừng lại phía bên ngoài cánh cửa doanh trại và nhìn ra ngoài cửa sổ con tàu. Tất cả những gì tôi có thể thấy chỉ là những ngôi sao. Chúng tôi vẫn còn rất nhiều thiên hà cần vượt qua trước khi đến được đích. Chúng tôi đang tiến về Trái đất. Một hành tinh còn lâu mới đạt tới sự hoàn hảo. Nó không hề giống với những gì ở trên Lorien.

Nhưng ngay cả với toàn bộ những câu chuyện kinh khủng tôi đã nghe về cái Trái đất đáng thương này, về chiến tranh, nạn đói, ô nhiễm, tôi vẫn mong chờ thấy nó, ít nhất là một chút. Tôi vẫn nhớ đoạn truyền dẫn mà tôi xem vào đêm Quartermoon, trước khi tôi ra một quyết định mang tính số phận khi lấy vòng tay của Daxin và rời khỏi học viện, và tôi biết Trái đất kia không thể nào tệ đến thế được.

Tôi tiến vào doanh trại và thấy Chín đang đợi trên sàn nhà, lưng quay về phía cánh cửa ảo. Adel, Cêpan Hướng dẫn của Bảy đang ngồi

ở một chiếc ghế trong góc phòng, chắc là được chỉ định nghĩa vụ giám sát tôi hôm nay.

"Chào Adel", tôi nói, mỉm cười và vẫy nhẹ tay. Adel vẫy lại.

Nghe thấy tiếng tôi, Chín bật dậy, quay ngoặt lại và lao thẳng đến chỗ tôi, ôm lấy đầu gối tôi.

Chín nhìn lên, ánh mắt rạng rỡ. "Chú Sandor?", thằng bé hỏi, giọng kéo dài ra và gật gật cái đầu. "Hôm nay chúng ta sẽ chơi chứ?"

Tôi nhìn xuống nó và mỉm cười.

"Đúng thế, anh bạn nhỏ", tôi nói. "Chúng ta sẽ chơi".